

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic close-up of a man and a woman about to kiss. The woman has blonde, wavy hair and is wearing a pearl earring. The man has dark hair and is wearing a grey suit jacket. The background is bright and out of focus.

New York Times Best Selling Author
**MELODY
ANNE**

Unexpected
Treasure

Billionaire Bachelors
Book Eight

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

Beklenmedik Hazine
Telif Hakkı İthafı
Yazarın Notu
Melody Anne Prologue Yazarının
Diğer Kitapları
Birinci Bölüm İkinci
Bölüm Üçüncü
Bölüm Dördüncü
Bölüm Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci
Bölüm Sekizinci
Bölüm Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm Onbirinci
Bölüm Oniki Bölüm
Onüçüncü Bölüm
Ondördüncü Bölüm
Onbeşinci Bölüm
Onaltı Bölüm
Onyedinci Bölüm
Onsekizinci Bölüm
Ondokuzuncu
Bölüm Yirmi
Yirmi Birinci Bölüm
Yirmi İkinci Bölüm
Yirmi Üçüncü Bölüm
Yirmi Dördüncü
Bölüm Yirmi Beşinci
Bölüm Yirmi Altıncı
Bölüm

[Yirmi Yedinci Bölüm](#)
[Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
[Sonsöz](#)
[Gizli Hazine](#)

BEKLENMEDİK HAZINE

Kayıp Andersons Serisinin Birinci Kitabı

tarafından
Melody Anne

TELİF HAKKI

© 2013 Melody Anne

Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın bu eserin tamamının veya bir kısmının kserografi, fotokopi ve kayıt dahil olmak üzere şu anda bilinen veya daha sonra icat edilecek herhangi bir elektronik, mekanik veya diğer yollarla veya herhangi bir bilgi depolama veya geri alma sisteminde çoğaltılması veya kullanılması yasaktır. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

DEDİKASYON

Bu kitap Cindy Flory'ye ithaf edilmiştir. Siz olmasaydınız, kayıp Andersonlar asla bulunamazdı. Teşekkür ederim.

Hayalinizi benimle paylaştığınız, onu bir hikâyeye dönüştürme konusunda bana güvendiğiniz ve bunu doğru yapacağıma inandığınız için. Anderson ailesinin hikayesinin bu yeni bölümünü beğeneceğinizi umuyorum. hikaye. Siz ve aileniz büyük hayaller kurmaya devam edin.

YAZARDAN NOT

Anderson'lar geri döndü ve bundan dolayı çok mutluyum. Joseph ve George'u ve onların her şeye burnunu sokmasını özlemişim. Bunu kaç kişi biliyor bilmiyorum ama Kayıp Andersonlar, hayranlarımdan biri olan Cindy Flory'nin rüyasında Joseph ve George'un bir masanın etrafında oturduklarını ve tıpkı onlara benzeyen bir adamın resminin olduğu bir gazete makalesi gördüklerini görmesiyle ortaya çıktı.

Zaman ayırdı, hayalini yazdı ve bana gönderdi ve ben de ilham aldım. Çok etkilendim. Önsözün çoğu onun rüyasından. Birkaç değişiklik yaptım ama çok fazla değil. Rüyasını başından sonuna kadar sevdim. İşte bu yüzden, Joseph ve George'u sevdiğiniz kadar seveceğinizi umduğum Richard'a sahiptiniz.

Andersonlar hakkında henüz bir şey okumadıysanız, buradan başlayabilirsiniz - ön okuma yapmanıza gerek yok. Ancak bu şamatacı ailenin geri kalanını da kaçırmamalısınız. Hikaye, çocuklarının evlenmesini ve çocuk yapmasını isteyen Joseph Anderson ile başlıyor. Eğer denemek isterseniz serinin ilk kitabı tüm e-kitap sitelerinde ücretsiz.

İşimi bu kadar harika yapan herkese teşekkür ederim: dünyanın en iyi asistanı olan ve haftanın yedi günü bana yardım eden kayınbiraderim Jeff; sabahın 2'sindeki çılgın taleplerimle ilgilenen tasarımcım ve editörüm Nikki; bir dahi olan ve şu anda tüm koleksiyonumu gözden geçiren en yeni editörüm Alison; bana her zaman yardım etmeye istekli olan kız kardeşim Patsy; evimi

parçalanıyor; ben hâlâ yazabileyim ve dünyanın en kötü annesi gibi hissetmeyeyim diye kızıma muhteşem bir mezuniyet partisi veren Ray White; tüm bunları uğruna yaptığım çocuklarım. Yeterince söylemiyorum ama sebepsiz yere ayağımı ovacak, ağlamak istediğimde bana sarılacak, gece yarısı benim için yemek yapacak ve bana sarılabilmek için dizüstü bilgisayarını kaldırmamı söyleyecek olan kocam. Ve her zaman, her zaman, her zaman kocaman bir teşekkür, hayranlarım!!! Sizi seviyorum!

Yazmak bir ekip gerektirir ve ben çok sevdiğim şeyi yapabilmemi sağlamak için etrafımda çok destekleyici bir arkadaş, aile ve hayran grubuna sahip olduğum için dünyanın en şanslı kadınıyım.

Umarım Kayıp Andersonlar'ı beğenir ve seversiniz!!!

Melody Anne

MELODY ANNE'NİN DİĞER KİTAPLARI

Amazon'da mevcut

Milyarder Bekarlar:

[Milyarder Oyunu Kazanır](#)
[Milyarderin Dansı](#)
[Milyarder Düşüyor](#)
[Milyarderin Evlilik Teklifi Milyardere Şantaj
Yapmak](#)
[Kaçak Mirasçı](#)
[Milyarderin Son Duruşu](#)

Kayıp Andersonlar

[Beklenmedik Hazine](#)
[Gizli Hazine](#)
[Tatil Hazinesi](#)
[Paha Bıçilemez Hazine - 20 Ekim 2015](#)

Milyarder için bebek:

[Kodaman'ın İntikamı](#)
[Kodaman'ın Tatili](#)
[Kodaman'ın Teklifi](#)
[Kodaman'ın Sırrı](#)
[Kayıp Kralı](#)

Teslimiyet Serisi:

[Teslimiyet - Birinci Kitap](#)
[Boyun Eğmek - İkinci
Kitap](#)
[Baştan Çıkarılmış - Üçüncü
Kitap](#)
[Kavrulmuş - Dördüncü
Kitap](#)

Yasak Seri:

[Bound - Birinci Kitap](#)
[Broken - İkinci Kitap](#)
[İhanete Uğramış - Üçüncü Kitap](#)

[Burned - Dördüncü Kitap](#)

Kara Melek'in Yükselişi:

[Gece Yarısı Ateşi: Karanlık Meleğin Yükselişi - Birinci Kitap](#)
[Geceyarısı Ayı: Karanlık Meleğin Yükselişi - İkinci Kitap](#)
[Geceyarısı Fırtınası Karanlık Meleğin Yükselişi - Üçüncü Kitap](#)

Gece Yarısı Tutulması: Kara Meleğin Yükselişi - Dördüncü Kitap -

10 Kasım 2015

Beklenmedik Kahramanlar:

[Beklenmedik Kahramanı](#)
[Memleketinin](#)
[Kahramanı](#)

[Sonsuz Kahramanı](#) - **23 Şubat 2016**

[Safe in His Arms](#) - Novella - Baby, It's Cold Outside Antolojisi

[Seninle Kimim](#) - Novella [Onu](#)

[Takip Etmek](#) - Novella

Bir Trilyoner Tarafından Alındı

[Üç Romandan Oluşan Koleksiyon - Melody Anne, Ruth Cardello,](#)

[J.S. Scott](#)

Romanlar

[Kollarında Güvende](#) - **30 Kasım 2015**

PROLOGUE

Torunların ayırık otu gibi büyümesine inanamıyorum.
Küçük Jasmine şimdiden on beş yaşında ve
Çok güzel bir kız," dedi Joseph.

Joseph ve kardeşi George, sabah güneşi üzerlerine vururken arka güvertede oturmuş bir yandan hafif kahvaltılık hamur işlerinin ve kahvenin tadını çıkarıyor, bir yandan da çocuklar ve haftalarıyla ilgili haberleri takip ediyorlardı.

"Biliyorum, kardeşim. Küçük Molly şimdi on yaşında. Trenton'ın evlenip yuva kurmamak için dişiyle tırnağıyla mücadele ettiği günler daha dün gibi ve şimdi Jennifer'la birlikte iki çocuklu güzel bir aileye sahipler. Hırçın köpekleri Scooter ve alıngan kedileri Ginger'dan bahsetmiyorum bile."

"O lanet kazı unutma. Oraya son gittiğimde beni tam kışımдан vurdu. Bir dahaki ziyaretimde av tüfeğimi de yanıma almalıyım," diye tehdit etti Joseph.

"Benim yaptığım gibi ona biraz mısır getirseydin, senin peşinden koşmazdı," dedi George, eğlencesini gizlemeye bile çalışmadan.

"Lanet olası bir kuşa rüşvet vermiyorum ve kesinlikle bir kuştan kaçmıyorum!"

"Sakin ol kardeşim. Kazın senin *sonun* olmayacağını hissediyorum - burada temel bir sorunun varmış gibi değil ve dibe vurmadın. O yüzden o küstah yarattığı unut ve bu olayı *arkanda* bırak," diye kıkırdadı, Joseph'i şakasının hedefi haline getirmekten keyif alıyordu. Bir şeyi çok eğlenceli bulduğunda çok fazla abartma eğilimindeydi.

Joseph nefesinin altında hiç de kardeşçe olmayan bir şeyler mırıldandı ama hem George'a hem de yeğeninin evindeki hayvanlara karşı duyduğu öfkeyi bir kenara bıraktı. O gece ne yiyecekleri gibi konuşması gereken çok daha önemli konular vardı.

"Bugün için planlarınız nedir?" George sordu. "Katherine ve Esther alışverişe çıktıklarına göre, gizlice kaçabiliriz. Golf oynamaktan bıktım. Neden yine go-kart yarışı yapmıyoruz? Çok heyecanlıydı."

"Sanırım beni öldürmeye çalışıyorsun George. Son gittiğimizde beni duvara çarpmıştın," diye homurdandı Joseph.

"Yaşlı bir adam gibi davranıyorsun, Joseph. Bu yaşlı kemiklerde hâlâ çok hayat var."

"Doğru, George, çok doğru. Güzel. Go-kart yarışını bir kez daha deneyeceğim, ama umarım bu yaşlı kemikler, bu yaşlı kırık kemikler haline gelmez. Bakalım kaç torun toplayabileceğiz bizimle gelmeleri için."

George gazeteyi çıkarıp iş dünyası sayfasını çevirirken adamlar sabah yemeklerine devam ettiler. George'un oğlu Trenton artık Anderson and Sons Incorporated'ın başında olsa da George hâlâ Seattle bölgesinde neler olup bittiğini takip etmekten hoşlanıyordu.

Joseph tam zamanında kafasını kaldırıp George'un nefes nefese kaldığını ve yüzünün bembeyaz olduğunu gördü. Birkaç sonsuz saniye boyunca korkudan donup kalan Joseph sonunda bacaklarının yeniden çalışmaya başladığını hissetti ve kardeşine yardım etmek için ayağa fırladı.

"George! Neyin var? Boğuluyor musun? Kalbin mi sıkışıyor? Konuş benimle kardeşim," diye ısrar etti, ne yapabileceğini görmek için eğilirken. Ömürleri boyunca yetecek kadar sağlık sorunu yaşamışlardı ve Joseph sevgili ailesinin bir kez daha ölümle burun buruna gelmesini kaldıracabileceğini sanmıyordu.

Joseph tam telefona doğru koşmaya başlamıştı ki, George eliyle çılgınca gazeteyi işaret etti. Joseph olduğu yerde durdu ve sayfadaki en büyük manşeti ve alt manşeti okudu: "Milyarder, batmakta olan bilgisayar teknolojisi firmasını satın aldı: Richard Storm Doğu Yakası nakliye işini satıyor,

binlerce

işlerin Seattle'a taşınması."

Yusuf'un kardeşi gibi bembeyaz kesilmesine neden olan şey makale değildi. Onların yaşlarında görünen bir adamın fotoğrafıydı - ve neredeyse ikisine de benziyordu, sadece farklı bir saç stili, gözlerinin etrafında bazı ek kırışıklıklar ve yüzünü kaplayan kısa bir sakal vardı.

"Bu da ne böyle?" Joseph soluk soluğa George'un yanındaki sandalyeye çöktü.

"Bilmiyorum. Resim beni korkuttu, hepsi bu. Eminim önemli bir şey değildir." George bunu anlamaya çalıştı ama kameraya bakan adamın hareketsiz gözlerine bakmaktan kendini alamadı. Sanki bir aynaya bakıyor gibiydi.

Yusuf sesini yeniden kazandığında neredeyse, "Oku şu lanet şeyi," diye bağıırıyordu. İlk sütunun ortasındaki bir paragrafı işaret etti.

"Seattle'da doğan Storm, henüz bebekken kendisini evlat edinen ailesiyle birlikte Doğu Yakası'na taşındı. Çalışkanlığını, Seattle'da 25 yıl doktorluk yaptıktan sonra muayenehanesini Portland, Maine'e taşıyan babasına borçlu olduğunu söylüyor. Storm, 18 yaşındayken anne ve babası bir tekne kazasında öldüğünde yetim kalmış ve mütevazı mirasını, çoğunlukla 15. yüzyıldan kalma zor bulunan Avrupa eserleri olmak üzere tarihi kalıntıların nakliyecisi olmak için kullanmış. 30 yaşına geldiğinde" - gazete bir tarih veriyor - "10 milyon dolardan fazla - bugünün parasıyla neredeyse 60 milyon dolar - serveti vardı ve servetini dramatik bir şekilde artırmaya devam etti. Storm şimdi birkaç kat daha fazla milyarder."

"Bizimle aynı gün burada mı doğmuş? Bu bir tesadüf olamaz."

"Bırak okumaya devam edeyim."

Yusuf hâlâ resme bakarak, "Devam et o zaman," dedi.

"Görünüşe göre genç yaşta evlenmiş, beş çocuğu olmuş - dört

Bir erkek ve bir kız çocuğu - ve sonra anneleri onları terk etti. Buraya taşındı çünkü ailesi için yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşünüyor."

"Cevaplara ihtiyacımız var ve onları şimdi istiyorum, George." "Aynı fikirdeyim."

İki adam Yusuf'un geniş çalışma odasına girdiler ve eski aile albümlerinin bulunduğu kitaplığa baktılar. Doğdukları yıla ait albüme rastladıklarında şöminenin önüne oturdular.

Bir saatten kısa bir süre sonra, her iki adamın da şoktan nutku tutulmuştu. Richard Storm'un üvey babası Joseph ve George'u dünyaya getiren adamdı. Hatta anneleri albümde doktoru hakkında notlar tutmuş, onun ne kadar nazik olduğunu ve karısıyla çocuk sahibi olamadıkları için ne kadar üzüldüğünü anlatmıştı.

Sadece tek bir sonuç olası görünüyordu. Bu doktor, başka bir aileyi parçalamanın sonuçlarını umursamayacak kadar çaresiz bir şekilde karısına bir çocuk verme fırsatını değerlendirmiş olmalıydı.

George, annelerinin onları ilk kez kucağına aldığı fotoğraflara bakarken, "Bu adam, Richard, bizim kardeşimiz olabilir," diye soluk soluğa kaldı.

"Ama farkında olmadan üçüncü bir çocuk sahibi olması nasıl mümkün olabilir?" Joseph karşı çıktı.

"O zamanlar zamanın ne kadar farklı olduğunu biliyorsun Joseph. Ultrason yoktu ve annem doğum sırasında komplikasyonlar yaşadı. Çok kan kaybetmişti ve onu uyutmak zorunda kaldılar. Babam odada değildi - o zamanlar babaların yeri orası değildi. Odada doktorla birlikte bulunan tek kişi hemşiresiydi ve o da doktorun eşiydi. Üçüncü çocuğu kolayca görebilir ve kendi ailelerini kurma fırsatını değerlendirebilirlerdi. Yoksa neden bu kadar ani bir şekilde taşınırlar ki?"

"Bunun olabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Çünkü, eğer bu doğruysa, dışarıda tanımayı özlediğimiz bir kardeşimiz var ve annemizin hiç tanımadığı bir çocuğu var," dedi George üzüntüyle.

"Kesin olarak bildiğim bir şey var - bu adamla tanışmalı ve gerçekten aileden olup olmadığını öğrenmeliyiz."

"Ama bunun ona ne yapacağını düşünüyorsun Joseph? Hayatında altüst oluşı neden oluruz, kendisi ve sevdikleri hakkında inandığı her şeyi değiştiririz," dedi George. "Mantıklı olmaya çalışalım."

"Akrabamız olabilecek bir adam bu kadar yakınımızdayken dürüstçe hiçbir şey yapmadan durabilir misin? Onun çocukları var George ve büyük ihtimalle onlar da bizim yeğenlerimiz. Acı da olsa gerçeği öğrenmeliyiz."

"Haklısın Joseph. Tabii ki haklısın. Sadece ziyaretimizin bu adam için hoş bir ziyaret olup olmayacağını bilmiyorum. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Ya kardeşimiz olabilecek adam korkunç biriye?"

"Korkunç biri olamaz, George. Doğum belgesinde ne yazarsa yazsın, o bir Anderson ve Andersonlar iyi insanlardır," dedi Joseph güvenle.

"Haklısın Joseph. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Elbette var. Go-kart yarışları bugün program dışı. Görünüşe göre Richard Storm'u ziyaret etme vakti geldi."

"Şapkamı alayım. Sen önden git kardeşim; ben hemen arkadayım."

İki adam kapıdan çıktılar, Joseph'in Mercedes'ine bindiler ve yeni Storm Corporate ofislerine doğru yola koyuldular. Gidecekleri yere yaklaştıkça yüzlerine beklenti dolu gülümsemeler yayıldı. Birlikte büyümekten zevk almadıkları bir kardeşleri olduğunu öğrenmek çok üzücü olacaktı. Ama yine de, eğer bu doğruysa, şimdi tanımaları gereken bir dizi aile üyesiyle kutsanmışlardı.

Yusuf sırttı, bütün o birinci sınıf büyük yeğenlerini düşündü. Ufukta daha fazla bebek ve yapılacak potansiyel aşk eşleşmeleri vardı.

BİRİNCİ BÖLÜM

İki yıl önce

DBunun ne hakkında olduğu hakkında bir fikriniz var mı?" "Değil a İpucu. Bu görünüyor ve eski adam var var

Yine kışında bir şey var. Dünden beri henüz yatmadım. Gelmemeyi ciddi ciddi düşündüm."

"Bu konuda şikayet etmeyi bıraksan iyi olur, çünkü babanın nasıl olduğunu biliyorsun. Değerli güven fonunun kesilmesini istemezsin, değil mi?"

"Kapa çenenı, Brielle. Babanın parasını kaybedersen asıl sen zarar görürsün."

"Yaşlı adam içeri girmeden önce hepiniz çenenizi kapatmalısınız. Ne kadar uyumlu olursak, aile buluşmamız o kadar çabuk sona erer ve hayatlarımıza o kadar çabuk devam edebiliriz."

"Bu çok iyi bir düşünce, Lance. Varlığımdan kaçmanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Beş genç kavgacı şaşkınlıkla döndüklerinde babalarının kapıda dikildiğini gördüler. Richard gözlerindeki hüznü çabucak gizlemek zorunda kaldı. Büyümüş olmalarına rağmen iyice şımarmış olan çocuklarının üzerine titremenin zamanı değildi. Yıllar önce, neredeyse çok geç olmadan yapması gereken şeyi yapmanın zamanıydı. Fazla zamanı kalmamıştı ve şimdi harekete geçmezse çocuklarının asla değişmeyeceğinden korkuyordu.

Doktorun ona sadece üç yıl yaşayabileceği gibi korkunç bir teşhis koymuş olması umurlarında olacak mıydı? Bu noktada, bunu yapacaklarından şüpheliydi. Onları ne kadar hayal kırıklığına uğrattığı onu çok üzüyordu - ve emin olduğu bir şey vardı ki

Aralarındaki mesafeye bir ebeveyn neden olmuştı.

"Tamam, şikayet ettiğimizi duydun. Özür dileriz baba ama yıllardır hepimiz aynı odada bir araya gelmedik, bu kadar acil olan ne?" Richard en küçük çocuğu Brielle'in içki dolabına doğru yürümesini ve kendine bir viski doldurmasını izledi. Sadece yirmi dört yaşındaydı ama içinde çok fazla acı vardı.

Neden hatırlamasın ki? Anneleri hepsini terk edip gitmişti ama onu hatırlayamayan tek kişi Brielle'di - o zamanlar sadece üç yaşındaydı. Sanki en çok o kaçırmış gibi hissediyordu. Lance'in beş yaşında olduğu için belli belirsiz anıları vardı ama en çok Tanner, Ashton ve Crew hatırlıyordu. Çocuklar arasında iki yaş fark vardı, eski karısı onları neredeyse katı bir programa göre doğurmuştu.

Brielle doğduktan kısa bir süre sonra Suzanne annelik yapmayı bıraktı ve bir daha geri dönmek üzere onları terk etti. Richard yıllarca başka bir kadınla çıkamayacak kadar meşguldü ve bunu denediğinde, gerçek bir çaba gösteremeyecek kadar bitkin olduğu için her zaman felaketle sonuçlanmıştı. Sonunda pes etmişti.

Zengin olmuş ve daha da zengin olmak için uzun saatler çalışmış, çocuklarını gündüzleri dadılara bırakmıştı. Yine de akşamları ve hafta sonları evde kalıp çocuklarıyla mümkün olduğunca çok vakit geçirebilmek için kendini yeterince suçlu hissediyordu.

Ancak büyüdüklerinde daha da uzun saatler çalışmaya başlamıştı ve işte o zaman ondan uzaklaşmaya başlamışlardı. Sadece hasarı tersine çevirmek için çok geç olmadığını umuyordu.

Şimdi burada, yaşları yirmi dört ile otuz iki arasında değişen yetişkin çocuklarla birlikte bir odada duruyordu ve onları sevmiyordu. Onları her zaman olduğu gibi seviyordu ama onlar bencil, şımarık ve daha da kötüsü hak sahibi olmuşlardı.

"Hepiniz vasiyetimden çıkarıldınız ve vakıf fonlarınızı donduruyorum."

Richard, çocuklarının her birinin yavaşça, farklı inançsızlık ifadeleriyle kendisine doğru dönmelerini izledi. Tabii ki en sonunda Crew yüzündeki tüm ifadeyi silerek ayağa kalktı ve babasıyla yüzleşti.

"Detaylandırmak ister misiniz?"

"Annem ve babam hayatları boyunca çok çalıştılar. Sadece bir değil, iki tıbbi muayenehane kurdular. Para biriktirdiler ve bana iyi bir eğitim verdiler. Vefat ettiklerinde yıkıldım ama mirasımı aldım ve ikisinin de gurur duyacağı bir şey yarattım. Ne yazık ki beşinizi de şımarttım, hayatın büyük bir partiden ibaret olduğunu ve her şeyin gümüş tepside sunulmasını hak ettiğinizi düşünmenizi sağladım. Bugün bu sona eriyor. Az önce de söylediğim gibi, vasiyetimden çıkarıldınız. Güven fonlarınız donduruldu ve kredi kartlarınız iptal edildi -"

"Bunu yapamazsın!" Ashton bağırdı.

"Yapabilirim ve yaptım da. Şimdi odadan çıkıp yoluna gidebilirsin ya da beni dinleyebilirsin."

Hiçbiri yerinden kıpırdamadı ve Richard her çocuğun gözlerinin içine baktığından emin oldu. Brielle ne kadar gözyaşı dökerse döksün ya da grubun büyücüsü Tanner ne kadar ikna edici olmaya çalışırsa çalışsın, bu kez geri adım atmayı reddetti. Eğer sağlam durmaz ve onlara hayatın kendi yaptıklarından çok daha fazlası olduğunu göstermezse çocuklarını sonsuza kadar kaybedecekti.

"Bize seni dinlemekten başka bir seçenek bırakmadın, değil mi? Bu senin biraz ilgiye ihtiyacın olduğunu söyleme şeklin mi? Sadece bir öğle yemeği randevusu ayarlayabilirdin," dedi Lance, şaka yapmaya çalışarak, ama odadaki endişe gerginliğe ara verilmesine izin vermedi.

"Her zaman bir seçeneğin vardır, Lance. Doğru olanı yapmak ya da yapmamak senin kararın. Böyle hissettiğin için gerçekten üzgünüm. Bu gerçekten kalbimi kırıyor. Bir zamanlar birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aileydik, birlikte güler, sık sık konuşur, hayatlarımızı *yaşardık*. Nerede yanlış yaptım bilmiyorum ama yolun bir yerinde sen kayboldun ve şimdi ben

Kendinizi yeniden bulmanızı sağlayacak. Umarım bunu yaparsınız."

"Tamam, tamam," dedi Brielle gözlerini devirerek. "Çıkmamızı istediğin bu yolculuk nedir?"

"Sorduğuna sevindim, Peaches," diye cevap verdi, gün batımının ilk ışıkları kadar çarpıcı olan saçlarının güneşte kızarmış rengi nedeniyle ona doğduğunda verdiği lakaba geri dönerek. Kızın masmavi gözleri, onun ve erkek kardeşlerinin kendisine her zaman taktığı isimle irileşti. Yol boyunca bir şekilde durmuşlardı.

Brielle kendini toparladı ve şimdi kısılmış olan gözlerinde belirginleşen öfkeyle babasına baktı. "On beş yıldır *Peaches* olmadım baba, ama eski 'güzel' günleri anmak istiyorsan, o zaman devam edip senin oyununu oynayacağım."

Alaycılık ve küçümseme Richard'ın kalbini delip geçti.

"Aile şirketini sattım. Yeni bir başlangıç yapma zamanının geldiğine karar verdim ve bunu Batı Yakası'nda yapmayı seçtim. Maine'de beni daha fazla tutacak bir şey yok ve turist sezonundan bıktım. Başarısız bir bilgisayar teknolojisi firmasının evrak işlerini yeni tamamladım ve onu tersine çevirmeyi planlıyorum. Bunu yapmak bana beşiniz için bir fikir verdi."

Richard nakliye imparatorluğunun artık yok olduğunun kafasına dank etmesini bekledi. En çok Lance'in üzüleceğini biliyordu, çünkü şirket ofislerine en çok zaman ayıran kişi oydu. Richard, henüz lisede okuyan Lance'in babasının yanında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye hevesli olduğu o günleri özlüyordu.

Çocuk üniversiteye gidip mezun olduktan sonra bu ilgi azalmış ve sanki işi devralmayı bekliyormuş gibi davranmaya başlamıştı ama artık çaba göstermeye hevesli değildi. Son birkaç yılda o da kardeşleri kadar şımarmıştı ama rahat bir emeklilik geçirmeyi dört gözle bekleyen Richard hâlâ çocuğun bir gün dizginleri ele alacağına dair bir umut besliyordu. Şimdi, bu en küçük oğlu için gerçekleşmeyecekti.

"Bu tersine çevrilebilir mi?" Lance'in sesi, öfkesini kontrol altında tutmak için uygulamak zorunda kaldığı kontrole gerilmişti.

"Hayır." Richard ayrıntı vermedi.

"İşin benim olması gerekiyordu."

"O zaman bununla gurur duymalıydın. Aile şirketinde bir hisseyi hak ettiğini bana kanıtlamalıydın. Bir gün bunu sana devretmeyi umuyordum, ama şu andan itibaren, benim herhangi bir işimin dizginlerini ele almaya layık değilsin."

Başka bir oğul araya girdi. "Sence de bu biraz sert değil mi baba?"

"Hayır, bilmiyorum Crew. Senin de kardeşinden bir farkın yok. Hiçbiriniz dürüst bir dolar için çalışmadınız ve bu şekilde davranarak paramı size bırakmaktansa onları takdir edebilecek insanlara devretmeyi tercih ederim. Bunu çözmek için zamanın var - en azından şimdilik."

"Bu ne anlama geliyor - *şimdilik*?" Tanner sordu.

Richard sakinleştirici bir nefes aldı. Henüz çocuklarına prostat kanseri olduğunu söylemenin zamanı gelmemiştir. Doktor yapabileceği her şeyi yaptığını söylemişti. Elbette denemeye devam edeceklerdi, ama doktoru aynı zamanda iyi bir arkadaşı ve Richard'ı kötü prognozu nedeniyle işlerini yoluna koymasına konusunda uyarmıştı. *Üç yıl*.

"Bir şey yok, Tanner. Sadece dikkatinizi vermeniz gerekiyor. Kendinizi kanıtlamanızı, hayatlarınızda bir şeyler yapmanızı istiyorum. Şu anda karşımda gördüğüm bu şımarık veletlerden çok daha fazlasısınız."

"Paramız yoksa nasıl bir şey yapmamız gerekiyor? Kendimizi *kanıtlamak* için ne yapmamızı istiyorsun?" Tanner ellerini öfkeyle havaya kaldırarak sordu.

Richard gülümseyerek, "Bu bana şu ana kadar sorduğun en akıllıca soru," dedi ve durup çocuklarının her birine baktı. Her birinde gördüğü mücadeleci ruh karşısında içini bir umut ışığı doldurdu. "Beş tane daha başarısız işletme satın aldım. Hangisini çalıştırmak istediğinizi seçmek için kendi aranızda kavga edebilirsiniz. Ben

Şirketleri tekrar karlılığa kavuşturmak için yapılması gerekenleri yapabilmeniz için yeterli bir bütçe oluşturdum. Bunu yaparsan ve iyi yaparsan, ancak o zaman mirasını geri veririm. Başarısız olursanız, kendi başınızın çaresine bakarsınız."

"Peki ya sizin başarılı iş anlayışınız bizimkinden farklıysa?" Ashton sordu.

"Hayatınızda ilk kez başarıyı gerçekten hissettiğinizde, bunun ne olduğunu bileceksiniz. Bu onur nişanını daha önce hiç kazanmadınız. Şimdi öğreneceksin, öyle ya da böyle. Bunu açıklamayı bitirdim. Hazır olduğunuzda beni görmeye gelebilirsiniz."

Satın aldığı beş işletmenin klasörlerini yere bırakırken, çocukların hiçbirinin seçeneklerin ne olduğunu görmek için ayağa fırlamadığını fark etti. Yine de atlayacaklarını biliyordu. Eğer yapmazlarsa, bu onun kalbini kıracaktı ama sözüne sadık kalacak ve onlarla ilişkisini kesecekti. Ya başaracaklardı ya da başaramayacaklardı. Kararlarının ne olacağı artık onların elinde değildi.

Richard odadan çıkarken çocukları da peşinden fırlayıp onu kovalamaya çalışıyordu. Omuzlarındaki yükü görmelerine izin vermemiş olsa da, bu konuşma onu tarif edemeyeceği kadar incitmişti. Büyük bir kumar oynadığını biliyordu ama başka ne seçeneği vardı ki?

Eğer çocuklarını yuvalarından atmazsa, asla uçmayı öğrenemeyecekler, asla gerçek bir zaferin gururunu yaşayamayacaklardı. Onları sonsuza dek kaybedebilirdi ama şimdiden o kadar bencil olduklarını hissediyordu ki aileleriyle tek bağları kan bağıydı. Richard çocuklarının yakında kanatlarını bulacaklarına, ona ve birbirlerine geri döneceklerine inanıyordu. Ancak o zaman huzur içinde yatabilecekti.

Çalışma odasının kapısını çocuklarının yüzüne kapatarak, masasının üzerindeki özel yerinde duran anne ve babasının çerçeveli resmine baktı. Annesi onu bağrına basarken gözleri sevinçle doluydu. O sadece

O zamanlar altı aylıktı ve anne babasının ona sahip olması o kadar uzun sürmüştü ki tüm hayatı boyunca üzerine titrediler.

Yine de, onu bugün olduğu kişi yapan temel değerleri ona onlar öğretmişti. Her zaman çok çalışmış, uğruna çabaladığı her şeyi kazanmış ve yaşamak için yetiştirildiği hayatın kıymetini bilmişti. Kendi çocukları konusunda tembellik etmişti ama çok geç olmayacağını biliyordu. Sadece inançlı olması ve plana sadık kalması gerekiyordu.

Hepsi her seferinde bir gün, sonra da her seferinde bir hafta yaşayacaktı. Bunun ötesini düşünmeye çalıştığında, çok bunaltıcı oluyordu. Çocuklarını her zaman korumuştı, hâlâ da koruyordu, sadece daha *sert bir sevgi* tarzıyla. Bir gün bunun ve kendisinin değerini *anlayacaklarına* kararlıydı.

Richard onların paha biçilmez öfke ve şok ifadelerini düşünerek gülümsedi. Yakın zamanda onu takdir etmeyecekleri kesindi.

İKİNCİ BÖLÜM

Günümüz

E Taptaze sabah güneşinin ve hafif deniz melteminin tadını çıkaran Crew Storm, tesisinin önünde durdu ve gulumsedi. Egzotik Catalina Adası'nda okyanus kıyısındaki bir tatil köyünü yenileme gibi muazzam bir görevi üstlendiğinden beri ne kadar iyi hissettiğini, ne kadar canlı, güçlü ve mutlu olduğunu babasına asla itiraf etmeyecekti.

Adama çok fazla cesaret veremezdi, yoksa bundan sonra hepsinin hayatına karışmaya devam ederdi. Yine de Crew kendini harika hissediyordu. Belki de pes eder ve yaşlı adama küçük bir teşekkür ederdi. Babası onu doğru yola soktuğu için en azından bunu yapabilirdi. Crew bir süre yolunu kaybetmişti ama artık bu geçmişte kalmıştı ve şimdi sadece önüne bakıyordu.

Son iki yılda Crew gerçekten büyümüştü ve bu sayede zirveye yükseliyor, istediği şey için nasıl savaşacağını öğreniyor ve meydan okumalardan geri adım atacak biri olmadığını keşfediyordu. Bitirdiği projesine bakmak için döndüğünde içinde bir gurur kabarıyordu.

Tatil köyünün dosyasını aldığı anda, hissettiği tek şey aşırı öfke, kızgınlık ve babasının istediğinin tam tersini yapma kararlılığıydı. Tüm bunlar bir oyundan başka bir şey değildi ve kazanması gereken bir oyundu. Yapabileceğinin en azını yapmayı, güven fonunu geri almayı ve babasıyla bir daha asla konuşmamayı planlamıştı. Ne kadar da aptalmış.

Şimdi... şimdi bu değişti. Mürettebat yepyeni bir

adam. Bu, yaşı adamı yenmekten daha fazlasıydı - bu, büyük bir görevi başarmanın gururunu yaşamak ve kendine karşı zafer kazanmanın tatminini hissetmekle ilgiliydi.

Başkalarının başaramayacağı bir görevi tamamlamıştı ve tesisi eski ihtişamıyla görmek inanılmaz bir duyguydu

- Hatta eski ihtişamından bile daha iyiydi. Parlayan bir mücevherdi ve Catalina Adası'nı yeniden en iyi tatil beldesi haline getirmeye hazırdı. On dokuz-otuzlu yıllarda Catalina Adası en parlak dönemini yaşamıştı; yıldızları görmek ve krallar gibi tatil yapmak için en ideal yerdi. Bu tesis, otuzlu yılları yirmi birinci yüzyıl patlamasıyla yeniden keşfetmenin başlangıcıydı.

Crew her zaman inatçı olmuş, meydan okumalar karşısında asla geri adım atmamıştı. Babası bunun iyi bir soydan geldiği için olduğunu söylerdi. Ve babası Midas dokunuşuna sahip gibi görünüyordu. Crew akıllıca seçimler yaptığını bilmenin heyecan verici olduğunu düşünüyordu ve babasıyla bir daha sahip olabileceğini hiç düşünmediği kadar iyi bir ilişkisi vardı.

Babası onu ve kardeşlerini uçmaları ya da ölmeleri için dışarı atmış ve hepsinin hayatını sonsuza dek değiştirmişti. Daha önce hiç aynaya bakıp utanç duymamıştı ama altı ay boyunca yıkık dökük tatil köyünde tahtaya çivi çakarak ter döktükten sonra, bir gün uyandığında farklı bir adam olduğunu fark etmişti. Bir yıl sonra özür dilemek için babasını aramıştı.

Şimdi, nihayet, yeni tatil köyünü açmaya hazırdı ve insanların kapılarından içeri girmesinden gurur duyuyordu. Evet, karşısındaki bu güzellik abidesine bir kadından başka bir şey denemezdi, çünkü kıvrımları pürüzsüz, hatları kusursuzdu ve onun kanı, teri ve... gözyaşlarıyla dönüştürülmüştü, ama ondan alabileceği her şeyi almıştı.

Şık ve pırıl pırıl giriş kapısına hayranlıkla bakarken kalbinde bir sızı hissetti. Onu satmanın acı tatlı olacağını biliyordu ama anlaşma buydu. İşi yoluna koyacak, döndürecek ve sonra da

Kâr.

Kolay olmayacaktı ama her şeyi yeniden yapmayı düşündüğünde dudaklarında bir gülümseme belirdi. Babası kanunları koymuş, en büyük meydan okumayı yapmıştı ve yaşlı adam kazanmıştı, çünkü Crew artık sonsuza dek değişmişti ve babasının gurur duyabileceği bir adam olmuştu. Crew en iyi olduğu şeyi keşfetmişti ve eskiyi bırakıp yeni bir projeye giriştiği her seferinde kendinden bir parçayı geride bıraksa bile bu hediye kucaklayacaktı.

Eski tatil köyü darmadağın olmuştu, şirket iflas etmişti ve burayı denize bırakarak çekip gidiyordu. Uzun değildi, sadece on kat yüksekliğindeydi ama her katın bir teması vardı ve her oda kraliyet ailesine uygundu. Crew'un en sevdiği kat gösterişli otuzlu yıllardı. Elbette bir katı da tesisin ilk açıldığı yıla ayırmak zorundaydı.

Geniş koridorlar sanat eserleri ve güçlü avcılığı sırasında ortaya çıkardığı eski antikalarla süslenmişti. Taze çiçekler narin masaları süslüyordu; renkli buketler kiraz ağacıyla kaplı asansörlerden inen her müşterinin dikkatini çekiyordu. El yapımı oyma korkuluklar geniş merdivenlere kadar uzanıyordu ve duvarlar yumuşak altın tonlarına boyanmıştı. Her odanın ortasında ve büyük koridorlarda göz kamaştırıcı avizeler parlıyordu.

Buraya tüm ruhunu katmıştı ve müşterilerinin kapıdan içeri girdiklerinde kendilerini lüks bir harikalar diyarındaymış gibi hissetmelerini istiyordu. Çalışanları her birine binadaki en önemli konuk gibi davranacak ve hepsi tekrar tekrar gelmek isteyecekti.

Sadece en iyi aşçıları işe almıştı ve restoranları kısa süre içinde iştah kabartıcı mezeleri ve baştan çıkarıcı ambiyansıyla ünlenecekti. Küçük bir tiyatro salonu koyu renkler, yumuşak ışıklandırma ve canlı müzik gruplarının ve profesyonel vokalistlerin sahne alacağı bir sahnenin üzerindeki kırmızı kadife perdelerle dekore edilmişti.

Tesis, konuklarının her türlü isteğini karşılamayı planlamış ve hiç kimsenin doğanın bol hediyeleri dışında herhangi bir şey için adadan dışarı adım atma ihtiyacı hissetmemesini istemiştir.

Odaların yarısı Pasifik Okyanusu'nun enfes bir bölümüne, yarısı da adanın iç kısımlarına bakıyordu. Mürettebatın tercihi elbette denizdi, ancak Fransız kapılarını açıp balkona çıkarak sert oynayan ve hiç durmadan hareket eden bir kasabanın aşağıdaki eğlencesini izlemek isteyen pek çok kişi vardı.

Tesisindeki fiyat etiketi ucuz değildi, ancak çektiği müşteri kitlesi gözünü bile kırpırmazdı. Cüzdanlarını çıkarıp isteyerek açarlar ve karşılığında hayatta bir kez yaşanacak bir tatil deneyimi yaşarlardı.

Catalina'nın küçük bir köşesinde geçirecekleri bir konaklama onları evlerine geri götürecekti, gelmeden önce sadece siyah-beyaz Claymation'da gördükleri rüyaları dijital animasyonla canlı renklerde göreceklerdi. Geri dönme, cenneti yeniden kazanma özlemi, tatil köyünden ayrıldıkları anda başlayacaktı.

Adrenalin patlaması Crew'un midesinin gerilmesine neden olurken, binanın dışında bir gezintiye çıktı. Personeli, başarılı bir büyük açılış için gereken tüm son dakika hazırlıklarını yapmakla meşguldü. Küçük ada yeni bir güne uyanırken o da saat on ikiyi bekliyordu - tatil köyünün kapıları on yıl sonra ilk kez halka açılacaktı.

Çok uzun süre onun olmayacak olsa da, sonunda başarılı olduğunu kanıtladığında, ona sahip olduğu aylar muhteşem olacak ve takip edecek personel için standartları belirleyecekti. Sonunda babasıyla yaptığı anlaşma uyarınca burayı sattığında, Catalina Couture Resort'a kendisinin gösterdiği şefkati gösterecek birine satacaktı.

İçeri geri adım attığında, mermer zeminlerin pırıl pırıl parladığını, bozulmamış yüzeylerinde tek bir mikrop bile barındırmayacak kadar temiz olduğunu görünce memnun oldu. Detaylı vitraylar parlak renklerle ışıltıyor, çiçeklerin görkemli kokusu odayı dolduruyor ve İtalyan granit tezgahlar parlıyordu. Sonuncusu

yenilebilir yiyecekler mutfaklara yerleştiriliyor ve odaların son kontrolleri yapılıyordu. Onun projesi bir güzellik eseriydi ve yakında kapılarını açacaktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

G Tatil köyünden çıkan adama bakan Haley, omuzlarını sıkılaştırırken kanının hızla aktığını hissetti ve kendi kendine moral konuşması yaptı, ne yazık ki bu onun için alışılmadık bir şey değildi. Her şeyi yoluna koymuş bir kadın görüntüsü verse de, bunu nasıl başardığını bilmiyordu.

"Bunu yapamam," diye fısıldadı kendi kendine, sonra içinde bir öfke kabardığını hissetti. Geri adım atmaktan, reddedilmekten korkmaktan yorulmuştu. O, şeytani büyükanne ve büyükbabasının kendisini sürekli olarak inandırdığı gibi korkunç bir varlık değildi. Yakışıklı bir yabancıyla korkmadan ve titremeden konuşabilen güçlü, güzel bir kadındı.

Aslına bakılırsa Crew Storm ona hiç de yabancı gelmiyordu çünkü adam hakkında çok fazla araştırma yapmıştı. Eğer ona sormak üzere olduğu şeyi soracaksa -yani korkup kaçmazsa- onun için dışını bilmesi gerekiyordu.

Üniversite profesörü onun için bir yaz ödevi önermişti. Bir yabancıya yaklaşacak ve çıkma teklif edecekti. On dakikalık bir kahve randevusundan daha fazlası olması gerekmiyordu ama yine de bir erkeğe çıkma teklif etmesi gerekiyordu. Bunun korkularını yenmesine yardımcı olacağını düşünüyordu. İlk başta onun delirdiğini düşünmüştü ama bu fikir kafasına dank ettikçe onun haklı olduğunu anladı. Bir erkeğe çıkma teklif edebilirdi ve *edebilirdi* de. Sadece bunu nasıl yapacağını öğretecek birine ihtiyacı vardı.

Neden en başta insan cinselliği dersi almıştı ki? Sanki kariyerinin bir parçası olacakmış gibi değildi.

Eski uygarlıkların kalıntılarını keşfetmeye hevesli bir arkeoloji uzmanıydı. Yaşayan insanlar baş belasıydı; Haley ölülere odaklanmak istiyordu. Yoksa istiyor muydu?

Kursa neden gittiğini biliyordu. Erkeklerden korkmaktan bıkmıştı. Yirmi altı yaşına gelip hâlâ bakire olmak çok saçmaydı. İki yıldır üniversite kampüsündeki bir adama sırlıklam aşıkta ama ona çıkma teklif edecek cesareti kendinde bulamıyordu.

Şimdi Catalina Adası'ndaydı ve seçkin bir tatil köyünde iki haftalık ücretsiz bir konaklama fırsatı vardı ve bu, kusursuz bir baştan çıkarıcı olmayı öğrenmesi için mükemmel bir zamandı. Bu adamı kendisine öğretmesi için ikna edebilirse, üniversitesine geri dönebilir ve hayallerindeki adama öğle yemeğine çıkma teklif edebilirdi - belki de yeterince cesaretini toplarsa akşam yemeği bile yiyebilirdi.

Haley, Mürettebat Fırtına'nın, titiz mavi gözlerine görünmeyen en ufak bir olası kusur olmadan tesisinin her santimini kontrol etmesini dikkatle izledi. Eğer yanlış bir şey varsa, onu bulurdu. Adamın adımları uzun ve güçlüydü, sanki attığı her adımın bir amacı vardı ve hareketlerinde boşa harcanan bir enerji yoktu.

Uzun boyluydu - korkutucu derecede uzun boyluydu - 1.80'in birkaç santim üzerinde duruyordu ve 1.80'lik kıza neredeyse cüce gibi hissettiriyordu. Belli ki adada çalışmak ona iyi gelmişti. Bronz teni kremi altın rengindeydi ve gözlerinin mavisi kalın, koyu kirpiklerinin altından parlıyordu.

Hiç şüphesiz, saçları onun en iyi özelliği idi - bir kadının parmaklarını geçirebileceği, sonra bir avuç alıp ağzını en çok istediği yöne doğru yönlendirebileceği kadar uzun.

Kelimeleri yüksek sesle söylememiş olmasına rağmen Haley'nin yüzü alev alev yanıyordu; yakınlardaki birinin düşüncelerini gerçekten *duyabileceğinden* korkarak etrafına bakındı. Onun nesi vardı ki? Crew Storm'un güzelliğini takdir etmek istemiyordu; onu işe almak istiyordu.

Bunu yapabilirdi. Rüya gibi bir tatil kazandığını öğrendiğinde bilgisayarının başına geçti ve

ada ve tatil köyü hakkında her şeyi araştırdı. Tesis sahibinin gözde bir bekâr ve hatun mıknatısı olduğunu öğrenmişti. Her hafta koluna yeni bir kadın takıyordu ve tam da ona olmak istediği kişi olmayı öğretecek türden bir adamdı.

"Sakın korkup kaçma!" diye homurdandı gölgelerin arasından sıyrılıp güzel kayrak taşlı yürüyüş yolunda ilerlemeye başlamadan önce. Tesis henüz açılmadığı ve yönetim erken bir kalabalığı önlemeye çalışarak arabaların girmesine izin vermediği için köşeye park etmişti.

Şu anda bir femme fatale olmaya çalışması gerekirken, bol keten bluzu ve jean kapri pantolonuyla ne yazık ki yetersiz giyinmişti. Son üç yıldır okuldaydı, ayrıca küçük bir kırtasiyede yarı zamanlı çalışıyordu ve hiçbir zaman giyinecek ya da kıyafet konusunda endişelenecek enerjisi olmamıştı. Üniversiteye gitmeye cesaret edebilmesi için beş yıl terapi görmesi gerekmişti, yoksa şimdiye kadar eğitimini tamamlamış olurdu.

On dokuz yaşındayken büyük bir miras almış olmasına rağmen, parayı kullanmaktan nefret ediyordu çünkü büyükanne ve büyükbabası ona sahip olmasını istememişti. Hiç vasiyet bırakmamışlardı ve tek varisleri olduğu için para ona kalmıştı. Eğer mirasçılarını belirlemek için zaman ayırmış olsalardı, tüm parayı ona değil de değerli kuşlarına bırakacaklarından emindi.

Yine de, önemli fonlarına el atmasının gerekli olduğu zamanlar vardı. Bu da o zamanlardan biriydi.

Ya şimdi ya da asla.

"Kayıp mı oldun?" Haley, adamın sesinin derin tınısı yüzünden omurgasından aşağı inmeye çalışan ürpertiye durdurdu. Evet, iyi bir seçim yapmıştı. Bu adam ona bilmek istediği her şeyi öğretebilirdi. Seksin kişileşmiş haliydi.

"Hayır. Ben sizi arıyorum Bay Storm."

Adamın muhteşem gözleri vücudunu bir kez daha incelerken içini gerginlik kapladı. Gözler yüzüne ulaştığında

onu kontrol ettiği ve eksik bulduğu hissi.

Çok kötü!

Bunu en küçük ayrıntısına kadar planlamıştı ve onun kendisine yardım etmesini sağlayacaktı.

"Sizin için ne yapabilirim, bayan?"

Ses tonundaki vaat, kadınların ıslak rüyalarını süslüyordu. Onun her kadınla bu şekilde konuştuğunu biliyordu. Onu incelemiş, ne kadar zahmetsizce flört ettiğini, kadınların ayaklarına nasıl kapandığını okumuştı. Bir parmak şıklatmasıyla genç yaşlı tüm kadınlar nefes nefese kalıyor, tükürük bezleri aşırı hızlanıyordu.

"Haley Sutherland," dedi elini uzatırken biraz soluk soluğa.

Hafif bir duraksamadan sonra parmaklarını kavradı ve sıktı, sonra yavaşça birbirine dolanmış ellerini ağzına götürdü ve dudaklarını parmak eklemlerinin üstünde gezdirdi, sıcak nefesi teninde gezindi.

"Bu!" Haley içini heyecan kaplarken neredeyse bağıracaktı.

Crew'un normal soğukkanlılığı sarsılmış gibiydi; şaşkınlıkla ona baktı. Dudakları kızın teninden sadece birkaç santim ötede donmuş bir şekilde dururken yüzündeki ifade neredeyse komikti.

"Bana birini nasıl baştan çıkaracağımı öğretmeni istiyorum. Senin hakkında okuyorum, nasıl flört ettiğini, istediğin her kadını nasıl elde edebileceğini inceliyorum. Bana bir erkeği nasıl elde edeceğimi, beni nasıl gözünün önünü göremeyecek kadar çok istemesini sağlayacağımı, nasıl dizlerinin üzerine çöktüreceğini öğretmeni istiyorum."

"Ummm... sarhoş musun?" Crew uzun bir aradan sonra elini bırakıp bir adım geri çekilirken sordu. Haley'nin onun deli olduğunu düşündüğünden hiç şüphesi yoktu. Belki de şu anda öyleydi.

Ancak artık ısındığı için kendini tutamadı. Adamın adımlarını takip etti, ne yaptığının farkında değildi ta ki adam tesisin dış duvarına çarpana ve eli göğsüne bastırılana kadar.

"Bunun garip göründüğünü biliyorum ve belki de daha yumuşak davranmalıydım, ama yaşadığımı bilmeyen bir adama aşığım ve psikoloji profesörüm korkularımı yenmenin bir yolu olarak ona çıkma teklif etmemi önerdi, ama onun yanıdayken dilim tutuluyor, ki bu bir türlü olmuyor. Beni istemesini, arzulamasını ve bana ihtiyaç duymasını nasıl sağlayacağımı öğretmeni istiyorum! Param var. Hem de çok. Eğer öğretmenim olmayı kabul edersen sana istediğin miktarı öderim."

Haley, Crew'un gözlerinin içine bakarken korkudan eser hissetmiyordu. Tek hissettiği coşkuydu. Onun bunu yapabileceğini biliyordu.

- Onu her zaman olduğu gibi duvar çiçeğinden erkeğini elde edecek bir baştan çıkarıcıya dönüştürebilirdi.

"Bakalım doğru anlamış mıyım. Sana bir erkeği nasıl baştan çıkaracağını öğretmem için bana para mı vermek istiyorsun?"

"Evet!" diye nefesini tuttu, adamın anlamaya başlamasıyla rahatlamıştı.

"Açıkçası ne diyeceğimi bilemiyorum." Ses tonu ne düşündüğü konusunda onu hiç uyarmadı.

"*Evet* de."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CREW, hayatında suskun kaldığı bir zamanı
HATIRLAYAMIYORDU.

Babası birkaç yıl önce ona ve kardeşlerine o korkunç
ültimatomu vermişti.

Biraz fazla genç bir kıza benzeyen bu kadın parçası, ondan
nasıl baştan çıkarıcı olunacağını öğretmesini istiyordu. Hava
karanlık olsaydı, rüya gördüğünü sanacaktı. Kadın bir
çocuktuk ve onu kandırıyor muydu? Yoksa akıl hastanesinden
kaçmış bir deli miydi?

O her kimse, ciddi olamazdı. Kim bir yabancıнын yanına
gider ve ondan böyle bir şey ister ki? Kesinlikle mantıklı bir
insan, beyin fonksiyonları tam olan biri değil.

Adam onu nasıl uzaklaştıracığını düşünürken, kadın elini
geri çekti ve sağına doğru eğildi, diğer elini kalçasına
dayayarak bol bluzunun altındaki kıvrımları görmesini
sağladı. Ayağını yere vurmaya başlayınca ince bileklerini ve
bronzlaşmış inciklerinin pürüzsüz tenini fark etti.

Bayan Haley Sutherland'i biraz daha derinlemesine
inceledikten sonra onun bir genç kız olamayacağına karar
verdi. Tüm o kumaşın ardında bir kadın vücudu saklanıyordu
ve buğulu gözlerinden kıvılcımlar saçılıyordu, yeşilin o kadar
soluk bir rengiydi ki neredeyse yarı saydamdı.

Saçları özensiz bir topuzla arkadan bağlanmıştı ama uzun
sarı saçlarının dalları yüzünün etrafında uçuşuyordu. Güzel
olduğuna karar verdi, ama belli ki deliydi de, bu da aşık
olduğu adamın ondan uzak durmasının önemli bir nedeni
olabilirdi

masraflar.

Gerçekten de çok kötüydü, çünkü çılgınca konuşmayı bir kenara bırakmayı ve belki de başka bir kıyafet seçmeyi bilseydi, bir erkeği dizlerinin üzerine çöktürecek kadar baştan çıkarıcıydı. İçindeki düşünceler onu eğlendirdi ve bir gülümseme serbest kaldı. Kadınları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederdi ama görünüşe bakılırsa bu, yardım edemeyeceği, zor durumdaki bir genç kızdı.

"Peki, bütün gün bana öylece bakacak mısın, yoksa bana bir cevap verecek misin?" diye homurdandı, sonra o bir şey söyleyemeden elini kaldırdı. "Ve sen deli olduğumu düşünmeden önce, sana *garanti ederim*, değilim. Sadece bir köşede oturmaktan, bu görünmez kişi olmaktan yoruldu. Bu, kredi için olmasa bile A almaya kararlı olduğum bir ödev. Güzel, varlıklı ve kadınların ağzının suyunu akıtan biri olduğunuz için her zaman görünmez olmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz ama ben çok iyi biliyorum. Bu yalnızlık ve hayal kırıklığı yaratıyor ve ben sadece kendim için yeni bir hayat istiyorum."

Crew kadının sözünü kesmek için elini kaldırdı. Kadın konuşuyor, konuşuyor ve konuşuyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, kadının gevezelikleri beyinde çılgınca bir seviyede ona ulaşıyordu. Kadının isteği ilgisini çekmişti.

Yine de ona bir erkeği nasıl yakalayacağını nasıl öğretecekti? Bir erkeğin nasıl baştan çıkarılacağını anlatan kitaplar yoktu ki. Belki de vardı. Ama o bilmiyordu. Ne de olsa baştan çıkarma sanatını hiç öğrenmek zorunda kalmamıştı. Gururla, bunun ona doğal geldiğini düşündü.

"Neden böyle bir şey yapmayı düşüneneğimi sanıyorsun ki?" diye sordu sonunda, aslında onun kaçık teklifini kabul etme eğiliminde olmasına şaşırarak. Bunun için zamanı yoktu. Hiçbir yolu yoktu. İşletmesi gereken bir tatil köyü vardı, sonra da satacaktı. Bu proje güvenli bir şekilde başkasının eline geçtiğinde, bir sonraki projesine baştan başlamak zorundaydı. Daha da çılgın istekleri olan çılgın kadınlara ayıracak zamanı yoktu.

"Çünkü senin hakkında bir şeyler öğrendim. Seninle flört etme şeklini

zahmetsizdir. Eğer bana birlikte olmak isteyeceğin kadınlardan biri olmayı öğretirsen, o zaman erkeğimi kazanabileceğimi biliyorum. Ona neyin çarptığını bile anlamayacak."

"Bunun tam olarak ne kadar ileri gitmesini istiyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Kızın yüzündeki masum ifadeden, neden bahsettiğine dair hiçbir fikri olmadığını anlayabiliyordu. Hızlı hareketlerle ona göstermeye karar verdi.

Tek bir yumuşak hareketle kolları onu sardı ve onu tesisin yan tarafına yasladı, ikisini de gölgelerin içine soktu ve yüzünü onunkinin bir santim yakınına getirdi. Kadının gözlerini açması ve nefesini hızla içine çekmesi adamın içini ısıtan bir adrenalin dalgasına yol açtı. Ateşle oynamaya karar verdiğinde ne olacağını görmesine izin verdi. Adam dersini bitirdiğinde, gözünü kırpmaya fırsat bulamadan kaçacak ve saçma fikri tamamen unutulacaktı.

"Sana nasıl baştan çıkarıcı olunacağını mı yoksa nasıl baştan çıkarılacağını mı öğretmemi istiyorsun? Sana pek çok şey öğretebilirim Haley, ama inan bana, derslerim için para almaya ihtiyacım yok - en azından nakit olarak."

Yanakları kızarıp göz kapakları düştüğünde, Crew onu öpme arzusuyla dolup taşıtı. Birkaç dakika içinde çılgılık atarak kaçacağı için dudaklarını sadece bir kez tatmayı düşünüyordu. Tam aralarındaki mesafeyi kapatmaya hazırlanırken, kızın gözleri genişledi ve yüzüne yayılan kocaman bir gülümseme Crew'in hızını kaybetmesine neden oldu.

Az önce ne olmuştu?

"Evet! İşte bu! Bana bunu öğretmeni istiyorum. Aman Tanrım, sen o kadar ateşli ve seksi bir şekilde bana doğru bastırırken bir an nefes alamadım. Midem yanıyormuş ve kalbim dakikada bin kez atıyormuş gibi hissettim. Aynı şeyi Walker'a nasıl yapacağımı öğret bana!"

Ondan sıçrayan heyecan gerçek bir darbe oldu.

Crew'un egosu, özellikle de kollarının altından sıyrılıp önünde küçük bir daire çizerek dans ettiğinde. Ama kızın ifadesindeki masumiyet, Crew'in onu bir kenara çekip kendinden kurtarmak istemesine neden oldu.

"Bunu yapamam."

Bir an için gülümsemesi yerinde kaldı ve sonra yüzü düştü. Sanki az önce en sevdiği kedi yavrusunu vurmuş gibi hissetti. Belli ki yıkılmıştı.

"Anlıyorum. Öğretmenim olmanızın zor bir ihtimal olduğunu düşünmüştüm ama bir kız denemeli, değil mi?"

Gözlerindeki yaşlar mıydı? Kadın gözyaşlarından nefret ederdi, sahip oldukları güçten nefret ederdi. Herkes ağlardı, öyleyse neden bir yabancıнын bir iki damla gözyaşı dökmesi ona kendini bir zalim gibi hissettiriyordu? Birkaç dakika öncesine kadar Haley Sutherland'in varlığından bile haberi yoktu, öyleyse ağlıyor olmasının ne önemi vardı?

"Özür dilerim, Haley. Gerçekten üzgünüm ama ben meşgul bir adamım ve bu tür bir dersin nasıl verileceği konusunda hiçbir şey bilmiyorum. Eminim ihtiyacın olan tüm cevapları sana verecek iyi bir kişisel gelişim kitabı bulabilirsin. Bugünlerde her şeyi yayınlıyorlar."

"Haklı olduğunuza eminim Bay Storm. Beni dinlediğiniz ve bir saniyeliğine de olsa düşündüğünüz için minnettarım," dedi ve cümlesinin sonunda gözleri kısıldı.

Bayan Haley Sutherland başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve ondan uzaklaştı. Onun kıvrımlı kalçalarının salınışını izledi ve aptalca bir şekilde ona bir erkeği baştan çıkarabilecek birkaç hareketi olduğunu haykırmak istedi ama bunun bir hata olacağını biliyordu.

Deli kadın ne kadar uzakta olursa, onu o kadar çabuk unutabilirdi. Kadın köşeyi döndüğünde, tesisinin, başarısının hayranı olmaya geri döndü. Ne yazık ki, gün ilerledikçe ve kapıları resmen açıldıkça, küçük bir kadın ve onun saçma teklifi aklından çıkmıyordu.

Bu ılgınlığın yakında geçeceğini biliyordu.

Haley yaklaşık beş dakika boyunca kendini yenilmiş hissederek yürüdü. Tesisin görüş alanından çıktıktan sonra arkasına döndü ve Crew Storm'un olduğunu tahmin ettiği genel yöne doğru baktı.

Şimdiye kadar bulduğu ve ona nasıl mükemmel bir baştan çıkarıcı olacağını öğretebilecek tek erkek oydu ama ona bunu öğretebilecek tek erkek o değildi. İçinde amansız bir kararlılıkla arabasına doğru yürüyen Haley, evraklarına baktı. Yazın tropik bir cennette kalacaktı.

Lüks tatil köyünde kalan birkaç bekâr erkek olması kaçınılmazdı. En azından bir tanesi teklifini kabul ederdi. Gülümseyerek, tesisin açılmasını rahatça bekleyebileceği küçük bir kafeye gitti.

Etrafına bakarken, "Ya hep ya hiç" diye düşündü.

Haley'nin yetiştirilme tarzı dehşet vericiydi. Büyükbabası ve büyükbabasının ona davranış biçimlerinin ne kadar yanlış olduğunu öğrenmesi için yıllarca terapi görmesi ve ardından üniversiteye gitmesi gerekmişti. Ona davranışlarından dolayı utanç onlarındı ve bu kadar yetersizlik hissetmemeliydi. Onlar öldüğünde ve paraları ona miras kaldığında, bu bir zafer değil, bir yük gibi gelmişti.

Şimdiye kadar, mirasını eğitiminden başka bir şey için kullanmak istememişti, bu yüzden parayı bir kenara saklamış, lisans diploması üzerinde çalışırken ucuza yaşamıştı. Şimdi eğitimi neredeyse tamamlamıştı ama okuduğu bölüm şu anda ona pek bir şey katmıyordu. Gerçek anlamda geçimini sağlayabilmesi için önünde uzun bir yol vardı.

Bazı insanlar aşk sanatını öğrenmek için aceleyle yola çıktığı için onun kibirli ya da sorumsuz olduğunu düşünebilirdi ama çocukluğunda yaşadığı ihmalin yarattığı çaresizliği ve mutlak yalnızlığı bilselerdi ya da yıllarca dışlandığını ve görünmez olduğunu hissetselerdi, muhtemelen ona hak verirlerdi.

ona bir geçiş. Kendini yeniden keşfetmek istiyordu ve hiçbir şey ona engel olamayacaktı.

Bahar dönemi yeni bitmişti ve finallere çalışmak ve seyahatinin heyecanıyla haftalardır doğru dürüst bir gece uykusu çekmemişti ve en son ne zaman Ramen Noodle ve Budget Gourmet dışında bir şeyler yemeyi düşündüğünü hatırlayamıyordu. Okulu kaçırma korkusu olmadan uyuyabileceği ve bir düğmeye basarak yemek yiyebileceği bir tatil köyünde kalmak güzel olacaktı.

Temel bedensel ihtiyaçları giderildikten sonra, ona ne istediğini öğretecek yeni bir erkek arayışına girecekti. Başlamak için mükemmel yer tatil köyünün salonu olacaktı. Gözlemlerine göre, hafif sarhoş erkekler yabancı kadınların isteklerini yerine getirmeye çok daha istekliydi.

Yemeğini bitirip saati not ettikten sonra Haley arabasıyla tatil köyüne geri döndü ve şirin yollardan aşağıya doğru uzanan insan kuyruğu karşısında şaşırdı. Neyse ki vale park yeri çok yoğun değildi ve yakışıklı bir genç adamın arabasının kapısını açması için sadece beş dakika beklemesi gerekti.

"Beklettiğim için zgnm hanımefendi ama açılış günü çok yoğundu. Bu gece bizimle mi kalacaksınız?"

"Evet, yleyim ve beklemek hiç de fena değildi." Ona kocaman bir gülümseme verdi ve yanakları kızardığında çok sevindi. Bu kadar genç ve utangaç olması çok kötüydü. Bir erkeğe ihtiyaı vardı, bir çocuğa değil.

"Hımm... bu fişi içeri götürün, biz de antalarınızı odanıza getirelim," diye kekeleyerek Haley'ye sahip olduğunu bilmediği bir güven verdi.

"Teşekkür ederim..." dedi, isim etiketine bakarken durakladı, "...Sammy. Sana iyi günler."

Hayat şimdiden iyiye gidiyordu. Tatil köyünün lüks lobisine adımını attığında Crew ortalıkta görünmüyordu ama bu onun için sorun değildi çünkü onun yerini alacak pek çok erkek vardı.

Etrafına bakınırken birden batacakmış gibi hissetti.

zemin boyunca. Burası onu o kadar aşıyordu ki, muhteşem katlarda durmanın günah olduğunu düşünüyordu. Bankada yedi haneli parası olmasına rağmen, buradaki müşteriler tatil evleri, pahalı arabalar ve yardım bağışları için bir ayda o kadar para harcıyordu.

Büyükannesi ve büyükbabası öldüğünde, miraslarının büyük bir kısmı vergiler ve borçların ödenmesi için alınmıştı, ancak yine de sahip olduklarından şikayet etmezdi. İsterse sadece faizle bile rahatça yaşayabilirdi ama banka hesabındaki parayla böyle tatil yerlerine gelemezdi.

Güzel giyimli personel, büyük açılışın şerefine göz alıcı mezeler ve dolu şarap kadehleriyle dolu tepsiler taşıyarak kalabalık lobide dolaşıyordu. Lobiden zarafet ve mükemmellik sızıyordu. Her bir dokunuş en ince ayrıntısına kadar planlanmış gibiydi.

Bunalan ve bir hata yapmamış olmayı uman Haley ayaklarını hareket ettiremediğini fark etti. Az giyinmişti ve sofistike insanlarla dolu odada göze batıyordu. Temizlik görevlileri bile ondan daha iyi giyinmişlerdi.

Baktığı her yönde, özel dikim takım elbiseler giymiş yakışıklı adamlar etrafta durmuş, kendileri gibi şık giyinmiş diğer insanlarla sohbet ediyor ya da tuhaf merdivenleri çevreleyen romantik korkuluklara yaslanıyordu.

Burası yüksek sınıf bir yerdi, zeminlerin bile eşsiz mermer desenleriyle dikkat çektiği bir yerdi ve misafir olmaktan heyecan duyuyordu. Tam olarak iyi bir heyecan değildi ama gözünün korkmasına izin vermeyi reddetti. Arkasını dönüp dışarı kaçmak için yoğun bir dürtü hissetse de bununla savaştı ve kazanıyordu. Artık sadece hizmetçilerle ve kesinlikle sosyal statüsü olan hiç kimseyle ilişki kurmasına izin verilmeyen o kız değildi.

Zalim büyükanne ve büyükbabasıyla yaşamıyordu - onlar çoktan gitmişti. Parası vardı ve istediği yere gidebilirdi.

gitmek istedi.

Yine de çevresi onu yeterince iyi olmamanın ezici duygusuyla dolduruyordu. Hayatını dışarıda sürdürmek ve sonra birdenbire hareketin bir parçasıymış gibi hissetmek imkansızdı. Banka hesabında ne kadar para olursa olsun, kim olduğunu biliyordu ve bu elmas ve havyar kalabalığına uymuyordu. Yine de sinmeyi reddederek çenesini kaldırdı ve omuzlarını dikleştirerek, gülümseyen bir kadının onu karşıladığı granit kaplı resepsiyona doğru yürüdü.

"Catalina Couture Resort'a hoş geldiniz. Açılış günümüzde sizleri aramızda görmekten mutluluk duyuyoruz."

Haley kimliğini ve kredi kartını almak için çantasına uzanırken, "Teşekkür ederim," diye cevap verdi. Odası ücretsiz olmasına rağmen, oda servisi seçeneklerinden kesinlikle yararlanacaktı. Bu hayatının tatiliydi ve yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirmek zorunda kalsa bile her anın tadını çıkaracaktı.

"Rezervasyonunuz tamamlandı Bayan Sutherland. Şurayı imzalamanızı rica edeceğim, belboyumuz size odanıza kadar eşlik edecek ve hizmetlerimiz hakkında bilgi verecek." Haley, içinde hâlâ bir parça korku barındıran bir gülümsemeyle kadına teşekkür etti, sinirlerini bir şekilde yatıştıran içten nezaketine minnettar oldu, sonra genç bir adamı takip ederek asansöre gitti ve onuncu katın numarasını tuşladı.

Bu tatili kazandığında, en üst katı alacağını düşünmemişti. Bu gerçekten de kaymaklı bir ödüldü. Okyanusun ya da adanın güzel bir manzarasına sahip olacaktı.

Yukarıya doğru kısa bir yolculuğa başladıklarında Haley kendisine yardım eden çocuğa döndü. "Burada çalışmaktan hoşlanıyor musun?"

Gözleri aşağı baktı ama cevap verirken normalden bir saniye daha uzun süre göğsünde durmadan önce değil. "Şimdiye kadar sadece eğitim yaptık, ama evet, burası *göğüs*... yani... um... en iyisi!" diye haykırdı; yüzü kızardı ve utanç içinde ayakta kalırlarına baktı.

Haley zavallı çocuğun duygularını tamamen anlayabiliyordu. O da

düşünmek bile istemediği kadar çok kez ayağını ağzına sokmuştu. Adamın omzunu sıvazlayarak tekrar başını kaldırmasını bekledi, ama adam bunu bariz bir isteksizlikle yaptı.

"Kayma konusunda endişelenme. Bunu sık sık yapıyorum," dedi nazik bir kahkahayla. *Şey, o özel kayma değil ama...*

Rahat bir nefes aldı ve gözleri adeta ona tapıyordu. Keşke etkilendiği erkeklerle de servis çalışanlarıyla konuştuğu kadar kolay konuşabilseydi. Sadece çalışanlara kendini daha yakın hissediyordu, sanki akrabalarıymış gibi, çünkü büyükannesi ve büyükbabasının çalışanları tarafından büyütülmüştü.

"VIP konuklarımız için ayrılmış büyük süitlerimizden birinde kalıyorsunuz," dedi çocuk asansörden inerken. Ona koridorda kısa bir mesafe eşlik ettikten sonra bir kartı anahtar yuvasına soktu ve ardından önünden girmesi için kapıyı açık tuttu.

Haley geniş oturma odasına göz gezdirirken, "Mükemmel," diye soluk soluğa kaldı. Sehpanın üzerindeki büyük buketten gül kokuları yayılıyordu - yanında da bir kutu çikolata vardı. Mobilyalar antikaydı ve tatil köyünün dekorunun çoğuyla uyumluydu. Odanın karşısında, özel bir balkona açılan süslü Fransız kapılar muhteşem bir okyanus panoraması sergiliyordu.

En azından ona bilmek istediği her şeyi öğretecek bir erkek bulamazsa, tam bir cennette muhteşem iki hafta geçirecekti. Bu oda gerçek olamayacak kadar güzeldi ve henüz yatak odasına bile girmemişti.

Genç belboy ona tesisin tüm olanaklarını anlatmaya başladı: spa, spor salonu, oda servisi, salonlar ve daha fazlası. Gerçekten umurunda değildi. Tüm bunları köşedeki küçük masanın üzerinde duran kataloğa bakarak öğrenebilirdi.

Sadece biraz yemek ve bol bol uyumak istiyordu.

Adam konuşmasını bitirdiğinde, kadın ona güzel bir bahşış verdi ve kapıya doğru ilerletti. Sonunda ayrılmadan önce memnuniyetle gülümsedi. Oda servisini beklemek istemiyordu,

Haley ikolata kutusunu yırttı, sonra küçük buzdolabına doğru yürüdü ve bir kola buldu.

Şekerli tatlısını kaptığı gibi yatak odasına götürdü ve saf bir mutluluk içinde gülümsedi. Dört direkli kral yatak, tahta ayaklar üzerinde bir cennet gibiydi. Pantolonunu ve gömleğini çıkardı, yatağı daldı ve yorganın altında neşeyle kıvrıldı.

Bir kutu çikolatanın yarısını mideye indirmesi ve kolayı kana kana içmesi uzun sürmedi. En azından kalkıp zavallı dişlerindeki şekeri fırçalaması gerektiğini biliyordu ama kuş tüyü yastıklar onu çağırıyordu.

İç çekerek mücadeleyi bıraktı. Gözlerini kapatarak uzun zamandır ilk kez güzel bir uyku çekti. Böyle harika bir yerdeyken dinlenmekten başka ne yapabilirdi ki? Bu gece avlanmaya çıktığında tamamen uyanık olması gerekiyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

H

ALEY kocaman bir esnemeyle uyandı, kollarını uzattı yukarıda onu Kafa kadar o kavradı ve

yatak başı. Perdeleri açık bırakmıştı ve Pasifik Okyanusu'ndan esen tuzlu bir esintiyle, açık büyük pencerelerden muhteşem bir gün batımının son ışıklarının süzülüşünü izledi.

Derin kiraz ağacını bırakıp doğrulduğunda yüzünde bir gülümseme belirdi. Okuldaki finaller ve yaz ödevini planlamakla geçen günler onu çok yormuştu ve uzun zamandır hiç bu kadar iyi dinlenmemişti. Crew'un yataklarını nereden aldığını öğrenmesi gerekiyordu çünkü şilte tek kelimeyle harikaydı.

Midesinden gelen gürültülü bir hırıltı mutlu düşüncelerini böldüğünde Haley güldü ve yataktan fırladı. Uyanmayı, kendini yepyeni bir günün içinde bulmayı seviyordu - aslında yepyeni bir gece, çünkü dışarısı kararmaya başlamıştı.

Hızla banyoya doğru ilerledi, soyundu ve büyük boy duşa atladı, güçlü fıskiyeler onu tamamen uyandırma ve günün kirini giderden aşağı yıkama görevini yerine getirirken inledi.

Belki de miras parasını okul masraflarından daha fazlası için kullanmasının zamanı gelmişti; böyle güzel bir yerde kaldıktan sonra Seattle'daki küçük dairesine geri dönmenin zor olacağını hissediyordu. Eğer bu duşu taşıyabilirse, o kadar da kötü olmayabilirdi...

Pirinç armatürler ve granit karolar parıldıyordu ve eğimli camlar kristal berraklığındaydı. Hatta banyoda bir

Makyaj yapmak ve saçını yapmak isterse oturabileceği koyu kadife bir bankın bulunduğu ayrı bir güzellik alanı. Makyaj yapmak onun tarzı değildi ama belki de denemeli, en iyi şekilde görünmeye çalışmak için biraz daha zaman harcamalıydı.

Crew'un sadece en iyisinde ısrar ettiği belliydi, çünkü şampuan harikaydı ve köpükler saçlarını sararken şeftali ve mango kokuları etrafına yayılıyordu. Belki de aromaterapide bir şeyler vardı - Haley geceyle yüzleşmek ve baştan çıkarma bahislerinde B Planı yapmak için enerjikti.

Bir saat içinde duşunu almış, giyinmiş, sohbet etmeye ve belki de biraz yemek yemeye hazırdı, bu yüzden tesisin içindeki caz barda karar kıldı. Haley uzun yıllar restoranlarda çalışmış olduğundan, tesis çalışanlarıyla ve özellikle de aşçılarla arkadaş olmanın akıllıca olduğunu biliyordu. Onlarla dost olur, iyi bahşış verir ve biraz da yağ çekerseniz, çok daha iyi yemek yiyebilir ve kimsenin varlığından haberdar olmadığı yemekleri deneyebilirdiniz.

Beklenti hareketlerini hızlandırdı. Oda anahtarıyla birlikte cebine biraz para sıkıştırdı, ardından küçük el çantasını aldı. Onu geride bırakmayı tercih ediyordu ama içinde onsuz yapamayacağı birkaç temel eşya vardı.

Yuvarlanmaya hazır. Süitin kapısını arkasından kapatıp asansörlere doğru ilerlerken ağzında kararlı bir ifade vardı. Bir öğretmen bulma zamanı gelmişti.

Lobi şimdi geldiği zamankinden bile daha kalabalıktı; insanlar, üzerlerinde göz alıcı vazolar bulunan küçük masaları çevreleyen yüksek arkalı sandalyelere oturmuş heyecanla konuşuyorlardı. Çiçekler gerçek olmalıydı, emin olmak için onlara dokunmak istedi, ancak kendisine bilgi verecek güler yüzlü bir personel bulma göreviyle ilerlemeye devam etti. Oturup diğer otel müşterileriyle sohbe katılacak cesareti olmasını diledi ama şu anda yoktu. Belki yakında...

Bir insana üniforma giydirdiğinizde korsan bir kitap gibi açılabilirdi ama dedesinin giydiği gibi iş kıyafeti giyen bir adam onu en uzak köşeye saklanmak istemesine neden oluyordu. Bunun üzerinde çalışacaktı - değişimin sık sık yaptığı gibi biraz zaman alsa da, sonunda konfor alanının dışına çıkma cesaretini kazanacaktı.

Kalabalık bara yaklaşıırken, köşede hafif bir müzik çalan çekici bir müzisyen gördü ve duydu. Parmakları kuyruklu piyanonun tuşlarını okşuyor ve bir parçayı bitirdiğinde yakındaki masalarda oturan birkaç konuk alkışlıyordu.

Hmmm. Bu parmaklar umut vaat ediyor.

Haley kendini bankta onun yanında otururken hayal edebiliyordu, kendi parmakları onun kalçasında gezinirken akorları onu yıkıyordu. Oha! Bu tür düşünceler ona yardımcı olmuyordu. Bir görevi vardı -evde hoşlandığı adama çıkma teklif *etme* görevi- buradaki her uygun bekâra asılma görevi *değil*. İhtiyacı olan tek şey ona yol gösterecek, güven verecek, istediği erkeği nasıl baştan çıkaracağını öğretecek bir adam bulmaktı.

Bu gece şans ondan yanaydı: Tezgâhın arkasında açık bir bar taburesi buldu, tecrübelerine göre barmenin en çok ilgisini çekmesi neredeyse garanti bir yerdi. Yakınlarda bir kül tablası görünce, birkaç nefes nikotin çekmek için birkaç dakikası olduğunda buraya gizlice geleceğini biliyordu.

"İyi akşamlar. Ne içiyorsun?" diye sordu aceleyle, ona zar zor bakarak. Haley buna alışkındı. *Hayatımın hikâyesi*.

"Beni şaşırtmaya ne dersin? İyi bir içki yapmayı bilen bir adama benziyorsun," dedi açık bir gülümsemeyle ve acil durum sigaralarını çıkardı. Bu kötü kokulu şeylerden nefret ederdi ama sigara içen biriyle birlikteyken harika bir buz kırıcı olduğunu fark etmişti.

Bu onun dikkatini çekti. Ucuz plastik çakmağını bir fiske vurarak yakan ince beyaz sigarasına özlemle baktı. İçine çekmediğinden emin olmak istiyordu.

Zavallı adamın üzerine öksürmeye başlamak için - onun cevap vermesini beklerken sığ bir nefes aldı.

"Ah, maceracı bir kadın. Bunu sevdim," dedi gülümseyerek ve ağzının köşesinde bir dişinin eksik olduğunu gösterdi. Kösele gibi yanaklarına karakter katıyordu.

Bir dakika içinde ona çubuk üzerinde meyveli büyük bir kokteyl getirdi. Ne kadar eğlenceli!

"Ben buna Marlin'in spesiyali diyorum," dedi gülererek. "Bir sekme açmak ister misin?"

"Sanırım sen Marlin'sin?" Adam başını sallayınca devam etti. "Evet, Marlin, bu çok hoş olurdu. Kredi kartıma ya da oda anahtarına ihtiyacınız var mı?" Adamın gözleri tekrar sallanan sigarasına kayınca Haley bir nefes çekmeyi unutmadı, sonra da adamın gözlerini yakaladı.

"Çok kaba davranıyorum. Bir tane ister misiniz?"

Marlin barında yapılması gereken bir şey olmadığından emin olmak için etrafına bakındı ve sonra elini uzattı. "Bu harika olur, oda anahtarınız da yeterli."

Yakaladım seni! Haley düşündü. Evet, personelle nasıl konuşulacağını biliyordu.

Haley bir saat içinde Marlin'in otuz yıldır evli olduğu bir karısı, iki yetişkin çocuğu ve beklenmedik ama istediği iki sürprizi olduğunu öğrendi. Catalina Adası'na on yıl önce taşınmıştı ve Catalina Couture Resort'ta çalıştığı için çok mutluydu, ona buranın şimdiye kadar işlettiği en güzel bar olduğunu söylüyordu. Ona bu konuda hak vermek zorundaydı.

Marlin onun önüne bir kase çorba koyarken, "Bunu dene tatlım," dedi.

Haley içinde ne olduğunu sorma zahmetine bile girmede. Sarhoş edici aroması midesini ve tükürük bezlerini ayağa kaldırdı ve dikkatini çekti. İlk tadımında kendinden geçmiş bir iniltiyi bastıramadı.

"Sadece patrona ve çalışanlara verdiği özel bir şef yemeği var. İçine ne koyduğunu sormayın. Cehalet mutluluktur," dedi kıkırdayarak.

"Şundan bir kase alabilir miyim?" iki koltuk aşağıda oturan bir adam

Haley'nin çorbasına bakarken sordu.

Marlin ona, "Üzgünüm, yemek servisi yapmıyoruz," dedi. Adam kaşlarını kaldırarak Marlin'den Haley'nin önündeki çorba kâsesine baktı. Belli ki Marlin'e yalancı demek istemiyordu ama kanıtlar ortadaydı.

"Um..." adam boğazını temizledi.

"Haley burada alışıyor. Sadece molada." Marlin adama mükemmel bir gülümsemeyle yalan söyledi ve Haley kıkırdamasını gizlemek zorunda kaldı. Evet, o ve Marlin çok iyi arkadaş olacaklardı.

İsteksizce geri vermeden önce korkusuzca kâsesini bitirdi. Açlığını dindirmişti ama yok etmemişti. "Gizli malzemeleri her neyse, onun işine yarıyor. Teşekkürler, Marlin. Bundan sonra akşamları nerede takılacağımı biliyorum."

"Bu konuda şikayet etmeyeceğim. Ziyaret etmek için oldukça uygun birisiniz. Bizimle ne kadar kalacaksınız?"

"Bedava kazandığım iki haftam var, ama gerçekten ne kadar sürerse!" Adamın kaşları soru sormak için havaya kalktığında, kadın gülerek adamı bilgilendirdi. "Bana nasıl mükemmel bir baştan çıkarıcı olacağımı öğretecek bir erkek arıyorum."

Marlin'in çenesi düştü ve kahvesi boğazında düğümlendi. Haley yanağındaki spreyi silerken Marlin onun gözlerinin içine baktı, belli ki onunla dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışıyordu. Marlin de ona bakınca, sonunda kahkahalarla kükredi.

"Şey, hizmetimi teklif ederdim ama o zaman karım kafamı keserdi," dedi kahkaha nöbetleri arasında.

"Ah, Marlin, sanırım sen zaten benim başa ıkabileceğimden çok daha fazla erkeksin," dedi göz kırparak.

"Egom için çok iyisin tatlım. Şimdi bana planlarından bahset," diye ısrar ederken bir sigara daha aldı ve yüzleri birbirine yakın olacak şekilde tezgâha yaslandı.

"Şey..." Tereddüt etti. "Asıl planım patronunuzun bana öğretmesiydi ama işbirliği yapmıyor," diye suratını astı.

Marlin'in gözleri bir an için büyüdü ve sonra patladı

tekrar gülerek. "Oh, Haley, seninle tanıştığma çok memnun oldum. İçimden bir ses senin buraları sarsacağını söylüyor," diye kıkırdadı.

Onunla dalga mı geçiyordu? Haley emin değildi ama artık geri dönemeyecek kadar ileri gitmişti. "Bana ondan bahset. Crew Storm'un bana yardım etmesini nasıl sağlayabilirim?"

Marlin barın aşağısına baktı, çalışanlarının işlerini yaptığından ve müşterilerinin hepsinin mutlu olduğundan emin olduktan sonra tekrar ona döndü ve daha da yakına eğildi.

"Crew iyi bir adam. Bunun gibi çoğu yer - doğruyu söylemek gerekirse biraz kibirli - bana bir kez bakar ve sıraya geçer. Tezgâhlara bakacak genç ve güzel kızlar ya da yakışıklı erkekler isterler, böylece daha fazla insan çekeceklerini düşünürler. Deneyime bakmıyorlar; tek önem verdikleri şey bir insanın nasıl görüldüğü."

Ne yazık ki Haley bunun doğru olduğunu biliyordu.

"Ama Crew değil. Hayır efendim. Yine de sözlerini sakınmaz. Bana açık açık kayıp dişime ne olduğunu sordu. Ona genç olduğumu ve bir kavgaya karıştığımı söyledim. O zaman ne sordu biliyor musun?"

"Evet," dedi Haley. Hiçbir fikri yoktu.

"Kazanıp kazanmadığımı soruyor," dedi Marlin gülerek. "Ona gururla diğer adamın üç dişini almadan gittiğini söyledim."

Haley, Marlin'in ağzı açık sırtışına bakarken kahkahalara boğuldu ama eğlencesi tam değildi. Hayatına devam ettiğinde bu adamı özleyeceğini zaten biliyordu. Sadece burada yaşamayı seçebilirdi ama o zaman da diplomasını asla bitiremezdi. Kaçınılmaz olan için biraz kalp kırıklığı hissetti: insanlar her zaman yazacaklarını söylerlerdi, ama sonra arkadaşlık yavaşça hiçbir şeye dönüşmezdi.

Melankolisinden sıyrılıp kendine geldi. "Vay canına! Şaşırmış olmalısın," dedi Marlin'e.

"Bana Crew Storm gülümsemesini verdiği anda onun farklı türden bir adam olduğunu anladım - iyi adamlardan biri. O

kendi payına düşen dövüşleri hem kazandığını hem de kaybettğini söyledi. Sonra profesyonelleşti ve bana burayı adanın en iyi barı yapmak için ne yapabileceğimi sordu. Bir dakika düşündüm, sonra ona en iyi yaptığım şeyi söyledim. Beni hemen işe aldı, tereddüt bile etmedi. İnsanlar hakkında bir şeyler hissettiğini ve benim bu iş için doğru adam olduğumu anladığını söyledi."

"Onu ne zamandır tanıyorsunuz?"

"Üç aya yaklaşıyor. İş görüşmesi yaptı ve ben de barımı nasıl kurmak istediğimi düşünmeye başladım. Kendi fikirleri vardı ve sana şunu söyleyeyim, Missy, en iyisinden başka bir şeyi sevmez. Gerçekten iyi bir zevki var. Köşede rock'n roll çalan bir müzik kutusu olmasını tercih ederdim ama Crew piyano konusunda ısrar etti. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama piyanoyu sevdim. Gerçekten güzel."

"Sana iyi para ödüyor mu?"

"Oh, evet. Hiç şikâyetim yok. Bize buradaki herhangi bir yerin verebileceğinden daha fazlasını veriyor ve hatta bana ve eşime bir balayı süiti bile teklif etti. Şu anda değil, çünkü bir süre çok yoğun olacak, ama sezon dışında çocuklardan uzaklaşıp lüks bir hayat yaşayacağız. Çok çalışıyor ve daha da çok oynuyor. Vay canına, kadınlar ona bayılıyor! Burada en az bir ateşli kızın ona asılmaya çalışmadığı tek bir gün bile görmedim. Bu ilgiyi umursuyor gibi görünmüyor. Zerre kadar," diye bitirdi Marlin bilmiş bir sırıtışla.

"Sadece bahse girerim," diye cevap verdi Haley, gözleri kısılmıştı. Onun hakkında bunu kendisi de öğrenmişti. Bu yüzden onun öğretmeni olmasını o kadar çok istiyordu ki.

"Endişelenme tatlım, onlara sadece küçük bir öpücük verir, sonra bir gece sevişir, sonra ellerinden kayıp gider ve onlara neyin çarptığını asla bilemezler. Onun rüyalarının erkeği olduğunu düşünürler, ama uyandıklarında her şeyin büyük bir fantezi olduğunu görürler. Yine de bir şekilde sadece bir gece için bile minnettar olurlar. Hala senin için müsait. Belki o haydutun uslanmasını bile sağlayabilirsin," dedi Marlin kıkırdarak.

"Crew'u kendim için istemiyorum. Başka bir adama aşığım. Sadece Crew'un bana sırlarını öğretmesini istiyorum - bana nasıl erkeklerin karşı koyamadığı kadınlardan biri olacağımı gösterebilirsin. Ama biliyor musun, bir bar dolusu erkek görüyorum ve muhtemelen bana bilmem gerekenleri öğretmeye fazlasıyla istekli olacaklar," dedi odanın etrafına bakarken.

Piyanist ona doğru bakıyordu ve Marlin'e dönmeden önce adam ona göz kırptı. Evet, köşesinden çıkıp kendine bir öğretmen bulma vakti gelmişti. İşle zevki karıştıramayacağını kim söylemişti?

"Elbette, küçük hanım, elbette. Hepsi böyle der. Eğer rüzgar seni uçurmadan bir uçurumun üzerinde dans edebileceğini düşünüyorsan, o zaman sen bilirsin, ama Crew gibi bir adamla bir gece geçirirsen, kazanmaya çalıştığın diğer adamı tamamen unutacaksın."

Haley kendinden emin bir tavırla, "Bunu göreceğiz," dedi. "Sanırım bir şarkı isteyeceğim," diye bitirdi sözlerini Marlin'e göz kırparak. Marlin sadece güldü ve ona yeni bir içki uzattı.

Haley ayağa kalktığı anda, Marlin'in içkilerini fazla kaçırdığı için kendini biraz sarsılmış hissediyordu, keşke bir manken gibi nasıl salınacağını, kalçalarını nasıl kışkırtıcı bir şekilde sallayacağını bilseydi. Oh, neyse. Elinden gelenin en iyisini yapmak zorundaydı. Parlayan gözleri ve kararlı adımlarıyla müzisyene yaklaştı ama müzisyen gözlerini ondan ayırmıyordu.

Görünmez mi? Bu sefer değil.

ALTINCI BÖLÜM

E Her şey yolunda gidiyordu. Crew'un tüm çalışanları . kim o özenle seçilmiş, vardı Etkili,

mütevazı ve misafirlerinin ihtiyaçlarını öngörme konusunda uzman. Müşteriler onun güzel tesisi hakkında gülümsüyor ve övgüler yağdırıyordu. Her şeyin ötesinde, tatil için - ve bolca harcamak.

Mutfak çalışanları durmaksızın çalışarak mükemmel yemekler hazırlıyor ve oda servisi siparişleri akın akın geliyordu. Bu mükemmel bir büyük açılıştı. Ama nasıl olduysa, Crew sonunda kendini birkaç dakikası kalmış bir halde buldu.

Barmen şefiyle birkaç dakika geçirmeyi sevdiği için bara doğru çekiliyordu. Marlin pek hoş bir adam değildi ama kurnazdı ve işini biliyordu. Crew ne zaman önünden geçse, işler tüm hızıyla devam ediyordu.

Loş ışıklı, dumanlı odaya adım attığında, kısa bir süreliğine gözlerini kapattı ve mırıltılar, kıkırdamalar ve titremeler odayı doldururken bardaklarda şingırdayan buzların sesinin tadını çıkardı. Keyifler yerindeydi ve yazar kasa fazla mesai yapıyordu.

İşler iyiydi.

Crew'un potansiyel alıcısı geldiğinde, bu işletmeyi satın almaktan korkacak hiçbir şeyi yoktu. Crew'un başlattığı işi devam ettirmeye kendini adanmış herkes için kesin bir yatırımdı, çünkü Crew hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdı.

Neredeyse bara varmak üzereyken, kısa bir süre için arkasına baktı.

birkaç dakika sonra tekrar ileri gitmeye başladı ve sonra başını geriye çevirdi. O altın sarısı saçları uzaktan da olsa tanıdı. Ona evlenme teklif eden kadın piyanistine iyice sokulmuştu ve adam buna hiç aldırmıyor gibiydi.

Crew için ne fark eder ki? Onu tanımıyordu. Eğer isteğini yerine getirecek kadar aptal olan bir sonraki adamı bulmak için yoluna devam ettiyse, ne mutlu ona. Bu onu rahat bırakacağı anlamına geliyordu.

Eğer böyle hissediyorsa, neden aniden yönünü değiştirip mutlu çiftte doğru ilerliyordu? Bu işletmenin sahibi oydu, nedeni buydu. Kadının kendini çalışanlarına pazarlamasına izin veremezdi. Burası o tür bir iş yeri değildi.

Yaklaşırken, kızın elinin kalkıp Sid'in bacağına yerleştiğini gördü. Piyanist, parmakları tuşların üzerinde gezinmeye devam ederken ona göz kırpmakla yetindi.

"Bu çok hoş," diye mırıldandı, yüzü adamın kulağına birkaç santim uzaklıktaydı. Crew yeterince şey duymuştu.

"Bayan Sutherland," dedi, sesi sessiz ama sertti.

Kadının hakkını vermek zorundaydı, çünkü omuzları şaşkınlıkla sadece kısa bir an için gerildi ve sonra dönüp - yavaşça, oldukça yavaşça - ona baktı.

"Merhaba, Bay Storm. Sizi tekrar görmek ne güzel." Sesi hiçbir şey ele vermiyordu ama iri yeşil gözleri oldukça etkileyiciydi. Kadının bir öğretmene ihtiyacı yoktu; gözleri tek başına baştan çıkarma gücüne sahipti.

"Seni tekrar görmeyi beklemiyordum - asla." Sesi kastettiğinden daha soğuk olmalıydı, çünkü piyanist notalarında tökezledi ve hemen toparlandı.

"Ben kararlı bir kadınıyım Bay Storm. Şimdi, eğer sakıncası yoksa, Sid ile sohbet ediyordum. Müziği nefes kesici," diye iç geçirdikten sonra Crew'e dönüp onu başından savdı. Kadının içten içe titrediğinden haberi yoktu.

Crew onun kibirli tavrından hoşlanmamıştı. Nedenini tam olarak anlayamasa da öfkeden kuduruyordu. Kadının teklifiyle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen, bütün gün aklından çıkmamış, ona öğretebileceği milyonlarca yol düşünmüştü ve şimdi onu tatil köyünde, hesabını dolduracak bir adam ararken bulmuştu. Hiç de minnettar değildi.

"Sizinle özel olarak konuşmak istiyorum, Bayan Sutherland." Bu bir rica değil, bir emirdi.

"Şu anda biraz meşgulüm. Neden yarın konuşmuyoruz?" Bununla birlikte, onu tekrar kovdu. Bir dakika içinde iki kez reddedilmek egosuna pek iyi gelmemişti.

"Neden şimdi yapmıyoruz?" Kolundan tuttu ve onu banktan çekti. Korkak piyanist, sanki Crew potansiyel tek gecelik sevgilisini tartaklamamış gibi çalmaya devam etti. Crew'un yeni bir çalgıcı bulması gerekecekti - Sid'den öğreniyordu.

Haley'nin gözleri parladı. "Madem ısrar ediyorsun," dedi hafifçe soluk soluğa, başını arkaya eğmiş ona bakıyordu.

Tüm vücudu gerildi. Neden bu çılgın kadından etkilenmişti? Bol bir tişört, yine bol bir kapri pantolon giymişti ve hiç makyaj yapmamıştı. Onda seks sireni çılgınlıkları atan hiçbir şey yoktu ve yine de kendini meraktan daha fazlası olarak buldu; tüm bu bol kıyafetlerle neyi gizlemeye çalışıyordu?

Onu bardan çıkarıp lobiye doğru götürmeye başladığında, kızın nefes alışının sesi sinirlerini bozmamalıydı. Kız hiçbir şekilde onun tipi değildi. Yine de saçlarından süzülen şeftali kokusu bile onu tahrik ediyordu.

Belki de geceyi bir kadınla geçirmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Etrafındakiler onun bir kadın katili olduğunu düşünüyor olabilirdi ama yatak odasına pek fazla kadın girmemişti. Seçiciydi. Evet, ara sıra tek gecelik ilişkiler yaşıyordu ama ünü gerçeklerden çok söylentilere dayanıyordu.

Kadınları seviyordu, onlara kötü davranmaktan hoşlanmıyordu, onları bir geceliğine kullanıp ertesi gün çekip gitmekten hoşlanmıyordu. Babası ona bundan daha iyi bir adam olmayı öğretmişti. Eğer dünya onun bir playboy olduğuna inanmak istiyorsa, bırak inansın. Bu sadece daha fazla insanın onun ne olduğunu öğrenmek için ortaya çıkmasına neden oluyordu.

Bu iş için iyiydi ve onun için daha fazla para anlamına geliyordu. Güven fonu çoğu insanın sahip olmayı hayal edemeyeceği kadar çok olsa da, babasının saçma testini geçtiği takdirde bu para onun olacaktı.

Tek bir sorun vardı: Crew artık mücadeleyi umursamıyordu. Hayatta hangi yolda olduğunu önemsiyordu. Eğer bu yaşlı adamın kazanması anlamına geliyorsa, öyle olsun. Bu tatil köyüne başlamadan önce Crew bunu fark etmemişti ama dönüştüğü şeyden utanç duymadan aynaya bakamıyordu. Çok şey değişmişti ve babasına minnettar olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Tezgâhın önünden geçti, çalışanları işlerine dönmeden önce ona doğru zar zor baktılar. Neyse ki Haley, adam onu özel ofisine götürürken ağzını kapalı tutmaya karar vermişti.

Elini kızın sırtına koydu ve kalçalarının hafifçe sallanışının tadını çıkarırken onun önden yürümesine izin verdi. İçeri girdikten sonra kapıyı kapatıp kilitledi. Rahatsız edilmek istemiyordu. Bu kadının gitmesi gerekiyordu - onun istekleriyle uğraşamayacak ya da başka erkeklerle amaçlarına ulaşmaya çalışmasını izleyemeyecek kadar meşguldü.

Crew ona bir sandalye teklif etti, sonra da ikisi arasına sağlam bir mobilya yerleştirmenin daha akıllıca olacağını düşünerek masasının arkasına geçti. Kadın oturmak için acele etmezken, Crew onun gözlerinin etrafındaki her şeyi incelediğini fark etti. Gözlemciydi, çevresinin çok iyi farkındaydı. Bu sahip olunması gereken iyi bir özellikti, hayran olunacak bir şeydi.

"Odamın güzel olduğunu düşünüyordum ama bu ofis muhteşem. Resimlerin gerçek olduğuna dair bir aylık market alışverişine bahse girerim," dedi ıslık çalarak.

Crew tam iğneleyici bir yorum yapmak üzereydi ki, kadının sözleri ona çarptı. "Senin odan mı?" Açıklığa kavuşturmak istedi.

"Evet. Bu gece giriş yaptım. Söylemeliyim ki, nasıl dekore edileceğini biliyorsunuz. Odam muhteşem ve tüm bu tatil köyünde tek bir kum tanesi bile görmedim. Sahilde olduğumuzu düşünürsek bu çok etkileyici."

"Neden giriş yaptın?" diye hırladı, doğrudan konuya girerek.

"Çünkü Seattle'da müthiş bir ödül paketi kazandım ve burada iki muhteşem hafta geçireceğim. Hoş karşılanmadığımı mı söylüyorsun?" diye sordu biraz fazla masumca.

"Sana senin oyunlarını oynamak istemediğimi söyledim Haley, ama yine de beni takip ediyorsun. Neden sadece gitmiyorsun?"

"Cevabınızı kabul ettim Bay Storm. Bu gece sizi takip ediyor muydum? Sizi aradım mı? Hayır, aramadım. Bana istediğimi vermiyor olmanız pes edeceğim anlamına gelmiyor. Tamamlamam gereken bir görev var ve dışarıda bana yardım edebilecek bir sürü adam var. Belki senin kadar çekici -tamam, *zaman zaman* çekici- ya da bir kadını seksi yapan şeyin ne olduğu konusunda senin kadar bilgili birini görmedim ama onların tavsiyeleri ve öğretileri olmak istediğim kadın olmam için bana rehberlik etmeye yetecektir. Ayrıca, akli başında kim burada geçireceği iki haftadan vazgeçer ki?" diye sordu, ona akli başında biriymiş gibi bakarak.

Crew'un görüşü bulanıklaşmaya başlamıştı. Kadın öylesine inançlı konuşuyordu ki, uygun bir erkek bulma konusunda başarılı olacağından hiç şüphesi yoktu. Bunun onun için iyi bir şey olması gerekmez miydi? Gözden ırak, gönülden ırak olacaktı, onun sorunu olmayacaktı. Ne yazık ki kadın onun sorunuydu - anlayamadığı bir nedenden ötürü, ona ne olduğunu gerçekten önemsiyordu ve önemsememeliydi. Vay be. Bu kadınla daha bu sabah tanışmıştı.

Planları -hedefleri- vardı ve şu anda dikkatinin dağılmasına izin veremezdi. Babası yakında burada olacaktı ve Crew artık onun aptal güven fonunu umursamasa da, onu

yetiştiren adama şunu kanıtlaması gerekiyordu

İkisi de zamanlarını ve emeklerini boşa harcamamışlardı.

"Çekmeye çalıştığınız bu adam kim? Seni sen olduğun için istemeyen birini neden istiyorsun? Gerçekten merak ediyorum."

"Onun kim olduğu önemli değil. Beni ben olduğum için istemeye gelince, bu daha zor. Bir Fırtına olarak yetiştirilmemek, doğduğun andan itibaren ayrıcalıklı bir hayata sahip olmamak hakkında hiçbir şey bilemezsin. Her zaman her şeye sahiptin, hiç mücadele etmek zorunda kalmadın; hiç sıkıntı çekmedin. Varlıklı ve güzel doğdunuz. Diğer taraftaki bizler için bunun nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikre sahip olmana imkan yok," diye tükürdü.

"Ben züppe *değilim*." Kızın böyle bir şey düşünmesi bile onu aşılamıştı.

"Züppe insanların züppe olduklarının farkında olup olmadıklarını hep merak etmişimdir. Geceleri yatağa girdiklerinde diğerlerinden daha iyi olduklarını mı düşünürler? Kendilerinden daha az şanslı insanlara kıs kıs güler ve zavallıların hayatlarını zindan etmek için ellerinden geleni yaparlar mı? Yoksa sebep oldukları acı ve ıstırapın farkında değiller mi? Gözlerinizdeki şaşkınlığa baktığımda, sanırım cevabımı buldum. Belki bazıları biliyordur, bazıları bilmiyordur. Ama size şunu söyleyeyim: benim okul yıllarım tam bir sefaletti. Kızlar bana eziyet ediyor, isimler takıyor, kendimi berbat hissetmeme neden oluyorlardı. Bana ve başkalarına çektirdikleri acıdan zevk almaya çalıştılar. Bu onlara kendilerini daha iyi, daha üstün hissettirdi mi? Belki de. Belki de hissettirmedi. Gerçekten umurumda değil. Benim intikamım artık iyi bir hayatım olmasıyla geliyor. İntikamımı başarımla alıyorum. Bunun bir parçası da, sırf beni fark etmesinler diye gölgelerde saklanmak zorunda kalacak kadar zulüm gören bir kız olmaktan kurtulmak. Korkmayı bıraktım. Başkalarının benim hakkımda ne düşündüğünün hareketlerimi belirlemesine izin vermeyi bıraktım. Sizinle konuşmaktan da bıktım. Bunları anlamanın hiçbir yolu yok."

Haley ayağa kalkmaya başladı ve Crew bir an paniğe kapıldı. Söylediği şey onu çok üzdü. Daha önce hiç birine

Böyle mi? Bilerek ya da bilmeyerek? Eğer yaptıysa, bu kabul edilemezdi ve onun için sonsuz bir utançtı. Kendi kişisel kazancı ya da zevki için başka bir insana zarar vermeyi asla kabul edemezdi.

"Lütfen oturun." Sesi sakinleşmişti; öfkesi sönmüştü. Bu kadına, gözlerinden incinmiş olduğu belli olan bir kadına nasıl kızabilirdi? Onu nasıl geri çevirebilirdi? Teklifini kabul etmemesi gerektiğini bilse de, içindeki yardım etme arzusunu bir türlü kovamıyordu.

Ve daha kelimeler ağzından çıkmadan bundan pişmanlık duyacağını biliyordu.

"Sana yardım edeceğim."

İlk başta sadece baktı ama sevinç kısa sürede yüzüne yayıldı. Crew başını hafifçe salladı. "Çok heyecanlanmadan önce bekle. İçinde fark ettiğinden çok daha fazlası var, Haley. Damarlarında kaynayan bir ateş, gözlerinde tutku ve gülünç derecede bol kıyafetlerinin altında oldukça muhteşem bir vücut olduğuna eminim. Kendinizi görmenize yardımcı olacağım - kim olduğunuzu değiştirmenize değil. İşte

Değişmesi gereken hiçbir şey görmüyorum."

Kızın yüzündeki şok olmuş ifadeden ona bir an bile inanmadığını anlayabiliyordu. İnsanlar ona ne kadar acımasız davranmış olmalıydı.

"Senin hakkında biraz bilgiye ihtiyacım var," diye devam etti. "Nerede büyüdün. Hayallerinin ne olduğunu. Hangi şeylerden etkilendiğin. Sana gerçekte kim olduğunu göstermeden önce, kim olduğunu düşündüğünü bilmem gerekiyor."

Şaşkınlık yüzünü kaplamıştı. Kendi çekiciliği hakkında gerçekten hiçbir fikri olmadığı belliydi. Açık yeşil gözleri şaşkınlıkla ona bakıyordu. Yumuşak sarı saçları sırtından aşağı dökülüyordu, çoğu dağınık topuzundan kurtulmuştu. Makyajsızken bile çok güzeldi. Makyajla, kendinden emin bir şekilde ona doğru atılan kadınlardan herhangi birine benzeyebilirdi. Onu şimdiki haliyle tercih ediyordu - belki daha dar kıyafetlerle.

"Ben sadece benim. Adımın Haley Sutherland olduğunu biliyorsun. Ben de

Yirmi altı yaşındayım; Washington eyaletinde okula gittim. Büyükannem ve büyükbabamla birlikte büyüdüm ama onlar birkaç yıl önce vefat etti. Babamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve annem doğum sırasında öldü. Ailemde başka kimse yok. Hayatım şu ana kadar sıkıcıydı. Heyecan için hazırım."

"Bunlar en basit arka plan araştırmasından bulabileceğim gerçekler. Bunu yapmayı ancak benimle paylaşırsanız kabul edeceğim - gerçekten paylaşırsanız. Konuşmayı ve sık sık konuşmayı seven bir kız kardeşle büyüdüm, bu yüzden kadınları harekete geçiren şeyin ne olduğunu biraz biliyorum. Hayallerinizi, sizi neyin heyecanlandırıldığını, kalbinizi neyin çarptığını bilmek istiyorum. Korkularını, en karanlık arzularını, düşündüğün ama kimseye söylemeyi hayal etmediğin şeyleri bilmem gerekiyor. *Seni* tanımak istiyorum Haley, dünyaya gösterdiğin imajını değil."

Crew, kadının ortaya çıkan gözlerinin üzerine inen panjurların onu kapatmasını izledi. Ondan bir şeyler saklıyordu ve rekabetçi bir adam olarak onun en derin sırlarını öğrenmek istiyordu. Onu çırılçıplak soymak, parçalara ayırmak ve sonra yeniden inşa etmesine yardım etmek istiyordu. Ne de olsa onun yaptığı buydu, değil mi? Her şeyi yeniden bir bütün haline getirirdi. Batan bir işi düzeltmekten daha zor olamazdı.

"Zihinsel bir değişim istemiyorum. Bana bir erkeği nasıl baştan çıkaracağımı öğretmeni istiyorum. Acınası hayatım hakkında konuşmak isteseydim, bir psikiyatriste giderdim."

Verdiği hızlı yanıt ona ne kadar kendini tuttuğunu gösterdi. Blöfünü görmesi gerekiyordu. Eğer giderse, bu iş biterdi. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Merakının onu canlı canlı yiyeceğinden korkuyordu ama sadece şimdilik. Eninde sonunda onu unutacaktı.

"O halde konuşacak başka bir şeyimiz yok. Tatil köyünde kalmanın keyfini çıkarabilirsiniz ama benim yapacak daha önemli işlerim var." Crew masasına baktı, bir çekmece açtı ve bir puro çıkardı, sonra da ucunu kesti. Sık sık puro içmezdi ama stresin doruğa ulaştığı zamanlarda iyi bir Küba purosunun yumuşak tadı sinirlerini yatıştırırdı.

Haley onun bir karar vermesini beklerken öfkeyle

oturuyordu.

Ona ne hissettiğine dair hiçbir işaret vermese de, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi arkasına yaslanıp ayaklarını masanın üzerine koyarken kasları gergindi.

Crew kazanmak için oynadı. Tüm kartlarını masaya koymayacaksa onunla bu oyuna girmenin bir anlamı yoktu. Sessizlik çok uzadığında, dikkatle saatine ve sonra da kızın yüzüne baktı.

İçinde bulunduğu çıkmazın farkına vardığında gözlerinden ateş fışkırdığını görmekten neredeyse korkuyordu. Teklifini kabul etmişken çekip gitmesi onun için delilik olurdu ama açıkça ona defolup gitmesini söylemek istiyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

FİNE. Eğer beni anlamaya çalışmakta ısrar ederseniz, size anlatırım, ama şu anda yorgunum ve kendimi konuşuyoruz," diye cevap verdi Haley. "Uzun bir gün oldu." Ayağa kalkıp adamın ayaklarını masadan tekmelemek, sonra da aptal purosunu kapıp kendisi için büyük bir nefes çekmek istedi. Ama bu sadece bir ciğerini parçalamasıyla sonuçlanırdı, bu yüzden bir sonraki söyleyeceği şeyi beklerken sert bir şekilde oturdu.

"Güzel. Pratik konuları aradan çıkardığımıza göre artık senin hakkında biraz daha bilgi edinebilirim."

Adam sadece dinlemedi. Kendisi hakkında hiçbir şey konuşmak istemiyordu. Onun için ikna edici bir hikâye bulmak için zamana ihtiyacı vardı. Hayatının her günü ölmesini dileyen psikopat büyükanne ve büyükbabasıyla yaşarken yaşadığı cehennemi ona anlatmasına imkân yoktu.

Geçmiş gömmüştü ve onu tekrar kazmak çok fazla zarar verecekti. Son sekiz yıl boyunca inşa etmeye çalıştığı her şeyi yok edecekti. Acılı büyükanne ve büyükbabasını toprağa gömdükleri anda özgürlüğüne kavuşmuştu. Sadece bunu anlaması uzun zaman almıştı. Doğruyu söylemek gerekirse, hâlâ öğreniyordu.

"Hiç sanmıyorum, Haley. Yeniden toparlanmak için zamana ihtiyacın olduğuna inanıyorum, zekice bir hikaye bulmak için zamana. Sana bu zamanı vermek istemiyorum. Bana tüm hayat hikayeni anlatman için seni zorlamayacağım ama en azından senin hakkında bir şeyler bilmek istiyorum. Bana küçük bir parça ver, ben de bu gecelik bu kadar diyeyim."

Haley, bir şeyler bulabilmek için çabaladı.

ama adamın yalanlar için yerleşik bir radarı var gibi görünüyordu. Görünüşe göre birkaç dürüst ayrıntıyı paylaşmaktan başka çaresi yoktu. Sonunda her şeye değecekti, çünkü o zaman her zaman hayranlık duyduğu kadınlardan biri olacak ve geçmişten kurtulacaktı.

"Daha önce kimsenin keşfetmediği eski bir kültürü keşfetmeyi planlıyorum. Nerede olduğu umurumda değil ama arkeolojik bir kazı yapmak istiyorum. Eski halklar beni büyülüyor - birlikte nasıl bu kadar iyi çalıştıkları, bu kadar zorlu koşullarda nasıl hayatta kaldıkları ve üremeye nasıl devam ettikleri. Ayrıca eski günlüklere ve ben doğmadan önce yaşamış insanların hayatlarına da hayranlık duyuyorum." Belki de planladığından biraz daha fazlasını açıklamıştı ama hayallerinden bahsederken heyecanlanma eğilimindeydi.

Kaşları kalktı ve dudaklarının kenarları yukarı kalktı. Aniden adamın yüzündeki ifadeyi silip atma isteği duydu. Bu düşünce onu hayrete düşürdü; daha önce hiç kimseye vurma arzusu duymamıştı, hiçbir zaman, okuldaki o iğrenç çocuklar onu iki santim uzun hissettirdiğinde bile.

"Okuyabileceğim bir günlüğünüz var mı?"

Şimdi de onunla alay ediyordu! Bitmişti.

Haley hızla ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. Artık burada oturmaya değecek hiçbir şey yoktu. Sürekli aşağılanmaktansa bir duvar çiçeği olarak ölmeyi tercih ederdi.

"Haley, sadece şaka yapıyordum. Şaka ile bir başkasına zarar verme niyeti arasındaki farkı öğrenmelisin. Seninle dalga geçmiyordum," dedi kapıda ona yetişip kolunu kavrarken.

Adamın çıplak tenini sıkıca kavrayışının dokunuşuyla kolundan aşağı şehvetli bir ateş yayıldı. Bacakları güçsüzleşmişti ve onun gözlerine bakmaya korkuyordu. İsteddiği şey bu değildi. Sadece bir öğretmen olarak ihtiyaç duyduğu bir adama karşı ezici bir arzu hissetmek istemiyordu.

"Haley." Sesinin derin tonu midesine kelebekler gönderdi. Yeniden toparlanması gerekiyordu. Garip adamı bastırmak

Haley elinden geldiğince güçlü duygularla omuzlarını dikleştirdi ve başını kaldırdı, ağızının kenarını kıvırdı ve tamamen umursamaz bir tavırla ona baktı.

"Duygularımı incitmedin Crew. Bu gecelik işim bitti. Dönüşümüne yarın başlayabiliriz." Performansıylay oldukça gurur duyuyordu.

Adam her iki kolunu kavrayıp onu kendine doğru çekerken, onu kandırmadığını biliyordu. Yine de onun üzerinde yarattığı etkiyi açığa vurmadı. Bu çok fazla şeyden vazgeçmek olurdu ve durumun tamamen onun lehine dönmesine izin veremezdi. Gururu vardı ve kendine izin verebileceğı kadar alçalmıştı.

"Mmm, Haley. Bunu ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok hoşuma gidiyor. Kıvılcımları hissedebiliyor musun?"

"Ne kıvılcımı?" diye blöf yaptı.

"Yüksek sesle söylemene gerek yok. Gözlerindeki ateş görebiliyorum ve kalçalarının titrediğini hissedebiliyorum."

"Bırak beni!" diye bağırdı, tek istediğı kaçıp saklanmakken ona kendini ve duygularını bu kadar çok açtığı için öfkeliydi. Ne de olsa en iyi yaptığı şey buydu.

Crew onu bir an daha tuttu - daha güçlü olduğunu, gözlerinin ona sunduklarını kaldırabileceğini anlamasına yetecek kadar uzun bir süre - sonra nihayet tutuşunu bıraktı.

Haley kaçmak, odasına koşmak, kapıyı kilitlemek ve sonra aşağı kayarak kendi içine kapanmak istedi. Her zaman yaptığı şeyi yapmak istiyordu. Ama bu onun baştan çıkarıcı makyajı değıl miydi? Beyninde şekillendirdiğı o ahlaksız kadın olma zamanı gelmemiş miydi?

Kendini bundan vazgeçiremeden Haley uzanıp adamın boynunu yakaladı ve başını kendi boynuna doğru çekti. Dudakları birleşmeden hemen önce adamın gözlerindeki şaşkın bakışla gurur duydu.

"Birinci Ders: İstedini Al," diye fısıldadı. Dudakları onunkilere değıdiğinde ve dili hızla içeri girmek istediğinde, Haley neredeyse yere yığılacaktı. Minnettardı

Arkasında bir kapı vardı, çünkü içinde sıcaklık birikirken kapıya yaslanmak zorunda kaldı.

Vücudu alev alev yanarken ve dilleri aralarında ileri geri dans ederken zihni boştu. Bu şimdiye kadar paylaştığı en ateşli öpücüktü - çok fazla paylaştığından değil. Aslında bundan önce iki öpücük paylaşmıştı.

Beyni tamamen kısa devre yapmaya başladığında, geri çekilme zamanının geldiğini biliyordu. Aşırı isteksizlikle dudaklarının bağlantısını kopardı, dili otomatik olarak son bir kez ağzından onun lezzetini yalamak için çıktı.

"Eh, hiç de tatsız değildi," dedi fazla nefesli ve niyetlendiği kadar rahat olmayan bir kahkahayla. Sersemlemiş beynindeki sisi temizleyebilseydi, dönüp odadan çıkabilecek kadar düşünebilirdi. Sonunda ayakları işbirliği yaptı.

"Hayır," dedi Crew kocaman bir gülümsemeyle, elleri kızın etrafına dolanıp onu arkadan kavrarken. "Ders İki: Ateşle Oynarsan Yanarsın."

Haley cevap veremedi, onu sıkıca vücuduna çekti, uyarılmışlığının kaya gibi sert kanıtı karnına baskı yaparken eğildi ve sanki hiç ara vermemişler gibi onu tekrar öpmeye başladı.

Bir adım geri çekilerek onu kapısına doğru bastırdı, sonra da ellerini sırtının kıvrımlarında gezdirerek onu ayaklarından kaldırdı, böylece gergin erkekliğini onun sıcaklığına bastırabilecekti.

Adamın ağzı, kadının ciğerlerindeki havayı çalarken ve tenini yakarken hiç merhamet göstermeyerek kadının ırzına geçti. Neden kontrolü elinde tutması gerektiğini unuttu, adam onu tutkunun derinliklerine götürmeye devam ederken her şeyi unuttu.

Yıllar önce bir öpücüğün ne kadar patlayıcı olabileceğini bilseydi, bakire kalmaz, büyükanne ve büyükbabasının kafasının içindeki sürekli sesinin onu bu kadar harika bir şeyin tadını çıkarmaktan alıkoymasına izin vermezdi.

Hayatında ilk kez canlıydı, sadece daha da fazla duyguya dalmak, onun bu kadar kolay ateşlediği tutkuyu hissetmek istiyordu. Ona doğru bastırdı, elleri saçlarına dolanırken sessizce devam etmesi için yalvardı - asla, asla kendini kaybettiği büyüdü duygularla onu doldurmayı bırakmaması için.

Göğsünün derinliklerinden alçak bir hırıltı yükseldiğinde, acemi şansıyla Haley'nin içinde bir güç duygusu kabardı. Bu adamı sadece ihtiyaçlarını karşılamaya odaklanmış bir hayvana dönüştürmüştü. Bu yakışıklı, güçlü playboyu geri dönüşü olmayan bir duruma getirmişti.

Adamın ağzı onunkinde yumuşadığında, tutkuyla haykırmak istedi. Adam geri çekilip, dilini alt dudağında gezdirdikten sonra tamamen geri çekip onu ayağa kaldırdığında, ayakta durup duramayacağından bile emin *olamadığını* hissetti.

"Hâlâ kıvılcım olmadığını mı düşünüyorsun, Haley?" diye sordu, nefesi boynunu ısıtırken sesi Haley'in üzerinde geziniyordu. En ufak bir öpücük hissettiğini sandı ama sonra adam geri çekildi ve Haley onun gözlerinin içine baktı.

Haley nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Küstah mı davranmalıydı? Gülüp geçmeli miydi? Yoksa olayı çözene kadar kaçmalı mıydı?

Hayır.

"Daha iyisini yaşadım," diye cevap vermeyi başardı sonunda, sesi pek kalın ve düzensiz değildi. Adam gözlerini kısarak kısa bir süre için ona doğru eğildi ve öpüşmelerinin ona ne yaptığını, ne kadar sert olduğunu bir kez daha gösterdi.

"Nedense hiç sanmıyorum," diye cevap verdi kendinden emin bir şekilde. "Git biraz dinlen. Buna ihtiyacın olacak," diye son sözlerini söyledi ve elini tutup onu kapıdan uzaklaştırarak kapıyı açtı. "Sana üst kata kadar eşlik etmemi ister misin?"

Adamın bilmiş ses tonu kadının sırtını dikleştirdi. "İyi korunmuş ve güvenli bir şekilde

Çare," dedi, kapıdan içeri adım atarken rahat davranıyordu. "Tatlı rüyalar," dedi omzunun üzerinden, bakışları adamın vücudundan aşağı kayarken ve şişkin pantolonuna dikkatle inerken.

Koridorda onu takip eden küfürlü sözler moralini düzeltti.

Güç.

Artık bir erkeğin kollarında güç hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Haley hülyalı bir şekilde asansöre doğru ilerlerken ve kendini süitine bırakırken, Walker'ı, yani istediği adamı bir kez bile düşünmediğini fark etmedi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

İki ay önce

JOSEPH VE GEORGE, Storm Corporate ofislerinin önünde durdular ve birbirlerine baktılar. Bina şıktı. ve modern, aşırı büyük değil, ancak büyüleyici ve iyi inşa edilmiş; yoğun iş bölgesine güzel bir şekilde uyuyor. Büyük cam paneller güneşi yansıtarak çevresindeki diğer yapıların arasında varlığını duyuruyordu. Kardeşler içeriye doğru ilerlediler ve çekici bir şekilde kesilmiş gri mermeri takdirle başlarını salladılar. Binanın gümüş ve siyah renkleri ve modern dekoru ziyaretçileri karşılıyor ama aynı zamanda içlerini huşu ile dolduruyordu.

"Görünüşe göre kardeşimizin damarlarında gerçek Anderson kanı dolaşıyor. İyi bir zevki var."

"Kesinlikle öyle. Unutmayın, onu bunaltmak istemeyiz," diye hatırlattı Joseph George'a.

"Bence bizimle karşılaştığında çok şaşıracak Joseph. Kanımızdaki yakışıklılığın önüne geçmek mümkün değil," diye şaka yaptı George.

"Haklı olduğun zaman haklısındır," dedi Joseph göz kırparak.

Resepsiyona yaklaştıklarında genç ve güzel bir sekreter profesyonel bir gülümsemeyle başını kaldırdı, sonra ifadesi dondu ve iki kez baktı. Gözlerinin George ve Joseph'in yüzleri arasında gidip geldiğini görmek neredeyse komikti.

"Um... nasıl... size nasıl yardımcı olabilirim?" diye kekeledi.

aklını toplamaya çalıştı.

"Richard Storm'u görmeye geldik."

"Randevunuz var mı?"

"Hayır hayatım, yok ama sanırım bizimle görüşmek isteyecektir," dedi Joseph öne doğru eğilip ona en çekici gülümsemesini verirken. Ne de olsa usta bir müzakereciydi.

"Normalde randevusuz insanlarla görüşmez," diye cevap verdi, hâlâ biraz şoktaydı.

"Sanırım bir istisna yapacaktır. Sadece akrabaları olduğunu söyleyin," dedi George ona göz kırparak.

Kadın el yordamıyla telefonu buldu ve bir düğmeye bastı. Uzaklara eğilmiş, sessizce konuşuyordu ama iki adam da onun *Richard'ın benzerleri burada* gibi bir şey söylediğinden emindi. Bir kardeşe sahip olma ihtimalini düşünmek için birkaç saatleri vardı. Dünyanın geri kalanı büyük bir şok yaşıyordu.

"Sekreteri yukarı gelmemi söyledi. Kendisi on ikinci katta. Sizinle orada görüşecek," dedi kadın ve ikisine de bir asansör kartı uzattı.

Ona teşekkür ettikten sonra, ikisi de asansöre doğru hızlı adımlarla olmasa da dümdüz gittiler. İkisi de midelerinde dans eden gergin kelebekleri itiraf etmedi ama sessizce on ikinci katın düğmesine bastılar ve sadece metal kapılara baktılar.

Kendilerini Joseph ve George Anderson olarak tanıttıklarında bir başka modern masanın arkasındaki kadından da aynı tepkiyi aldılar.

"Bay Storm'la ne işiniz var?" İlk kadına göre kendini biraz daha toparlamıştı ama ikisine de dikkatli ve değerlendirci bir gözle bakmaktan kendini alamadığını görebiliyorlardı.

George sakince, "Bu özel bir aile meselesi, hanımefendi," dedi.

Telefonda bir süre konuştuktan sonra telefonu kapattı ve onlarla yüzleşti. "Beni takip edin lütfen." İkisi de şaşırmadı. İstedikleri bir şeyin reddedilmesine alışık değillerdi, bu yüzden

içeri girmemiş olsalardı daha çok şok olurlardı.

Sekreter bir kapıyı çaldığında, içeri girmelerini söyleyen bir ses duyuldu. Adam onlara arkasını dönmüş, penceresinden Sound'un pitoresk manzarasına bakıyordu. Hem Joseph hem de George zamanlarının çoğunu ofislerinin pencereleri önünde benzer bir pozisyonda geçirmişlerdi.

Kadın odadan çıktı ama isteksizliğini ve gözlerindeki merakı görebiliyorlardı. Kadının kapıyı açık bıraktığını fark ettiler. Yusuf ayrıca çok uzakta olmayan ve gerektiğinde hemen ileri atılmaya hazır olan muhafızı da fark etti.

Richard Storm, sanki iki çatlak ihtiyarı yatıştırmak üzereymiş gibi yüzünde hoşgörölü bir gülümsemeyle arkasını döndüğünde, iki yabancıya bakarken çenesinin gevşemesi uzun sürmedi.

"Merhaba Richard. Bu kardeşim George, ben de Joseph. Konuşacak çok şeyimiz olduğuna inanıyoruz," dedi Joseph, kardeşi olduğundan hiç şüphe duymadığı adama yaklaşırken.

Bir anlık duraksamadan sonra Richard kendini toparladı ve elini uzattı. "Daha önce tanışmış mıydık?"

"Hayır. Güven bana, hepimiz hatırlardık," diye araya girdi George adamın elini tutarken. "Yine de akraba olduğumuza inanıyoruz." Lafı dolandırmaya gerek yoktu. Zaten altmış küsur yıl kaybetmişlerdi.

"Neden böyle düşündüğünüzü anlayabiliyorum. Beni nereden biliyorsunuz? Yıllar boyunca medyadan uzak durmaya özen gösterdim. Siz kimsiniz?" Sanki daha fazla ayakta duramayacakmış gibi geniş ofisinin köşesindeki oturma alanına geçti ve bir sandalyeye çöktü.

Anderson kardeşler Richard'a katıldı. "Açıklamama izin verin..." George söyledi.

Joseph getirdikleri belgeleri çıkardı ve George Richard'a o öğleden sonra bir araya getirdiklerini anlattı, Joseph de boşlukları doldurdu. Richard hiçbir şey söylemedi. Yarım saat sonra üç adam oturmuş birbirlerine bakıyorlardı.

"Bu olamaz. Ailem... onlar iyi insanlardı," Richard önündeki ikna edici kanıtlara bakarken sonunda boğuk bir sesle konuştu.

"Her zaman kan testi yaptırabiliriz," dedi Joseph sert ama nazik bir şekilde. "Bence bu iyi bir fikir olur ama aynaya bakmak gibi bir şey bu. Babamızın resmini burada görebilirsiniz. Ona çok benziyoruz."

Richard otomatik olarak, "Kan testi ne derse desin babam Thomas Storm'du," dedi.

"Evet, sizi o büyüttü ve belli ki sizi sevdi ama ben sizin bizim kardeşimiz olduğunuza inanıyorum. Sanırım annemiz ve babamız senin varlığından hiç haberdar olmadılar." Joseph bu sözleri elinden geldiğince nazik bir şekilde söylemişti ama Richard gerçeği bilmek zorundaydı. Daha fazla zaman kaybedemezlerdi.

"Sadece anlamıyorum. Eğer bu doğruysa, belki de ailen üç çocuk istememiştir. Belki de benim ailemle bir anlaşma yapmışlardır..." Adam, ebeveyninin adam kaçırabileceğine inanmak istemediği için elini taşın altına koyuyordu.

"Bu asla bilemeyeceğimiz bir şey Richard ve bilmek zorunda da değiliz. Belli ki ailen seni sevmiş, tıpkı bizimkilerin bizi sevdiği gibi. Biz sadece eğer kardeşimizsen hayatımızın bir parçası olmanı istiyoruz. Aile bizim için çok önemli," dedi George öne doğru eğilerek.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Biraz zamana ihtiyacım var. Yine de hemen kan testleri için göndereceğim. Ben hiçbir zaman gerçeklerden kaçan bir adam olmadım ve eğer siz benim kardeşlerimseniz, sizi ve ailelerinizi tanımayı çok isterim."

"Bizim için de aynı şey geçerli kardeşim. Seattle'a geri dönmeye neden karar verdin bilmiyorum ama bunun için sana minnettarız," dedi George kocaman bir gülümsemeyle.

Joseph ve George ayrılmadan önce adamlar birkaç dakika daha sohbet ettiler.

Ertesi gün kan testlerini yaptırdılar ve servetlerinin ve nüfuzlarının yardımıyla o öğleden sonra cevaplarını aldılar. Richard Storm gerçekten de onların kardeşiydi.

Aynı DNA. Bu, doğumda onlardan nasıl ayrıldığı, Richard'ı evlat edinen ailesinin mi onu aldığı, yoksa biyolojik ailelerinin mi onu bıraktığı sorusunu yanıtlamıyordu ama Joseph ve George ailelerini tanıyorlardı - kendilerinden birini asla bırakmayacaklarını biliyorlardı.

Ancak bunu Richard'a tekrar etmelerine gerek yoktu. Geçmiş değiştirilemezdi ve şu andan itibaren yapabilecekleri tek şey birbirlerini tanımak, en başından beri olmaları gereken aile olmaktı. Bu uzun bir yolculuk olabilirdi ama aile bağlarını koparmak zordu ve kararlılık Anderson'ın kanında vardı.

Birbirleri ve gelişen aileleri hakkında bilgi edinme ihtimalini düşündükçe üç adamın da kalbi hızla çarpıyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

CREW arkasına yaslandı ve vücudunun normale dönmesini beklerken purosunu bitirdi. Haley Sutherland onun nasıl mükemmel bir baştan çıkarıcı olacağı konusunda eğitime ihtiyacı olduğunu düşünmüş olabilirdi ama öpüşme şekli bir gösterge ise, aklına gelen tüm kadınlardan kilometrelerce ilerideydi.

Kahretsin, vücudu yanıyordu ve yakın zamanda işlevsel bir duruma döneceğini sanmıyordu. Kız onun dünyasını döndürüyordu ve ona birkaç yatay ders verene kadar bunun durmayacağından şüpheleniyordu.

Dudaklarına yayılan gülümseme gözlerinin kenarlarında belli belirsiz kırışıklıklara neden oldu. Çarşafların altında ateş olduğuna dair bahse girebilirdi. Bastırılmış tüm o enerji, onun sıcaklığının derinliklerine gömüldüğünde patlayacaktı.

İnledi. Bu düşünceler hiç yardımcı olmamıştı - ereksiyonu şimdi pantolonunun içinde acı verici bir şekilde zonkluyordu. Umutsuzca bir şeye ihtiyacı vardı, dikkatini dağıtacak herhangi bir şeye.

Sanki bir işaretmiş gibi telefonu çaldı ve hiç düşünmeden açtı.

"Crew Storm."

"Yakında oraya gidiyorum ve misafirim var."

"Baba?" Babasının ses tonundaki canlı heyecan onu şaşırttı. En azından yıllardır onu bu kadar sevinçli duyduğunu hatırlamıyordu.

"Tabii ki baban. Başka kim olabilir?" diye sordu ekşiyerek.

"Özür dilerim. Neler oluyor?"

"Birkaç ay önce seni aradığım zamanı hatırlıyor musun?"

"Ofisime uğrayan o iki adam hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Belli belirsiz. Akrabalarımız falan olabileceklerini söylemiştin." Mürettebat tatil köyü için son dakika hazırlıklarıyla meşguldü. Konuşmayı zar zor hatırlayabiliyordu.

"Şey, akrabalar. Oraya varana kadar söyleyeceklerim bu kadar. Kendiniz görmenizi istiyorum. Size onları tanıdığımı ve iyi adamlar olduklarını söyleyeceğim - çok iyi adamlar. Bence onları seveceksiniz. Hatta kalabalık aileler konusunda bize rakip olabileceklerini düşünüyorum," dedi sinsî bir kıkırdamayla.

"Kulağa hoş geliyor, baba. Uzun zamandır kayıp olan akrabalarını bulman çok güzel. Ama evlat edinme kayıtlarınızın mühürlü olduğunu sanıyordum. Tüm bunları açmak istediğine emin misin?"

"Kesinlikle eminim evlat," diye cevap verdi.

"Bu iyi bir şey." Crew başka ne diyeceğini bilemedi.

"Büyük açılışınız nasıl geçti? Neler başardığınızı görmek için sabırsızlanıyorum."

"Umduğumdan da iyi geçti. Altı ay önce buraya geldiğinden beri çok şey değişti. Burayı özleyeceğim..." diye iç geçirdi ofisinde etrafına bakınırken. Ne kadar çok düşünürse, onun gitmesine o kadar çok izin vermek istemiyordu. Yine de yeni başlangıçların heyecanı geçtikçe ona olan bağlılığının da azalacağından emindi.

"Yapmak zorunda değilsin Crew. Size anlaşmanın bu olduğunu söylediğimi biliyorum - hepiniz işletmeleri satarak kâr elde edeceksiniz - ama sanırım sizden istediğim şeyi öğrendiniz. Sizinle gurur duyuyorum. Sonunda bir yere yerleşmek mi yoksa tutkunuzu bulup yeni projelerle bunu tekrar tekrar yapmak mı istediğinize karar vermelisiniz."

Babasının sesindeki ani boğulma, telefon hattından yüksek ve net bir şekilde geldi. Crew ne diyeceğini bilemedi. Hayatı boyunca babasının ağladığını hiç duymamıştı. Böyle bir şey olmamıştı.

Crew hemen konuyu değiştirdi. "Bana geleceğiniz tarihleri söyleyin ki sizin için en iyi odalarımızı hazırlayabileyim."

"Üç odaya ihtiyacımız olacak ve herhangi biri işimizi görür. Amacımız sizi görmek, tatil yapmak değil," dedi Richard ve daha kesin bir varış zamanı öğrendiğinde oğluna haber vereceğine söz verdi.

"Üç oda mı? Kontrol etmem gerekecek ama acil durumlar için bir blok ayırdım, sanırım sorun olmaz." Bir an durakladı. Söylenmesi gerekiyordu ama kelimeleri çıkarmakta zorlanıyordu. "Baba, sen iyi bir şey yaptın - gerçekten iyi bir şey."

Crew detay vermeyecekti. Babasının zaten yeterince büyük bir kafası vardı. Richard birkaç saniye sessiz kaldığında, Crew bağlantıyı kaybetmiş olabileceklerini düşündü. Sonra babasının sadece soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalıştığını fark etti.

"Teşekkür ederim, Crew. Bu kadar iş konuşması yeter. Henüz bir kadın bulamadın mı?"

Klasik. Bu ifade Crew'un telefon ahizesine doğru gülmesine neden oldu. "Hayır, baba. Ben aşk aramıyorum. Her seferinde bir adım."

"Biliyorsun, hiç gençleşmiyorsun, evlat. Bir sonraki doğum gününde otuz beş yaşında olacaksın. Artık bir yuva kurmanın ve soyadını yaşatmanın zamanı geldi. İyi bir kadın hayatına yıllar katacaktır."

Ses tonundaki hüznün Crew'e bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu ama ne olduğunu anlayamamıştı. Zaten büyük olasılıkla sadece hayal gücüydü. Babası her zamanki gibi güçlü ve hayat doluydu. Eğer onu endişelendiren bir şey varsa, Richard sonunda yasayı koymadan önceki kınanacak davranışlarına rağmen çocuklarına söyleyeceğinden emindi.

"Tam olarak hazır değilim baba ama aradığım kişiyi bulduğumda sana haber veririm. Çocuk konusuna gelince, öyle bir şey olacağını sanmıyorum. Ben 'baba tipi' değilim," dedi ve purosundan büyük bir nefes çekip havasını dışarı üfledi.

"Bu tamamen saçmalık, evlat!" diye tersledi babası, sesi daha çok kendisi gibi çıkıyordu.

Crew'un boynundaki gergin kaslar gevşedi. Bir endişe azalmıştı. Ve en azından Haley Sutherland'i yatağa atmayı düşünmüyordu. Ne yazık ki, eğer bu bir tür stres değilse, bir başkasıydı. Uyarılma hissi kaybolmuştu ve babası iyi görünüyordu ama bir kez daha sırtında babası vardı ve onu evlenip yuva kurmaya zorluyordu. Görünüşe göre bugün onun için rahatlama olmayacaktı.

"Baba..." diye uyardı.

"Yaşlanıyorum Crew ve Tanrı beni bu dünyadan almadan önce birkaç torun sahibi olmak istiyorum. Bu isteğin nesi yanlış anlamıyorum. Benim yaşımdaki çoğu insanın en az on torunu var, ama hayır, benim yok. Çocuklarım gelecek nesli yetiştirmeyi düşünmüyor. Azalan yaşlarımda bana biraz mutluluk getirmeyi düşünmüyorlar..." Richard uzun dakikalar boyunca söylenmeye devam edince Crew telefonu bırakıp içki dolabına koştu ve kendine bir kadeh viski doldurdu. Kan dolaşımında sıcak ve yatıştırıcı bir şeye ihtiyacı vardı. Bu aptal konuşmayı ezbere biliyordu - yıllardır dinliyordu ve hiçbir şeyi kaçırmayacağını biliyordu.

Crew telefonu tekrar açtığına babası sızlanmasının sonuna yaklaşıyordu. "...işte bu yüzden sakın olman gerekiyor!"

"Daha fazla entrika çevirmesen iyi olur. Yirmi dört yaşındayken Sue Ellen'la beni bir gecede kayıkhane kilitli bırakmayı başardığın için seni hâlâ affetmiş değilim," diye hatırlattı Crew babasına.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Eğer ima ettiğin buysa, seni eve kilitleyen ben değilim. Ama yirmi dört yaşında evlenmeye fazlasıyla hazırdın. Şimdiye kadar en az üç çocuğunuz olmalıydı. Her birinizin o küçük bilek ısırıklardan bir düzine sahibi olması benim için sorun olmazdı."

"Anlıyorum baba. Torun istiyorsun. Lance ile konuş. Onları sana verme ihtimali hepimizden daha yüksek."

Crew kardeşini sattığı için hafif bir acı hissetti, ama Lance daha çok baba tipiydi, eğer böyle bir şey varsa. Babaları, inanılmaz özverisiyle çocuklarına bir babanın nasıl olması gerektiğine dair harika bir örnek vermişti ve Crew çocuk istemediğinden değildi; sadece öngörülebilir gelecekte beklemediği bir şeydi. Bu görüşmeyi kısa kesmenin zamanı geldi.

"Merhaba baba. Özür dilerim ama diğer hatta bir arama var," dedi, yanıp sönen kırmızı ışık için minnettar olarak. Düpedüz yalan söylemezdi ama babasının suçluluk psikolojisine yeterince katlanmıştı; spa havuzunda zombiler olduğuna dair haberler kıyaslandığında kulağa hoş gelebilirdi.

"Tamam, tamam. Ama oraya gittiğimde beni dinlemekten başka seçeneğin olmayacak," dedi Richard.

Crew ona, "Evet, bana aile yükümlülükleri hakkında tekrar ve çok yakında tekrar konuşabilirsin," dedi. Ses tonu güler yüzlüydü ve sözlerinin babasını kızdırmayacağını umuyordu. Neyse ki öyle olmadı ve vedalaşabildi.

Crew gelen aramayı kaçırdı ama bu konuda çok da endişelenmedi. Telefonu kapattıktan sonra saate baktı ve sürpriz bir şekilde saatin gece yarısına yaklaştığını gördü. Eğlenmediğiniz zaman zaman gerçekten de akıp gidiyordu. Sabah erkenden bir toplantısı olduğu için geceyi bitirmeye karar verdi.

Telefonunu acil durum masasına çeviren Crew ofisi kilitledi ve özel süitine yöneldi.

Geceyi yatakta Haley'nin başrolde olduğu erotik rüyalar görerek terleyerek geçireceğini bilseydi, onun yerine uyumaz ve işine bakardı.

ONUNCU BÖLÜM

CREW kötü bir ruh hali içinde uyandı. Gecenin çoğunda dönüp durmuş, sonunda uykudan vazgeçmişti. Sabahın beşinde yatağından tökezleyerek kalktı ve doğruca duşa gitti.

Bir falcı tarot kartlarını çıkarıp şöyle deseydi gülüp geçerdi: "Geleceğinde şekilsiz kıyafetler giyen çılgın sarışın bir kadın görüyorum. Sana uygunsuz bir teklifle yaklaşacak ve sen onu düşünmekten başka bir şey yapamayacaksın."

Hem uyanık hem de uykuda.

Crew vücudundaki teri yıkadıktan sonra gününü planladı. Lanet olası derslerine başlamak için bundan daha uygun bir zaman olmadığına karar verdi. Haley'nin olmak istediği baştan çıkarıcı kadın olabilmesi için önce kendini güzel bir kadın gibi hissetmesi gerekiyordu.

Bu, Crew'un nasıl yapılacağını bildiği bir şeydi. Uzun zaman geçmesine rağmen kur yapma oyununu severdi. Kadınının şımartmayan ya da ona en değerli hazinesi gibi davranmayan bir erkek onun sevgisine layık değildi. Ve, hey, eğlenceli de olabilirdi. Romantizm her zaman büyük jestler anlamına gelmezdi. Çoğu zaman önemli olan küçük şeylerdi. Ona ne kadar güzel olduğunu söyleyen bir not, geceleri yastığına konan tek bir gül, kahve fincanının yanında duran bir çikolata. Küçük şeyler onun her zaman aklında olduğunu biliyordu.

Crew'un hemcinsleri tarafından sık sık kafası karıştırılıyordu. Erkeklerin kadınların ne istediğine ve neye ihtiyaç duyduğuna nasıl bu kadar kör olduklarını anlamıyordu. Haley erkeklerin ona akın etmesini istiyordu ama bu

Kadınların ona neden akın ettiğini ve onun bir kadını nasıl seçtiğini öğrenecekti - ve öğrenmek üzereydi.

Ne kadar inanılmaz derecede sarhoş edici olduğunu öğrendiğinde, bir hafta önce yaklaşacağı türden bir kız olurdu. Tek kusuru özgüven eksikliğiydi. Farkında değildi ama ona öğrettiği tek şey kendini nasıl seveceğiydi - bundan sonra her şey onun için kolayca yerine oturacaktı.

Yapılacaklar listesinin ilk sırasında pembe ve mor yıldız zambaklarından oluşan büyük bir buket sipariş etmek vardı; yeşilliklerin kızın gözlerinin rengiyle uyumlu olmasına ve çiçeklerin kız odaya her girdiğinde kokusuyla duyularını harekete geçirecek kadar güzel kokmasına dikkat etmişti.

Ayrıca kahvaltı siparişi verdi ve hiçbir hata yapılmadığından emin olmak için mutfağa kendisi gitti. İpeksi çikolata ve canlı çiçeklerin baştan çıkaramayacağı bir kadın henüz bulamamıştı. Onunla ne kadar uzun süre birlikte olursa hediyeler de o kadar pahalı oluyordu ama başlangıçta incelik en iyisiydi.

Narin çikolatalı trüfleri tabağına yerleştirip bir not ilıştiren Crew gülümsedi ve aramasını bekledi. Çok uzun sürmedi - aslında yaklaşık yirmi dakika.

"Mürettebat?" uykulu sesi telefon hattından onun kulağına doğru süzüldü.

Odasına doğru ilerlerken usulca, "Konuşuyorum," dedi.

"Kahvaltı daveti almak için etkileyici bir yöntemin var," dedi, sesi uykudan yumuşak ve boğuktu.

Kapısına yaklaşırken, "Elimden geleni yapıyorum," diye cevap verdi.

"Çiçekler çok güzel ve bu çikolata da şimdiye kadar yediklerimin en iyisi," diye mırıldandı ağzındaki tatlı karışımın etrafında. Crew onun ağzını çikolatadan çok daha fazlasıyla doldurduğunu hayal ederken kasıkları gerildi. Adamım, onun tatlı, dolgun dudaklarını şaftının etrafında istiyordu - cehennem, vücudunun her yerinde, ama özellikle şaftında!

"Beni içeri davet edecek misin?" diye neredeyse fısıldadı.

Kendi kendine dedi ki: *Aşağı, oğlum!*

"Şey... iki kişilik kahvaltı göndermişsiniz. Böyle güzel bir yemeğin ziyan olduğunu görmekten nefret ediyorum..."

"Beni içeri davet et, Haley. Bu Üçüncü Ders," dedi, sesi kasıtlı olarak alçak ve baştan çıkarıcıydı. Kadının sesindeki aksaklık onu tatmin etti.

"Giyinmek için zamana ihtiyacım var."

"O zaman kahvaltımız soğuyacak. İyi görünüyorsun, eminim," dedi biraz sabırsızlıkla. Onun ne ile uyuduğunu gerçekten bilmek istiyordu. Hiç mi bir şey yoktu? Bu ani düşünce kanını hızlandırdı.

"Peki. Yukarı gel," diye kabul etti.

"Ben zaten buradayım. Kapıyı aç." Crew telefonu kapattı ve bekledi. Cebinde ana anahtar vardı ama onu kullanmayacaktı. Onu kapısından içeri almak için kendine güvenmesi gerekiyordu.

Kapı bir aralık açıldı ve Crew ilk olarak ona bakan iri yeşil gözleri gördü. Hiçbir şey söylemedi, sadece kaşlarını kaldırarak kadının kapıyı sonuna kadar açmasını bekledi.

Yolunu zorlamak, onu kollarına almak ve dilindeki çikolatayı tatmak istiyordu ama *ona* öğretiyor olması gerekiyordu. Bu kendi ihtiyaçlarıyla ilgili değildi, her ne kadar karşılanacaklarına dair kendine söz vermiş olsa da.

Haley Sutherland'le işi bittiğinde, yakalamak için yanıp tutuştuğu diğer adamı bir daha asla düşünmeyecekti. Elbette Crew'un da kendini yakalanmış bulmak istediği söylenemezdi. Sadece onun mükemmel teninden birkaç ısırik, ince boğazından birkaç tutku çılgılığı ve kollarında parçalanırken birkaç inleme ve nefes nefese kalmaya ihtiyacı vardı.

"Beni içeri alacak mısın Haley, yoksa kapının arkasında öylece ağzı açık bana mı bakacaksın?" diye sordu gülümseyerek.

Gözlerini kıstı, sonra içeri girmesi için ona yeterince yer açarken gözlerini devirdi. Crew göz teması kurmadan önce kapının arkasından sıkıca kapanmasını sabırla bekledi.

Kararı için minnettardı, çünkü döndüğünde

ve onu görünce neredeyse çenesi d Ŗecekti.  zerinde bir çift erkek flanel boxer ve dar bir atletten başka bir Ŗey yoktu ve bu bol kıyafetlerin altında ne sakladığını *tam olarak* gösteriyordu.

Daha da kötüsü, beyaz pamuklu atlet biraz fazla inceydi ve yumuşak kumaşın altındaki koyu renk meme uçlarının gölgesini gösteriyordu. Boğazı kurudu ve ona doğru istemsiz bir adım attı.

Sanki onun ne d   nd   n  tam olarak biliyormu  gibi hızla döndü ve banyoya doğru koşarak hemen geleceğini söyledi. Lanet olsun! Büyük olasılıkla tüm o güzel tenini örtüyordu.

Dördüncü Ders çok çabuk geliyordu, çünkü bir erkeği baştan çıkarmak istiyorsa, bunu yapmak için kesinlikle fazlasıyla nitelikliydi.

Crew masaya oturdu, kendine bir fincan sıcak kahve doldurdu ve sandalyesinde arkasına yaslanıp beklerken derin bir nefes aldı. Çok uzun sürmedi, ama döndüğünde doğru tahmin ettiğini gördü: Çok fazla kıyafet giymişti.

"Pijamalarınla kalmalıydın," dedi, üzerine geçirdiği büyük boy örgü gömlek onu hayal kırıklığına u ratmı tı. En azından ince bacakları hâlâ sergileniyordu.

"   m   t m," diye yalan söyledi.

"Hayır    m yordun, Haley. O ti  rt hiçbir Ŗeyi saklamıyor ve eğer    seydin bunu bilirdim," diye sırttı.

Yanakları alev alev yandı; bir kruvasan aldı ve utancını gizlemek umuduyla k  esini kemirmeye başladı. "Zambaklar

için teşekkür ederim - en sevdiğim  i eklerdir, ama bunu yapmana gerçekten gerek yok. Senden bana bir erkeği nasıl

baştan  ıkaraca ımı   retmeni istedim. *Beni* baştan çıkarmaya  alı mana kesinlikle gerek yok," dedi  ayı

doldururken.

bir fincana koyup biraz limon ve Ŗeker ekledim.

Crew konuşmadan önce tüm dikkatini ona verene kadar bekledi ve bakışlarıyla onun gözlerini yakaladı ından emin oldu. Onun bu i in nereye varaca ından hiç Ŗ phesi olmamasını istiyordu.

"Ben hiçbir şeyi yarım yamalak yapmam, Haley. Saçma isteğini kabul ettim ama burada yetkili kişi ben olacağım. Eğer benden istediğin gibi bir kadın olacaksan, bunu benim yöntemimle yapacağız - hiç şikâyet etmeden. Bugünün dersi: Kendi çekiciliğinizi fark etmelisiniz. *Kendini seksi hissedenden* bir kadın *seksidir*. Manken olmanıza gerek yok - çok zayıf ya da çok iri olabilirsiniz - ve mükemmel boyda olmanız ya da mükemmel kıvrımlara sahip olmanız gerekmez. Sadece sahip olduklarınızı nasıl kullanacağınızı bilmeli ve bunları mümkün olan en iyi şekilde sergilemelisiniz."

Haley sanki en iyi noktalarının bir kataloğunu çıkarıyormuş gibi yere baktı. Sonra başını salladı ve kaşlarını çatı.

"Mal varlığım ne o zaman?"

Gerçekten bilmemesi Crew'un nefesinin boğazında düğümlenmesine neden oldu. Adamım, tahrik olmuştu. Bu "dersi" atlatıp atlatamayacağını bilmiyordu. Kızın masumiyeti heyecan vericiydi.

Crew ona cevap vermek yerine masadan kalktı. Tüm iştahını kaybetmişti... yani yemek için. Adam etrafında dönüp alçak arkalıklı sandalyesinin arkasında diz çöktüğünde gerildi. Ama adam ellerini omuzlarına koyduğunda geri çekilmedi.

"Öncelikle, saçınız. Göz kamaştırıcı. Rengi altın sarısı, telleri uzun ve yumuşak." O konuşurken parmakları saçlarında gezindi. Bir gece uykusundan sonra bile, dokunulduğunda şık ve pürüzsüzdü.

"Bir de gözlerin var - yumuşak yeşil, aşağıya bakmadığında canlılık ve hayatla parlıyor. Kararlı ya da sinirli olduğunuzda gözlerinizden ateş fışkırıyor. Heyecanlandığında onlardan tutku fışkırıyor." Konuşurken eli elmacık kemiklerine gitti, vücudu sandalyenin arkasına yaslandı. Onun kendisine bakmasını istemiyordu, sadece ellerinin kendisini okşadığını hissetmesini ve tamamen kendisine odaklanabilmesi için sözlerinin içinden akıp gitmesine izin vermesini istiyordu.

"Boynunu unutma; gergin, kremse teni ve yüzeyin hemen altında atan nabzın bir erkeği çılgına çevirebilir," diye fısıldadı kulağına, öne doğru eğilip

Ellerini boğazına doladı, parmakları onu okşarken nazikti.

Kadının nabzı hızlanıyor, kendi nabzını da hızlandırıyor. Yanağını okşayabilmek ve dudaklarını pürüzsüz teninde gezdirebilmek için sandalyenin yanına doğru ilerledi. Kadının ona verdiği tepkiler arzusunu körüklüyordu ama kontrolden çıkmasına izin vermeyi reddetti. Bu ona cinselliğini kucaklamayı öğretmekle ilgiliydi, onu baştan çıkarmakla değil, bu onu öldürse bile.

"Sonra, elbette, göğüslerinizin mükemmelliğine ulaşmaya başlıyoruz. Onları saklamadığın zaman, bir erkeği dizlerinin üstüne çöktürebilirler. Sıkı ve yüksekler ve bir erkeğin iri elleri için tam uygunlar," diye inledi elleri aşağı doğru hareket edip gömleğinin dışını sıyrırken ve avuç içleriyle tatlı kıvrımlarını şekillendirirken.

Meme uçları adamın dokunuşuyla sertleşti; vücudu sandalyede gevşedi ve başı geriye düştü. Crew onu kollarına alıp yatağa götürebileceğini biliyordu - onu hemen şimdi kendisine ait yapabilirdi. Sahip olduğunu bilmediği bir iradeyle kendini gösterisine devam etmeye zorladı.

"Kalçaların kıvrımlı ve mükemmel, bir erkeğin seni vücuduna doğru çekerken elleriyle sıkıca kavramak istemesine neden oluyor ve kendini zaferin tam kenarına sığdırıyor. Seni hemen şimdi alabilir ve başımdan ayak parmaklarıma kadar derin, tatmin edici bir zevk hissedebilirim," dedi sandalyesinin önüne gelmeden önce ellerini kalçalarına sürterken.

Önünde diz çöktü, sonra tekrar kalçalarını tuttu ve onu öne doğru çekti, bacakları uyluklarının etrafına yayıldı, sıcaklığını dayanılmaz derecede sert erkekliğiyle mükemmel bir şekilde hizaladı.

Kızın arka tarafını kavrayarak sert ama yumuşak poposunu sıkarken, kızın gözleri bir santim kadar açıldı ve o güzel yeşil derinliklerinden fıskıran ateşle ona baktı.

"Sana en çekici yanlarını anlatmaya devam etmeyeceğim, çünkü bunu yaparsam, bu ders seni sert ve hızlı bir şekilde almamla sona erecek ve henüz o noktaya gelmedik, Haley. Ama banyoya gitmeni, çırlçıplak soyunmanı ve

Ellerini vücudunda gezdir. Kendine dokunurken gözlerini kapatmanı, benim hissettiklerimi hissetmeni istiyorum. Seni bu kadar seksi yapan şeyi hissetmeni istiyorum - bir erkeğin dokunmak için kızgın kömürlerin üzerinde sürünmesine neden olacak şeyi hissetmeni istiyorum."

Crew kasıklarında zonklayan acıyı hafifletmek için onu bir anlığına -sadece kısa bir saniyeliğine, öyle görünüyordu-kendine doğru çekti. Sonra onu arkaya doğru itti ve ellerini kaldırarak ikisini de göğsünün üzerine koydu, gözlerinin açılmasına neden oldu, uyarılma görüşünü bulanıklaştırdı.

"Git yap, Haley. Git ve dersini tamamla," diye inledi Haley otomatik olarak parmaklarını esnetirken, Haley'in çenesindeki kaslar kendine uyguladığı kısıtlama nedeniyle sışradı.

Haley şaşkınlık içinde, bacakları titreyerek ayağa kalktı. Tek kelime etmeden döndü ve banyoya doğru gitti. Şu anda istediğini yapıp yapmayacağını bilmiyordu ama eninde sonunda aklına yatacağını ve yerine getireceğini biliyordu.

Tekrar yerine oturdu ve masanın üzerindeki buzlu sudan bir bardak alıp gülünç derecede dar pantolonundan aşağı boşaltmayı ciddi ciddi düşündü. Duş başladığında banyodan gelen yumuşak bir inilti duyduğunda neredeyse kendini kaybediyordu.

Bu ders sona ermişti. Crew ayağa kalktı ve bir sandalyenin üzerinde asılı gördüğü sweatshirt'ü kaptı. Tişörtü koluna geçirerek ereksiyon halini gizledi ve neredeyse koşarak kızın odasından çıktı.

Süitine doğru ilerlerken sadece bir çalışan onunla konuşmaya çalıştı. Kadını görmezden geldi ve hızla odasına girdi. Kapısını arkasından kilitledi ve doğruca duşa gitmeden önce zar zor durakladı, yol boyunca giysilerini dağıttı. Haley'le yaşadığı bu macera vücudu için hiç de iyi olmayacaktı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

F Sonraki beş gün boyunca Crew başa çıkabileceği şeylerin sınırlarını test etti. O olup olmadığını bilmiyordu

ya da ekvatorun güneyinde bazı vücut bölgeleri sonsuza dek şişmiş olarak dolaşmaya kararlıydı. Haley hevesli bir öğrenciydi, bu da her şeyi... daha da zorlaştırıyordu. Sabırsız ya da kibirli olsaydı, bu onun için çok daha kolay olurdu.

Onu unutabilirdi - denediğini söyleyip aklından çıkarabilirdi. Ama ona her yeni bir şey gösterdiğinde gözlerinde parlayan heyecan ışığı onu sarhoş ediyordu. Onu hayal edebileceği en uzak noktalara götüreceği an yaklaşıyordu.

Bu öğretilmesi gereken bir dersti - kişisel olarak. Ona kaç cinsel partnerle birlikte olduğunu itiraf etmese de, çok fazla olamayacağını biliyordu. Birkaç erkekten daha fazlasıyla yatamayacak kadar utangaç ve kendi bedeninin farkında olmayan biriydi. Hatta sadece bir ya da iki erkekle birlikte olmuş olsa bile şaşırmazdı.

Ona öğretmeyi bitirdiğinde, yatakta tam bir siren olacaktı. Ne yazık ki, ona öğrettiği bu becerileri başka bir adamla *kullanacağı* düşüncesi midesine kötü bir sancı sapladı. Ama şimdi bunun üzerinde durmayacaktı.

Kapısına doğru yürürken ellerini kendine saklamaya kararlıydı. Dokunmak ona kendini takdir etmeyi öğretmenin bir parçasıydı ama bugünün müfredatında bu yoktu. Bugün onuncu dersti - yoksa on iki miydi?

- Hatırlayamadı. Her neyse, alışverişe gidiyorlardı. Bol kıyafetler gitmeliydi. O bir afetti ve bunu göstermesi gerekiyordu.

Ona vücudu saran bir elbise diktirecek, birkaç kıyafet seçecek ve sonra onu romantik bir akşam yemeği ve dans için dışarı çıkaracaktı. Odadaki her erkek kıskanacak ve her kadın Haley Sutherland olmak isteyecekti. Günün sonunda Haley kendini canlı hissetmezse, adam sınıfta kalacaktı.

Gözleri ısıltı ve gülümseyerek neredeyse ofisinden dışarı fırlayacaktı ki, patronun tuhaf neşesi karşısında şaşkınlığını bastırabilen ve bazı belgelerle ilgili tartışmadan sapmak istemeyen baş yöneticisi tarafından hemen durduruldu. Tipik bir durum. Ama iş her zaman zevkten önce gelirdi ya da öyle olmalıydı.

Adanın kıyılarına vuran okyanus dalgalarını seyrederken Haley tatil köyünden bir süreliğine uzaklaşacağı için heyecanlanmıştı. Crew'un peşinden çok koşmuş ve onu öğretmeni olmaya ikna etmek için ısrarcı olmuştu ama onun yanındayken nefes alamıyormuş gibi hissediyordu. Adam çok bunaltıcıydı - ve daha da kötüsü, onun dokunuşunu, ondan daha fazlasını istiyordu.

Onun kendisine dokunmasından hoşlanıyordu - daha fazlasını istiyordu. Onu işe aldığını hatırlamaya çalışıyordu - para ödemeyi kabul etmiyorsa onu hâlâ işe alıyor muydu? - Bunun bir önemi yoktu. Bu sadece teknik bir meseleydi.

Mesele şu ki, onu erkeğini yakalayabilmek için işe almıştı, öğretmeni tarafından yakalanabilmek için değil. Ama onunla geçirdiği her dakika kendine bunu hatırlatmak zorundaydı. Ve bu çok fazla dakikaydı.

Sürekli onun yanındayken tatil köyünü bu kadar başarılı bir şekilde yönetmeyi nasıl başarıyordu? İnanılmaz derecede verimli bir personel toplamıştı ve sabahları çok çalışıyordu. Ve iş gününün geri kalanında tesise girip çıktıklarında çalışanlarını kontrol etmeye devam etti.

En zoru gecelerdi. Ona bir sandalye uzatıp nazikçe içeri ittiğinde, parmakları boynunun üzerinde geziniyor ve teni uzun dakikalar boyunca karıncalanıyordu. Avuç içi sırtının küçük kısmına dayandığında ya da kulağına çağrıştırıcı sözcükler fısıldadığında, ah, direnci düşüktü. Onunla yatmaya hiç niyetlenmemişti ama iradesi kırılıyordu.

Bir erkeğin ellerinin vücudunu okşaması, ağzının boynunun kenarından aşağı inmesi ve sonra şişmiş meme ucunu yakalayıp diliyle ıslatması nasıl bir şey olurdu? Son zamanlarda düşündüğü tek şey bu gibi görünüyordu.

Daha önce, kendisiyle birlikte yatan bir adamı hayal ettiğinde, görüntüler bu kadar canlı olmamıştı ve yüz

Crew Storm'a aitti. Bu nedenle, adam her zaman yüzsüz olmuştu. Bu gerçeği hiç düşünmemişti. Bu kesinlikle Walker'ın, yani çok istediğine inandığı adamın yüzü değildi.

Boşver onu. Onu istiyordu, gerçekten! Bu sadece Crew ile çok fazla zaman geçirmesinden kaynaklanıyordu. *Tabii ki* adam onun kafasına girecekti.

Crew tehlikeli derecede erkeksiydi - aslında günahkârca. Kaçınması gereken her şey onda vardı ama o onun öğretmeniydi, nasıl uzak durabilirdi ki? Bu düşünceye gülümsedi. Sadece planını uyguluyorsa bu onun suçu değildi, değil mi? Eğer ikisi arasında bir şey olursa, bu sadece Crew'un ona öğretmesiydi, değil mi?

Keşke büyükannesi ve büyükbabasının sesi hâlâ kafasının içinde olmasaydı da düşünceleri yüzünden kendini suçlu hissetmeseydi. Seks yapmayı planlıyordu, o halde bunun öğretmeniyle ya da peşinden gitmeyi düşündüğü adamla olmasının ne önemi vardı? Artık hiçbir şey mantıklı görünmüyordu.

Aptal olmazdı. Ona aşık olmak gibi düşüncesizce bir şey yapmazdı. Sadece küçük bir şehvet vakasından muzdaripti; hepsi bu. Bu son derece normaldi - fazla heyecanlanacak bir şey değildi.

Morali yerine gelen Haley balkonundaki muhteşem okyanus manzarasını seyrederek banyoya yöneldi ve Crew'un hediye ettiği bornozu çıkardı. Yumuşak pembe ipek teninin üzerinde kayarak ona kendini kadınsı ve seksi hissettirdi.

Sadece bir parça malzemenin -pahalı bir malzeme bile olsa- insanın kendisi hakkındaki hislerini değiştirebilmesi gerçekten de aptalcaydı. Yumuşak kuşağı beline bağladığında ve aynaya baktığında kendini... şehvetli hissetti.

Duş alması ve ardından çırılçıplak yatak odasına gitmesi uzun sürmedi; burada dolabın kapağını açtı ve tiksintiyle içine baktı. Daha önce ne giydiğine hiç dikkat etmemişti ama hepsi bej, beyaz ve donuk pastel tonlarında olan yavan kıyafetlerine baktıkça tiksindi,

farklı bir şey diledi.

Ultra kadınsı gecelik ve bornozu giydikten sonra, gündüz için de güzel bir şeyler istiyordu. Umutsuzca dolabına bakarken, sihirli bir değnek sallayıp içindekileri aniden değiştiremeyeceğini biliyordu, bu yüzden gözlerini kapatıp dokunduğu ilk şeyi alması gerekiyordu.

Ama ani bir ilham geldi ona. Crew ellerini bacaklarında gezdirirken bacaklarının ne kadar güzel kaslara sahip olduğunu söyleyerek onu takdir etmişti. Haley uzun eteklerinden birini, bir makası ve banyodaki küçük dikiş setini aldı. Bornozunu tekrar giyerek eteği yatağın üzerine serdi ve kalçasının üst kısmında duracak şekilde bir taraftan uzun bir yırtmaç yapmak için dikişleri sökmeye başladı. Geniş bir sırtısla eteği süitinde bulunan ütü masasına götürdü.

Etek uçlarını görünmez bir dikişle sabitlemekte gecikmedi ve eteği giyip bir adım attığında kendini cüretkâr ve cesur hissetti. Sert bir rüzgâr eserse bacakları ortaya çıkacaktı. İlk defa bu kadar seksi bir şey giyme arzusu hissetti. Aynaya bakmak için döndüğünde kalçalarını oynattı, bembeyaz kalçaları apaçık ortadayken bile kendini biraz çekici hissediyordu. En azından yeni tıraş olmuştu, diye düşündü, bacağını oynatırken, yumuşak kumaştaki doğaçlama yırtmacın yarattığı etkiyi seviyordu.

Bir sonraki ikilemi gömlekti. Sadece uyku tişörtleri vücuda oturuyordu, bu yüzden yine yaratıcı olması gerekecekti.

Düğmeli bluzlarından birini aldı ve parçalanmış görünmemesine dikkat ederek kollarını kesti, kesik kenarları kıvırdı ve hızlıca bir etek ucu işi daha yaptı. Sonra bluzu giydi, alttaki beş düğmeyi açık bıraktı ve köşeleri öne doğru çekerek gevşek bir düğüm attı, böylece gömlek eteğinin bel hizasının hemen üzerinde durdu. Hareket ettiğinde yaklaşık bir santimlik teni görünüyordu. Daha iyi ve daha iyi.

Peki neden daha da cesur olmayalım? Haley elbisesinin düğmelerini açtı.

üstteki üç düğmeyi ilikledi, sonra aynaya baktı ve gördüğü şey karşısında hafifçe kızardı. Eğer Crew'un akli başından gitmeseydi, yıkılırdı. Eteğin kalçalarına kadar inmesi ve bluzun belinden bağlanması onu kum saati figürüne sahipmiş gibi gösteriyordu.

"O kadar da kötü değil," diye mırıldandı banyoya dönüp saçlarını biraz seksi bir topuz yapıp içinden küçük bir örgü geçirirken ve saç tutamları yüzünün etrafında uçuşurken. Evet, Crew ona saçlarının sırtının yarısına kadar dökülmesini sevdiğini söylemişti ama sıcak bir gündü ve rahatsız olmak istemiyordu. Akşamları saçlarını aşağıya doğru topluyordu ama yüzüne düşüp durması onu biraz çıldırtıyordu.

Güne hiç olmadığı kadar hazır olduğuna karar vererek saate baktı; on birin üzerindeki küçük ibre onu şaşırttı. Parayı topladı, küçük el çantasına yerleştirdi, sonra güneş gözlüklerini aldı ve kapıya doğru ilerledi.

Lobiye ulaşması uzun sürmedi ve Crew'un zengin bariton sesi onu kapıda yakaladığında gerçekten kaçabileceğini düşündü. Alışverişten sonra onu görmeyi, umarım yanaklarına biraz renk gelmesini ve derslerinde onunla ne kadar ileri gidebileceğini düşünmek için zaman kazanmayı planlamıştı.

Ancak kendi tesisinde ondan gizlice kaçmak, söylemekten daha kolaymış gibi görünüyordu.

"Sonuçta alışveriş dersi almamıza gerek kalmayabilir."

Sahte bir gülümsemeyle dönmeden önce sadece bir an tereddüt eden Haley düşünmeden cevap verdi: "Şimdi kıyafet bakmak için dışarı çıkıyorum." Ona planlarından bahsetmemeliydi.

"Güzel. Gitmeye hazırım."

"Bu sefer seni davet etmiyordum. Son bildiğimde erkekler alışverişten nefret ederdi," dedi kayıtsız bir havayla, adamın gelip gelmemesinden rahatsız olmadığını ima etmeye çalışarak. Onun ne kadar para kazandığını bilmesini istemiyordu.

derisinin altında.

Ona bir süre daha ihtiyacı vardı - bunu biliyordu - bu yüzden ondan gerçekten etkilendiğini belli edemezdi. Mürettebat Fırtına gibi adamlar kadınları oltalarına takmayı ve yakaladıkları anda denize geri atmayı severdi.

Hâlâ avda olduğunu düşündüğü sürece ona yardım etmeye devam edecekti. Kızın ne kadar aşık olduğunu, yemi ne kadar kolay yuttuğunu anladığında, dehşet içinde tepelere doğru kaçacaktı.

Elini kalçasına koyarak rahat bir duruş sergiledi.

Diren! Diren! dedi kendine.

"Alışveriş yapmayı seviyorum. Bugünkü ders planımız da bu olacak," dedi ve kızın kolunu tutup parmaklarını birbirine doladı. Lanet olsun!

"Üzgünüm Crew, ama bugünkü görev solo. Bu gece sana yetişirim. Bana yakışıklı erkeklerle nasıl göz göze gelineceğini öğretebilirsin." Elini onun elinden çekmeye çalışırken güldü.

"Zor. Bu öğleden sonra seninle olmak istiyorum. Ayrıca, erkeklerin bir kadında ne görmekten hoşlandığını biliyorum ve beni bu yüzden 'tutmadın' mı - sana nasıl seks tanrıçası olunacağını öğretmek için?"

Onu orada tutuyordu.

Farkına bile varmamıştı ama adam onu kandırırken bir yandan da dışarı çıkarıyordu ve çok geçmeden arabasının yolcu kapısını açmıştı.

"Beni nereye götürmeyi planlıyorsun?" diye sordu, kaçınılmaz olana boyun eğerek. Kendine ayırdığı gün sona ermişti.

"Alışveriş, tabii ki," diye yanıtladı. "Bunu daha önce de söyledim." "Bu bir cevap sayılmaz ama *olsun*. Eğer almakta ısrar ediyorsan

O zaman sen ısmarlıyorsun." Bunun onun yeniden düşünmesini sağlayacağını düşündü.

Yanlış.

Onun binmesine yardım ederken sırttı. "Benim için bir zevk olacak," dedi arabanın diğer tarafına doğru koşup binmeden önce başıyla selam vererek.

Birkaç dakika sonra uçak pistine vardıklarında

şüpheyile döndü. Adam arabadan atlarken hiçbir şey söylemedi, sonra onun yanına geldi. Helikoptere doğru ilerledikleri sırada, adamın kendisini o ölüm tuzağıyla havaya uçurmayı planladığını fark etti.

"Hayatta olmaz!" diye bağırdı ve geri çekilmeye başladı.

"Oh, gerçekten biraz yaşamaya ihtiyacın var," dedi kıkırdayarak, onu kollarına alıp yolun geri kalanını taşıırken ve kabaca koltuğa oturturken.

Haley daha fazla itiraz edemededen adam onu bağıladı ve çok geçmeden bu sefil, klostrofobik mekanizma havaya kalkmaya başladı. Haley gözlerini kapadı ve Pasifik Okyanusu balıklarına yem olmamaları için dua etti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

HALEY'İN Santa Catalina Adası'na varışı feribotla olmuştu - adalar arasında seyahat etmek için güzel ve güvenli bir yol.

Okyanus, diye ısrar etti kendi kendine. Seattle'dan Long Beach'e otuz yedi saatlik tren yolculuğuna katlanmış, kendisini A noktasından B noktasına üç saatten kısa bir sürede ulaştırmayı vaat eden hiçbir havayolu şirketinin cazibesine kapılmamıştı. Asla ama asla bir helikopterle uçmamaya yemin etmişti, kontrolün kendisinde olmadığı hissini asla yaşamak istemiyordu. Yerdeyken düşerseniz gidecek çok yeriniz yoktu, ama gökyüzünde... Splat!

Devasa uçaklardan, jetlere kıyasla çok daha yüksek arıza oranına sahip küçük helikopterlerden korktuğu kadar korkmuyordu ama yine de sadece ölüm kalım meselesi olduğunda uçardı. Anakarada alışverişe gitmek kesinlikle acil bir durum değildi. Ancak pilot en ufak bir şekilde bile hata yaparsa bu bir ölüm kalım meselesine dönüşebilirdi.

Rotorların dönüşünü dinlerken içinden bir ürperti geçti. Neyse ki yolculuk uzun sürmedi. Crew'un ne söylemeye çalışacağı umurunda değildi - dinlemeyecekti bile. Tekneyle olmadığı sürece o adaya geri dönmesinin hiçbir yolu yoktu.

Helikopterden inmesine yardım eden adama ters ters baktı. Ancak en büyük önceliği o ölümcül kanat bıçaklarını geride bırakmak olduğu için, ona izin vermeden önce beklemeye karar verdi. Onu o kadar kızdırırsa ve tüm günü iptal etmeye karar verirse, kendisini o acımasız makineye geri dönmeye zorlama ihtimalini hiç istemiyordu.

"Eğer beni bir daha, *bir* daha, bir daha

O şeyi yaparsan, medeniyetin tüm kalıntılarını kaybederim ve seni hızlı ama acı dolu bir ölüme mahkûm ederim," dedi ona, sesinin daha fazla gürleyip daha az titremesini dileyerek.

Crew durup ona baktığında, gerçekten baktığında, yüzünün düştüğünü ve tüm öfkesinin eriyip gittiğini gördü. Gerçekten umursadığı için adamın canı cehenneme.

"Çok üzgünüm, Haley. Çoğu insan gibi senin de normal bir uçuş korkun olduğunu sanıyordum. Feribotla döneceğiz." Adamın içten özrü onu rahatlatmıştı ve daha da iyisi, gökyüzüne geri dönmek zorunda kalmayacaktı!

Haley kendine korkularının mantıksız olduğunu söylemeye çalıştı ama bir türlü vazgeçemiyordu. Sarmal çizen, dumanı tüten bir helikopterin içinde ölüme düşme ihtimalinin neredeyse yok denecek kadar az olduğunu bilse bile, yine de o bilmem kaçta bir sayıdaki kişi olmak onun şansı olacaktı.

"Tamam. Neredeyiz?" Sonunda anakaraya dönmüş olmaları gerektiğini fark etti ama hangi şehirde oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Long Beach'teyiz. Adada harika butikler var ama ben sizi daha iyi mağazalara götürüp birkaç şık kıyafet ve özellikle de harika bir elbise bulmanızı istiyorum" dedi.

Haley endişeliydi. Ona ödemesi gerektiğini söylediğinde şımarıklık etmişti ama bu bölgedeki bazı mağazaların fiyatlarını biliyordu ve birkaç paçavraya on bin dolar vermek istemiyordu. Bir alışveriş merkezine gidip bir Macy's bulsa kendini çok daha iyi hissedecekti. Harika kıyafetleri vardı ve ona bir servete mal olmazdı.

Adada ne söylemiş olursa olsun, giysilerinin parasını ona ödetmeyecekti.

Elini tutup onu başka bir arabaya, şoförü arka kapıyı açık tutan güzel bir Mercedes GL'ye götürürken midesinde bir düğüm hissetti. Bir sebep olmadıkça onunla bir daha kavgaya çıkmayacaktı.

Bir saat sonra kesinlikle bir nedeni vardı!

"Benimle dalga mı geiyorunsun?! Rodeo Drive'da alışveriş yapmamızın imkanı yok. En dünyevi insan olmayabilirim ama bu mağazaların hiçbirindeki *külotlara* bile bakmaya gücümün yetmeyeceğini bilecek kadar film izledim!" Haley gürledi.

Crew külot yorumunu unutmak isteyebileceğini düşündü. Haley bağlanmaya uygun biriydi. Her neyse, onun gözlerinden fışkıran ateşi oldukça eğlenceli buluyordu. Ayrıca ona mükemmel bir elbise almak istiyordu ve bunun için güzel ve ünlü Rodeo Drive'dan daha iyi bir yer olamazdı.

"Ödeme yapmayacaksın, unuttun mu? Anlaşma böyleydi," diye hatırlattı ona.

"Ciddi değildim, Crew. Şoförü hemen şimdi geri çağırmanı talep ediyorum. Benim gibi insanların bu mağazaların *önünde* yürümesine bile izin verildiğini sanmıyorum," diye tısladı ayağını yere vururken. "Altın kalpli bir fahişe olmasam bile."

Kahretsin, kadın ateşlendiğinde çok ateşli oluyordu. Onu şu anda el değmemiş vitrin camlarından birine yaslayıp götürebilirdi - yani teşhirci olsaydı götürebilirdi. Ve sabıka fotoğrafının Smoking Gun web sitesinin her yerine yapıştırılmasını isterdi.

Gün sıcaktı, yanakları kızarmıştı ve saçları hafifçe dağılmıştı, sanki şanslı bir adamın yatağından yeni çıkmış gibi görünüyordu.

Güzel Kadın yorumunu görmezden gelerek onu ikna etmeye çalıştı. "Bak Haley, ben bir görevdeyim. Kolay ya da zor gelebilirsin ama bu gerçekleşecek. Bir kez karar verdikten sonra fikrimi değiştirmem, peki ne olacak?"

Kadın öfkelenirken adam bekledi. Gerçek bir seçeneği yoktu - onu öğleden sonra için kaçırmıştı. Bunu atlatıp atlatamayacağını ya da öfke nöbeti geçirip geçirmeyeceğini görecekti. Bu onun mizacını test etmek olduğu kadar, mükemmel bir elbise ve eğer gizlice sokabilirse uygunsuz bir iç çamaşırı bulma göreviydi.

Sonunda nefesini üfledi, ona son bir bakış fırlattı ve sonra kollarını kavuşturdu. Savaş bitmiş gibi görünüyordu.

"Tamam. Gideceğim, ama ödeme konusunda ısrar ediyorum."

"Hayır."

"O zaman bunu yapmayacağım." Gözlerinin içine bakarak onu korkutup geri adım attırmaya çalıştı ama olmuyordu. Onun cesaretini seviyordu. Ancak, kıyafetlerini almakta ısrar ederse, onu başlangıçta istediği yere götüremezdi. Onun inatçı gururunun banka hesabını bozmasına izin verecek değildi.

Evet, kız ona öğretmeni olması için para teklif etmişti ama adam kızın geçmişini iyice araştırmıştı. Fakir değildi ama büyükannesi ve büyükbabasından kalan mirasla ve okula devam ederken yarı zamanlı işinden kazandığı azıcık parayla geçiniyordu. Kazandığı bu geziye gelmeyi seçtiğine göre, büyük olasılıkla artık yarı zamanlı bir işte bile çalışmıyordu. Ve bu sona erdiğinde, okulunu bitirip düzgün bir iş bulana kadar mirasını idare etmesi gerekecekti.

"Peki." Crew onun elini tuttu ve onunla birlikte caddede yürümeye başladı. Sonra ilham geldi. Kız kardeşinin en iyi arkadaşı iyi bir elbise mağazasında çalışıyordu. Onu bir kenara çekecek ve Haley'e ödemesi için inandırıcı bir miktar verdiğinden emin olacak, geri kalanını da ondan tahsil edecekti. İkisi için de kazançlı olacaktı.

Haley pek ikna olmuş görünmüyordu ama yine de devam etti ve onu sokağın aşağısına götürmesine izin verdi. İkisi de rahat giyindiği için birkaç kişi burun kıvırdı ama Haley'nin güzel caddede benzer kıyafetlerle dolaşan başkalarını görünce rahatladığını fark etti.

"Parası olan herkes züppe değildir, Haley. Bu öğrenmen gereken bir şey," dedi dükkâna yaklaşırlarken. Varlıklı insanlarla neden böyle bir sorunu olduğunu, neden böyle para sorunları yaşadığını keşfetmesi gerekiyordu. Ondan alabildiği bilgilerden anladığı kadarıyla

oldukça varlıklı bir evde büyümüştü. Hiçbir şekilde fakir değildi. Yine de akıllı olmasaydı, birkaç yıl içinde olabilirdi.

İçeri girdiklerinde Haley'nin kaslarının gerildiğini hissetti. Sonra Celia dışarı fırlayıp onu fark ettiğinde yüzü aydınlandı ve koşarak yanına geldi.

"Crew Storm! Burada ne işin var?" diye bağırarak kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarına şapır şupur bir öpücük kondurdu.

"Dikkatli ol Celia. İtibarını mahvedeceksin," dedi sevgiyle ona sarılırken.

"Biliyorum. Biliyorum," dedi gözlerini devirerek, dikkati Haley'e yönelmeden önce.

"Bu arkadaşım Haley. Birkaç kıyafet ve mükemmel bir gece elbisesi arıyoruz. Çok abartılı bir şey değil, ama onu bir milyon dolar gibi hissettirecek bir elbise" dedi.

Celia'nın gözleri parladı. "Cüzdanını biraz hafifletmene yardım etmekten memnuniyet duyarım Crew."

"Ben ödeyeceğim," diye sertçe konuştu Haley, sonra ne kadar kaba davrandığını fark etti. "Özür dilerim. Sadece biraz gerginim. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Crew'un her arkadaşı benim de arkadaşımdır. Onu beş yaşımdan beri tanıyorum. Kız kardeşi Brielle ve ben çok iyi arkadaşız. Kaliforniya'ya sadece dört yıl önce taşındım. Hollywood'da başarılı olmak istemekle ilgili aynı eski hüznü hikaye. Tabii ki bu hiç gerçekleşmedi." Dramatik bir şekilde iç çekerek Crew'a ne kadar mükemmel bir oyuncu olduğunu hatırlattı. "Bunun yerine, perakende satışta çalışmak zorunda kaldım, ama işler daha da kötü olabilirdi. En azından her gün göz atabileceğim yarı çıplak erkeklerden oluşan geniş bir koleksiyon var."

Bu sözler üzerine Haley'nin rahatladığını hissetti. Celia'nın yanında olmanın işe yarayacağını biliyordu. O tatlı bir kızdı, hep öyleydi. Daha fazla odaklanmaya ihtiyacı vardı, hepsi bu. Bir noktada onun Tanner'la birlikte olacağından emin olmuştu ama bu hiç gerçekleşmemişti.

Sonraki bir saat, Celia'nın çeşitli kıyafetler alması, Haley'nin her birini denemesini sağlaması ve her seferinde başını sallamasıyla bulanık geçti. Haley de aynı fikirdeydi. Elbette hepsinin içinde güzel görünüyordu ama henüz hiçbirini onu çağırmıyordu. Dikkat çekecek bir şey istiyordu. Tam olarak ne aradığını bilmeseyse de, bir kez bulduğunda bunu anlayacaktı.

Celia boğazını temizlediğinde yere bakmış, New York Times okuyordu. Haley üç santimlik topuklu ayakkabıları ve parıldayan deniz mavisi elbisesiyle karşısında duruyordu. Üst kısmı onu sıkıca sarıyor, ince askılar onu yerinde tutuyor ve şahane göğüslerini vurguluyordu. Elbise kalçalarının hemen altına kadar vücudunu sarıyor, burada hafifçe genişliyor, sonra dizlerinin on santim üzerinde duruyordu.

"Mükemmel," dedi yüksek sesle, dili neredeyse ağzından sarkıyordu.

Onun bu sözleri üzerine Haley sırtarak tam bir dönüş yaptı ve Haley'nin çıplak ve zarif hatlara sahip sırtına ağzını sulandıran ilk bakışını attı. Hiçbir kumaş görüşünü engellemiyordu ve gözleri aşağıya indikçe, parmaklarını, mükemmel bir şekilde yuvarlatılmış arka tarafının kıvrımının hemen üzerinde duran malzemenin üstünde gezdirmek için can atıyordu.

"Onu alacağız!" Hiç şüphe yoktu. Elbise buydu. "Onu içinde görür görmez ben de öyle düşünmüştüm," dedi Celia.

hülyalı bir şekilde iç çekti. "Ayakkabılar da mükemmel."

"Daha fazla katılamazdım. Şimdi, iç çamaşırı için nereye gidiyoruz Celia?" Crew sordu.

Haley şaşkınlıkla ona dönerken yüzü kızardı. Kendi sorusu da onu şaşırtmıştı. Onu jartiyer ve çoraplar içinde, topuklu ayakkabılardan başka bir şey giymemiş olarak düşününce oturduğu yerde kıpırdanmaya başladı. Evet, iç çamaşırı alışverişine çıkmışlardı. Kesinlikle onun için şeffaf dantelleri ve jartiyerleri modellemesini içeren bir derste çalışacaktı. Çok geçmeden bu oyunu yepyeni bir seviyeye taşıyacaktı.

"Agent Provocateur'e gitmelisiniz. Hiçbir kadın kendini tam bir seks kadını gibi hissetmeden onların herhangi bir parçasını giyemez.

Tanrıça," diye ısrar etti Celia Haley'i arkaya götürürken.

Ödeme zamanı geldiğinde Celia'ya kredi kartını uzattı, aldatmacadan dolayı biraz suçluluk duyuyordu ama Haley elbisenin gerçek fiyatını bilseydi küçük bir felç geçirirdi. Babasının ona mirasının ve güven fonunun elinden alınacağını söylediği günden önce para konusunu hiç düşünmemiştir. Her zaman bolca vardı. Bir milyarderin çocuğu olarak hayat...

Ancak tek başına geçirdiği bu ilk yıl ona çok şey öğretmişti. Artık zenginliği hafife almıyordu ve fazla bir şeye sahip olmayan biri için bunun ne kadar önemli olabileceğini biliyordu. Ama bazı eşyalar vardı ki savurganlık yapmaya değerdı. Mükemmel bir elbise de bunlardan biriydi.

Şaşırtıcı bir şekilde, Haley külot konusunda ona karşı çıkmadı. Agent Provocateur'e girdikleri andan itibaren büyülenmişti. Adamın tek sorunu, kızın ona fikrini söylemesine izin vermemesiydi.

Bu mağazada kredi kartını sokamadı. Haley miktarı bilmesine bile izin vermedi. Ucuz olmayacağını biliyordu ama bir yolunu bulup bunu düzeltecek, mali darbeyi yumuşatacaktı.

Sonraki birkaç saati, şimdi daha ucuz butiklerden birkaç kıyafet daha satın alarak ve güzel Kaliforniya güneşinin tadını çıkararak geçirdiler. Akşam karanlığı çöktüğünde, Crew Haley'i Long Beach'e geri götürdü ve bu kez adaya yirmi iki millik yolculuk için özel bir tekneye bindiler.

"Bu gece ikiniz de şanslısınız. Yunuslar konukları eğlendiriyor."

"Yunusları çok severim. Adada sunulan turlardan birine katılmak istiyordum ama henüz fırsatım olmadı. Ayrılmak zorunda kalmadan önce bunu yapmalıyım. Sadece bir haftadan biraz fazla zamanım kaldığına inanamıyorum," dedi Haley kaşlarını çatarak.

Crew'un midesi onun sözleri karşısında sıkıştı. Onu tanıyalı bir haftadan az olmuştu ama şimdiden tuhaf bir şekilde ona bağlanmaya başlamıştı. O kadar hayat dolu, o kadar mutluluk doluydu ki. Etrafındaki her şeye karşı duyduğu coşku bulaşıcıydı.

Adaya giden yolun yarısında, teknenin yanındaki suda dans eden yunusları gördüler, kaptan gösterinin tadını biraz daha çıkarabilmeleri için yavaşlarken Crew ve Haley'e gösteri yapıyorlardı.

Güneş batmaya başlamıştı ve Crew kolunu Haley'nin omuzlarına dolayarak onu sıkıca kendi tarafına çekme dürtüsüne karşı koyamadı. Haley başını kaldırıp baktığında da eğilip dudaklarını kısa bir süreliğine yakalamaktan kendini alamadı.

Kız onun ağzına doğru iç çekerken, adam sallanan kontrolünün kırıldığını hissetti. Sonunda bir araya geldiklerinde havai fişekleri ateşleyeceklerdi - yeterince yakın olamazdı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

A Asansörden çıkarken, Haley eski güvensizliklerinin sızısını hissetti. Burada göz kamaştırıcı bir saçları tepesinde toplanmış ve yeni edindiği makyajı hafifçe yapılmış bir elbise. Hatta banyoda bulduğu, üzerine kurdele bağlanmış, hafif kokulu bir şişe parfümü bile sıkıyordu. İsteddiği şey buydu. Baş döndürmek istiyordu. Kendini muhteşem hissetmek istiyordu.

Peki neden içindeki her şey ona arkasını dönüp odasına koşmasını söylüyordu? Saklanmak ve bol bir tişört ile yıpranmış bir şortun içine geri dönmek istiyordu.

Ama korkularının hareketlerini belirlemesine izin vermeyen Haley, lobiden geçerek Marlin'in çalıştığı loş ışıklı bara doğru kararlılıkla ilerledi. Crew ona sadece saat onda barda buluşmasını söylemişti; tek bildiği onu güzel bir akşam yemeğine götüreceğiydi. Keşke kendini biraz daha az korkmuş, biraz daha heyecanlı hissedebilseydi.

"Wowie! Çok seksi görünüyorsun!" Haley başını kaldırdığında Marlin'in ona abartılı bir göz kırptığını gördü. "Güzel bayanlar birinci sınıf bar taburesine oturur," diye sözlerini bitirdi Marlin ve barın etrafından dolaşp Haley'e bir koltuk çekti.

"Teşekkür ederim, nazik beyefendi," diye cevap verdi ağırbaşlı bir şekilde. Olabildiğince zarif bir şekilde oturdu ama elbisesini ayarlamak ve topuklarını taburenin basamaklarına tam olarak yerleştirmek için rahat etmesi birkaç dakikasını aldı.

"Bir sürpriz mi istersiniz yoksa sizin gibi yüksek sınıftan bir kadın bir kadeh şampanya mı ister?"

"Beni şaşırtabilirsin. Ve bu dalkavukluğu istediğin zaman bırakabilirsin, Marlin. Beni utandırıyorsun," diye fısıldadı omzunun üzerinden bakarken. Bar kalabalıktı ama neyse ki kalabalık yeni piyanistin ve odanın diğer tarafındaki büyük gazlı şöminenin yakınındaydı ve kimse ikisine en ufak bir ilgi göstermiyordu.

"Hey, bu kadar seksi bir elbise, daha da seksi bir vücudu örtüyor, benim özel ilgimi hak ediyor."

"Karına söyleyeceğim," dedi. "Aslında, o hemen şurada."

Marlin dehşet içinde etrafına bakınırken, Haley'nin sinirleri kahkahaya dönüştü. Crew'un henüz orada olmamasına sevinmişti.

- Bu ona rahatlaması için gerekli birkaç anı verdi.

"Sadece biraz eğleniyordum. Bu düpedüz zalimlikti," diye suratını asarak ona bir içki hazırlamaya başladı.

"Topuklu ayakkabı giyen bir kadınla uğraşma, Marlin. Her seferinde kaybedersin," dedi hala gülerek.

Önüne bir martini koyarken, "Bilmez miyim," diye iç geçirdi. Bu seçim karşısında kaşlarını kaldırdı ama eğlenceli bir şekilde retro gümüş kaplama kokteyl çubuğunu aldı ve onu ve zeytinlerini bardağın içinde gezdirmeye başladı. "Şık giyindiğine göre şık bir içkiye ihtiyacın olduğunu düşündüm," diye teklif etti.

"Anlıyorum. Yani pantolonumla olduğumda, Altan Beslenenler Özel'i mi alıyorum?"

"Sana bunu yapmayı asla düşünmem, küçük hanım. Size rezene pürelî brazini vermemi ister misiniz? Çok lezzetlidir."

"Biraz isterdim ama burada Crew'la buluşacağım ve beni yemeğe çıkaracak." Yine de brazini'nin kulağa çok daha hoş geldiğini düşünüyordu.

"Bu yeni elbiseni açıklıyor. Patronun pençelerini sana geçireceğini biliyordum. Güzel bayanlarda gözü var."

"Öyle bir şey değil. Bana yardım ediyor - ve her ne kadar baş belası olsa da, şimdiye kadar oldukça iyi bir iş çıkardığını kabul etmeliyim," diye itiraf etti.

"Mmm, işte bunu duymak hoşuma gidiyor. Harika kokuyorsun." Haley

Crew'un ağız boynuna inip teninden nazikçe bir ısırık aldığında yeniden gerildi. Anında tüylerinin diken diken olduğunu hissetti ve vücudunu sırtına bastırduğında kendini onun göğsünün sertliğine yaslanma dürtüsüyle savaşıırken buldu.

Sesini yeniden bulduğunda, "Kulak misafiri olmaman gerekiyor," dedi.

"İnsanların arkasından konuşmanın hoş olmadığını duymadın mı?" diye karşı çıktı.

"Sadece yaklaşan gizemli randevumu tartışıyorduk," diye savundu.

"Bu arada, her şey hazır. Beklettiğim için özür dilerim. Kız kardeşim telefondaydı ve ne kadar denediysem de onu hattan çıkaramadım. *Melodram* Brielle'in göbek adıdır."

"O iyi mi?"

"Evet, o iyi. Bu sadece bir aile tiyatrosu ve Brielle çiğneyebileceğinden biraz daha fazlasını ısırdı. Aslında bu eğlenceli bir şey. O her zaman bebekti ve oldukça şımarıktı. Çiftliğinin nasıl gittiğini görmek için yakında onu ziyaret etmem gerekecek."

"Çiftlik mi dedin?" Haley sordu.

"Gerçekten de öyle dedim."

"Tamam. Bana *kesinlikle* daha fazla ayrıntı vermeniz gerekecek. Storm ailesinin varlıklı bir üyesinin nasıl olup da pisliğin içinde çalıştığını bilmek istiyorum."

"Zengin olduğumu nereden biliyorsun?" diye sordu sırtarak.

Haley gözlerini devirdi.

"Bir bakalım, belki de tüm dergi makaleleri ya da ailenizin bağış yaptığı hayır kurumlarıdır. Belki de işlettiğiniz aşırı lüks tatil köyüdür. *Hayır*, Rolex'tir." Kolunu Marlin'in koluna dolayarak onu uzaklaştırırken güldü. "İyi geceler, Marlin," diye seslendi onlar çıkmadan önce.

Crew, Haley'yi şaşırtarak onu tesisin ön kapısından dışarı değil, arka tarafa doğru götürmeye başladı. Yine de

İkisi yan yana zarif bir oturma alanının arkasındaki süslü veranda kapılarına doğru yürürken yorum yaptı. Bir kemancı, şarap yudumlayan ve çeşitli peynir ve meyveler yiyen küçük bir kalabalığa çalıyordu. Burası muhteşem bir yerdi.

Kapılardan geçip daha önce hiç görmediği mum ışığıyla aydınlatılmış verandaya çıktılar. Büyük ateş çukurları stratejik olarak yerleştirilmiş, etraflarına şezlonglar konulmuş, bitkiler ve ağaçlar her grup için mahremiyet sağlayacak şekilde konumlandırılmıştı. Farklı köşelerde hafif kahkahalar ve mutlu sesler duyan Haley, tutkulu kucaklaşmalar, uyuşturucu öpücükler ve hızla çarpan kalpler hayal etmeye başladı.

"Burada yemek yediğim için çok mutluyum Crew," dedi sessizce. "İyi iş çıkardın."

"Böyle düşünmene sevindim." Adamın gözleri kızın gözlerini yoğun bir bakışla yakaladı ve kız onun yanında yürümeye devam ederken kalbi neredeyse duracaktı. Kendini o ana fazla kaptırdığının farkında olması kalbinin daha az çarpmasına yardımcı olmuyordu. Bu iş plana uygun gitmiyordu ama umursamakta zorlanıyordu.

Yol sona erdiğinde, kumun üzerine serilmiş zengin kırmızı halıyı görünce nefesi kesildi. Başını kaldırıp ona baktığında, görüşü bir an için bulanıklaştı. Şimdi ona nasıl bir ders vermeye çalışıyor olabilirdi?

Ona nefes alması için bir an bile fırsat tanımadan, halıdan aşağıya, ılık Pasifik Okyanusu'nun hafifçe kulaç atan sularına sadece on metre mesafedeki altın rengi bir kabine götürdü. Yapının altında iki kişilik bir masa vardı. İçerideki tek aydınlatma, yumuşak ve samimi bir parıltı saçan, tepede parıldayan bir dizi ışıktı.

Adam ona kabinin sert ve temiz zeminindeki masadan kolayca kayarak çıkan sandalyelerden birini gösterirken iç çekti. Cam, plaj zemininde neredeyse bir pencere gibiydi ve içine batmadan doğrudan kumun üzerinde oturuyormuş hissi veriyordu.

Sandalyesini içeri ittikten ve hafif bir öpücük bıraktıktan sonra

Ensesinden tutarak karşısına oturdu ve birkaç saniye içinde bir garson belirerek bir şişe şarap açtı ve Crew'un onayına sundu.

"Umarım sakıncası yoktur, Haley, ama akşam yemeğimizi sipariş ettim. Bir bardak Pouilly-Fuissé ister misiniz? Tadı daha önce denediğin hiçbir şeye benzemeyecek."

Haley meraklı gözlerle başını salladı, uzun saplı bardağı aldı ve keskin meyve ve meşe kokan berrak beyaz sıvının tadına baktı. Ağzındaki tat patlaması ilahi bir şeydi. Daha önce içtiği tek şarap ucuz bir süpermarket şişesinden çıkmıştı. O şeyi bir daha içemezdi - bundan sonra olmazdı.

Garson bir tabak koydu ve yanlarından ayrıldı. Crew gümüş bir kaşığı küçük kâseye daldırdı ve tereyağlı tostun üzerine bir şeyler koyup dudaklarına götürdü. Hayır demeyi bile düşünmeden bir ısırık aldı, sonra tuzlu tadı karşısında burnunu kırıştırdı.

"Bundan hoşlanmadım," dedi, hızla yuttu ve ardından şarabından büyük bir yudum aldı. Crew kendi payından büyük bir ısırık alıp zevkle mırıldanırken güldü.

"Havyarı herkes sevmez, Altın Osetra bile," dedi gülümseyerek. "İnsanlar hep bunun sonradan edinilen bir tat olduğunu söyler."

Edinmek istediğim bir şey değil, diye mırıldandı Haley kendi kendine ve yemeğin bu noktadan sonra daha iyi olmasını umdu. Garson bir sonraki yemeği, parlak közlenmiş kırmızı biberli kuşkonmaz salatasını getirdiğinde işler yoluna girdi.

"Tüm bunlardan çıkarılacak ders nedir Crew? Nankörlük etmek istemem, çünkü bu hayatımda yaşadığım en romantik akşam, ama tüm bunları neden yaptığını merak ediyorum," diye sordu sonunda.

"Bir kadına böyle davranılmalı, Haley. Ona tapılmalı, şarap içirilmeli ve yemek yedirilmeli. Güzel bir bayan çarpıcı bir elbise giymek için zaman ayırdığında, ona kraliyet muamelesi yapılmalıdır. Erkekler bu güzelliği görünce

Sadece kadınlarının yanında olma şansı için. Bundan çıkarılacak ders, bir erkeğin size nasıl davranması gerektiği konusunda beklentilerinizin ne olması gerektiğini öğretmektir. Erkeğinizi etkilemek istiyorsanız, öncelikle onu etkilemeye layık olduğunuzu hissetmeniz gerekir. Romantizm dolu bir gece hak edilmelidir. Bir erkek sizi gerçekten istediğinde, sizin yanınızda geçireceği bir geceden başka bir şey için yapabileceklerinin sınırı yoktur."

Sesinin derin baritonu ve söylediği sözler Haley'yi büyüledi. Güzel miydi? Aynada parıldayan deniz mavisine baktığında kendini... farklı, daha çekici hissetmişti. Ama güzel olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilir miydi? Kimse ona güzel olduğunu söylememiştir - hele ki büyükannesi ve büyükbabası - o halde kendisi hakkında nasıl böyle düşünebilirdi?

Onun gözlerindeki ışığın gerçek olduğuna inanmak istiyordu ama tüm bunlar sadece bir oyun olabilir miydi? Öğretmeni olduğu için ondan para almayı reddetmişti ama tüm bunlar onun için bir oyun muydu? Bunun için onu suçlayamazdı ama ya ona tuzak kuruyor, onu parçalara ayırmayı planlıyorsa? Asla iyileşemeyebilir, umutsuzca aradığı kendine güvene asla sahip olamayabilirdi.

"Gözlerindeki şüpheyi görebiliyorum; bu senin en büyük zayıflığın. Kendine inanmalısın. Benden bir erkeği nasıl baştan çıkaracağını öğretmemi istedin ama bu sana verebileceğim bir cevap değil. Bir erkeği baştan çıkarmanın yolu kendine güvenmekten geçer. Sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Zayıf, atletik ya da kıvrımlı olmanız fark etmez. Saçınızın ya da gözlerinizin rengi önemli değil. Seksi olduğunuzu bilmeniz dışında hiçbir şeyin önemi yoktur. Eğer bir erkeğin gözlerinin içine bakar ve onun için fazla iyi olduğunuzu bilmesini sağlarsanız, o zaman ona sahip olursunuz. En önemli kural, ne olduğunuza inanıyorsanız osunuzdur, bu yüzden kendiniz hakkında nasıl hissettiğinize dikkat edin."

Konuşurken gözlerinde gerçek parlıyordu. Haley onun kendisiyle oyun oynamadığını, sırf onu kölesi yapmak için yalan söylemediğini görebiliyordu. Gerçekten bu kadar basit miydi? Kendisinin kazanılacak bir ödül olduğuna inanabilir ve

birdenbire

istediği herhangi bir erkeği - en azından onu gerçekten yeterince istiyorsa?

Garson içeri girdi ve bir sonraki yemek olan taze soğanlı soubise ile kızarmış deniz taraklarını koyarken zar zor dokunduğu salatasını aldı. Kokusu cennetten çıkma olsa da, Crew'un gözlerinde yemeğe dikkat edemeyecek kadar kaybolmuştı.

"Yemekten sonra, ateşin başında otururken bu dersle ilgili daha fazla şey ğreneceğiz. Şefime bunu özellikle sizin için hazırlattım ve tüm deneyimden keyif almanızı istiyorum," dedi Crew ve bir ısırık aldı.

Sonunda onun bakışlarından kurtulan Haley bir deniz tarağı koparıp ağzına attı, sonra da zevkle mırıldandı. Dilinin üzerinde neredeyse eriyordu. Ana yemeklerini bitirirlerken Crew sohbeti daha hafif tuttu.

Şarap Haley'nin kendine güveninin artmasına yardımcı olduğu için enfes şişeden son damla da içildi ve garson tatlılarını hazırlayıp masalarına yeni bir şişe koydu. Kahve kreması ile beignet'ten aldığı ilk ısırık neredeyse bedeninin dışına çıkma deneyimiydi. Ama yine de, ne kadar iyi olursa olsun, sürekli bir uyarılma halindeyken yemekten zevk almak zordu - deneyimsiz vücudu için çok yeni bir şeydi.

"Peki, kız kardeşinin bir çiftliğe nasıl düştüğünü anlat bakalım," diye sordu küçük lokmalar arasında. Bu mutluluğu uzatmak istiyordu.

"Randevumuz sırasında seni sıkmak istemiyorum," diye çekindi. "Sıkmayacağına söz veriyorum."

"Sizi uyarmadığımı söylemeyin," dedi kıkırdayarak. "Birkaç yıl önce, kardeşlerim ve ben... sanırım *şımarıklık* diyebiliriz."

"Sen mi? Şımarık?" diye dramatik bir şekilde soludu, sonra gülümsedi. "Hayal bile edemiyorum."

"Tamam, evet, şımartıldım. Ama bu benimle değil, Brielle'le ilgili," dedi gözlerinin kenarları kırışarak.

"zr dilerim. Uslu duracağım," dedi.

"Her neyse, babam bize bir ders vermeye karar verdi. Onun kurallarına göre oynamazsak mirasımızı ve güven fonlarımızı kaybedecektik. Elbette bu bize onun istediklerini yapmaktan başka bir seçenek bırakmıyordu ama hepimiz hayatımızda değişmesi gereken hiçbir şey olmadığını düşünerek küskündük."

"Babana karşı hala kin besliyor musun?"

"Hayır. Bu projeye başladıktan yaklaşık altı ay sonra kızgınlığım azaldı ve onun haklı olduğunu anladım. Topluma hiçbir faydası olmayan şımarık veletler haline gelmiştik. Yine de tekrarlıyorsanız bunu inkar edeceğim," dedi.

"Dudaklarım mühürlü."

"Görev, başarısız olan bir işi alıp başarılı hale getirmektir." Kadın onun devam etmesini bekledi ama adam kadehini kaldırdı ve şarabından bir yudum aldı.

"Nasıl oldu da sen tatil köyüne, kız kardeşin de bir çiftliğe yerleşti?"

"Babam beş klasör hazırladı ve hangi başarısız işi alacağımız konusunda kendi aramızda kavga etmemizi söyledi. Kız kardeşim dehşete kapıldı ve çeşitli işlere bakmayı bile reddetti. Kendine geldiğinde ve yoksulluk içinde bir hayatın ona göre olmadığına karar verdiğinde, geriye kalan tek şey çiftlikti. Diyelim ki küplere bindi ve her birimize takas için rüşvet vermeye, kandırmaya ve şantaj yapmaya çalıştı. Kimse kabul etmedi. Yani, uzun lafın kısası, çiftlik ona kaldı."

"Peki şimdi nasıl hissediyor?" Haley, Crew'un babasıyla çok iyi anlaşacağını düşünüyordu. İyi bir adama benziyordu.

"Babamıza itiraf etmiyor ama burayı seviyor. Oradaki ilk haftasında gözyaşları içinde günde on kez beni arıyor ve hiçbir şeyin yaşadıklarına değmeyeceğini söylüyordu ama birkaç ay sonra telefonları daha az gelmeye başladı. Bunu başarabileceğine dair şüphelerim vardı ama şimdi onunla gurur duyuyorum. Hepimizden daha fazla büyüdüğüne inanıyorum."

"İyi bir kadına benziyor."

"O artık öyle. Şüphesiz, bir zamanlar bencil biriydi."

küçük cadı, ama bu ders hepimizi daha iyi hale getirdi, muhtemelen en çok da Brielle'i. Kardeşlerim ve ben küçüklüğümüzden beri hiç olmadığımız kadar yakınız ve bu son Noel'de ilk kez mecbur olduğumuz için değil, istediğimiz için bir araya geldik. Bu bizi değiştirdi ve babama bize hızlı bir tekme attığı için minnettarım," dedi Crew küçük bir gülümsemeyle.

Karşısındaki bu adam, hem ailesine olan sevgisi hem de bir yabancıya yardım etmeye tamamen odaklanmasıyla çelik gibi sağlamdı. Aynı zamanda gerektiğinde nazik ve kibar, sadık ve şefkatliydi. Haley ona aşık olmadan nasıl durabilirdi ki? Bunun ölümcül bir hata olduğunu biliyordu. Ama nasıl geri çekileceğini, daha önce hiç hissetmediği duyguları nasıl bastıracağını bilmiyordu. Bir şekilde denemeliydi. Sadece Walker'a odaklanabilir miydi?...Kime? Tüm bu sürece başlamasına sebep olan adamın yüzünü hayal bile edemiyordu.

Her ikisi de kendi düşüncelerinde kaybolmuş bir halde yemek yemeye devam ederken etraflarını huzurlu bir sessizlik sardı. Crew'in asla bir zihin okuyucu olmamasını umuyordu çünkü kendisi hakkında bu kadar çok şeyi açığa vurmak istemiyordu.

Son lokmalarını da yedikten sonra Crew onu yan yana dizilmiş birkaç şezlonga götürdü; yan taraftaki bir çukurda yanan ateş etraflarını loş bir ışıkla aydınlatıyordu. Haley ayakkabılarını çıkardı ve ayak parmaklarının arasından kayan kum yumuşak ve serin geldi. Etrafına bakınırken tamamen yalnız olduklarını fark etti. Burası onun kişisel alanı olmalıydı.

Haley sandalyelerden birine uzanmış, üzerinden esen yumuşak meltemin tadını çıkarırken Crew'un elinin karnında hafifçe gezindiğini hissetti ve midesinden ayak parmaklarına ve sırtına doğru kelebekler uçuşmaya başladı.

"Baştan çıkar beni, Haley," diye fısıldadı.

Başını çevirdi, ona bakarken gözleri birden ağırlaştı.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Senin bana öğretmen gerekiyor," diye mırıldandı.

"Beni baştan çıkar," diye tekrarladı, aralarındaki sıcaklık artıyordu. "Yapamam..." diye devam etti.

"Baştan çıkar beni."

İçinde bir şeyler canlandı ve vücudu hareket etti. Ne yaptığını bilmiyordu ama bir şekilde doğa onu ele geçirdi ve her şey içindeki ateşi söndürmekle ilgili hale geldi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CREW, kararını verirken gözlerindeki parıltıyı izledi. O yeşil gözlerde tutku vardı.

derinlikleri vardı, ama aynı zamanda cesaret ve kararlılık da vardı. Artık bir şebboy olmaktan bıkmıştı ve varlığının en derin alemlerinde kilitli olanları keşfetmeye hazırды.

Ellerini kendine saklamak onun için ne kadar zor olsa da, arkasına yaslandı ve bekledi. Özgür kalmaya ihtiyacı vardı ve bunu yapabilmesi için kabuğundan çıkması gerekiyordu. Çok ileri gitmesine izin vermeyecekti, pişmanlık duyacağı kadar ileri gitmesine değil. Sadece onun üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu görmesine izin verecekti.

Son yemeklerinden sonra, rahatsız edilme ihtimalini ortadan kaldırmak için garsonlarını kovmuştu. Şimdi ona bir kadının bir erkeğe neler yapabileceğine dair uygulamalı bir ders verebilirdi. Kahretsin ama ondan etkilenmişti ve bu asil planı için bir sorundu. Bir kaldırımda hayatına giren ve ona para teklif eden kadının aynı kadın olduğuna asla inanmazdı.

Çoktan büyümüşdü ve şimdi ona tam olarak ne kadar büyüdüğünü gösterme zamanıydı.

Eteğinin kumaşını dizlerinin üzerine kaldıran Haley, onun kucağına doğru ilerledi ve tatlı yuvarlak poposunu hızla büyüyen ereksiyonunun tam karşısına yerleştirdi. Adamın boğazından bir inilti kaçtı ve kadın zaferle gülümsedi.

Kalçalarını yavaşça hareket ettirirken yüzündeki ifadeyi izlemek, hayatında tanık olduğu en seksi şeydi. Bunu yapmayacağından emindi.

Keşfinden sağ çıkabilir.

"Ne yapmalıyım?" diye sordu ellerini adamın göğsüne koyarken. Ona söylemedi. Vücudunun ondan talep ettiği şeyi dinlemek zorundaydı. Çekingenliğini bir kenara bırakmalı ve kalbinin ritmiyle dans etmeliydi.

"Beni baştan çıkarmalısın. Senden başka hiçbir kadını düşünmememi sağlamalısın," diye fısıldadı.

Bir sonraki adımdan emin değilmiş gibi gerildi, sonra yavaşça öne doğru eğildi. Dudakları onunkilere yaklaştığında neredeyse rahat bir nefes alacaktı. Onun lezzetini tatmak, ağzını yalayıp yutmak istiyordu. Ama kadın çenesine doğru ilerlemeden önce sadece dudaklarının köşesini öptü.

Ağzı çenesi boyunca narin öpücükler bıraktığında ve ardından dili boynu boyunca ilerlediğinde, ereksiyonu pantolonunun sınırlarından kaçmaya çalışırken acı verici bir şekilde zıpladı. Belli ki onun heyecanını hissedebiliyordu, çünkü ikisi çok tehlikeli bir oyun oynarken kalçalarını ona doğru daha sert itti.

Artık ona dokunmaktan kendini alamayan Crew ellerini kaldırdı ve yumuşak sarı saçlarının tellerinde gezdirdi. Saçı tutan tokayı ve bandı çekip çıkardıktan sonra, saçları aşağıya dökülüp yüzüyle vücudu arasında parlayan bir perde oluştururken içini çekti.

Haley eğildi ve ağzı teninden ayrılırken itiraz etmek istedi ama sonra titreyen parmakları gömleğinin en üst düğmesine gitti ve kalbi bir an durduktan sonra çarpma şiddetiyle yeniden çalışmaya başladı.

Düğmelerini teker teker, kumaş yanlarına düşene kadar çözdü. Sonra tırnaklarıyla göğsündeki hafif kılları kazıyarak tenine desenler çizdi, ardından sert meme uçlarını daire içine aldı.

Kadın eğilip dilini adamın göğsünün bronzlaşmış derisinde gezdirdiğinde, adamın sırtı şezlongun üzerinden kalktı.

Çabuk öğreniyordu. Bunu yakında bitirmek zorunda kalacaktı - bitiremeden önce.

Tam da ona "*İyi iş çıkardın*" demeye hazırlanırken

Beni baştan çıkarmayı başardı, dudakları aşağı indi ve ağzından çıkan sıcak nefes şimdi onun karnındaydı. Sıkışan boğazından hiçbir kelime kaçamıyordu.

Duracağını sandığı anda eli daha aşağıya kaydı ve serbest bırakılmak için yalvaran sertliğin üzerinde gezindi. Usta parmaklarını giysileriyle örtülü uyarılmışlığının başı üzerinde kaydırды ve adam kontrolünü kaybettiğini hissedebiliyordu. Düğmesini ve fermuarını hallettiğinde, akıl sağlığı pencereden uçup gitti.

Bunu durdurması gerektiğini biliyordu - bunun anlaşmanın bir parçası olmadığını biliyordu - ama sonuçta o bir insandı. Tanrıya şükür, seks yapmayı planlasa da planlamasa da her zaman üzerinde koruma vardı. Bu ona aşılarmış bir şeydi - eski izci sloganı. Aklını tamamen yitirmeden önce - pantolonuyla birlikte- cebinden folyo paketi çıkardı ve avucunun içinde sıkıca kavradı.

Dilinin uyarılmışlığının ucu boyunca yaptığı ilk geçici hareket onun sonunu getirmişti. Kız masum sihrini konuştururken zihni bomboş kaldı. Onu ağzının sıcak girintilerine çektiğinde, yıldızları gördü.

Görev tamamlandı.

Kendini utandırmadan daha fazla dayanamadan önce birkaç dakika daha başının etrafını tamamen saran ağzının inanılmaz zevkinin tadını çıkardı.

"Benim sıram," diye soludu, sonra doğrulup onu kalçalarından yakaladı ve kucağına oturması için hızla vücudundan yukarı çekti.

"Tadın tuzlu ve tatlı, ipeksi... yine de çok sert. Bunu biraz daha yapmak istiyorum."

Kadının coşkusu onu çıldırma noktasına getirmişti.

"Bebeğim, bunu daha sonra da yapabilirsin, ama şu anda *seni* tatmam gerekiyor," dedi onu kendine çekmeden ve sonunda ağzını onunkinin üzerine kapatmadan önce. Dili onun sıcak ağzının içinde kayarken, doyamayacağını biliyordu. Hiçbir şey yeterli değildi.

Yeterince derin
değil. Yeterince
uzun değil.
Yeterince hızlı
değil. Yeterince
yavaş değil.

Onun dokunuşuna yeterince açık değil.

Elleri boynunun arkasındaki tokayı buldu ve askılarını çıplak sırtından aşağı kaydırmadan ve elbisesinin eteğini açmak için fermuarı bulmadan önce hızla çözdü. Saniyeler içinde çıplak göğüsleri adamın çıplak göğsüne bastırdı.

Sert meme uçları adamın tenine sürtünürken, kadın adamın ağzına doğru inledi ve kalçalarını adama sürttü. Elbisesini kaldırarak hızla başının üzerinden çekti ve bir kenara fırlattı, ardından kalçalarını kaldırdı ve pantolonunu indirdi. Kadının içine girmesini engelleyen tek şey inanılmaz derecede küçük bir siyah dantel parçasıydı.

Ereksiyonu ona karşı zonklarken - *çok sıcak!* - içine dalmadan ve sadece kendini tatmin etmeden önce hızlıca pozisyon değiştirmesi gerektiğine karar verdi. Kadın onu baştan çıkarma görevini yerine getirmişti; şimdi onu baştan çıkarma sırası ondaydı.

Haley soluk soluğa kendini sırtüstü yatarken buldu ve Crew'a baktı; Crew'un gövdesi siyah gökyüzüyle sarılmıştı ve benekli parlak yıldızlar onu bir aura gibi çevreliyordu. Crew ona gülümsedi, heyecandan içi titriyordu. Onu tekrar öperek üzerine uzandı ve yumuşak kıvrımlarının onu tam olarak sarmasının keyfini çıkardı.

Kalçalarını ona doğru iterken, vücudu ona tam olarak ne istediğini söylüyordu, ağzını boğazına götürdü, kanı hızlanırken diline karşı heyecanlı nabzını hissetmek için bir an aldı.

Kadının esmer meme uçlarının ilk tadı büyüleyiciydi ve kadın onaylarcasına inlerken onu ağzının derinliklerinde emdi. Elleri saçlarını kavrarken, göğüslerini dudaklarıyla, öpücükleriyle, dilinin fiskeleriyle ve parmaklarının darbeleriyle okşayan Crew kendini kırılmanın eşiğinde hissediyordu.

Ama ancak onu boşaltdıktan sonra kendi zevkini alacaktı.

Onun cömertliğini okşamaya devam ederken

Bir eliyle göğüslerini tutarken, diğer elini aşağıya doğru hareket ettirdi, külotunu kolayca yırttı, sonra bir parmağını ıslak ateşinin içine kaydırıldı.

Başparmağı onun şişmiş kadınlığını okşamaya başladığında, elinin karşısında kıpırdandı, nefesi sığlaştı, soluk soluğa kaldı. Başparmağını alttaki hassas etinde gezdirirken meme ucunu hafifçe ısırdı ve sonra vücudu serbest kaldığında çığlığını dudaklarıyla yakalamak için tam zamanında yukarı çıktı, parmakları orgazmıyla doydu.

O bitirmeden önce, Crew bacaklarını açıp kendini konumlandırmadan önce kendini kılıflamayı zar zor başardı.

"Gözlerini aç," dedi, kendi gergin sesini zar zor tanıyarak.

Haley onun nasıl hissettiğini görebilecek kadar açabildiğinde, adam tamamen içine daldı ve sıkı derisi etrafını sararken neredeyse patlıyordu.

Tekrar dalmak için geri çekilmeden önce, kadının yüzündeki acı zihninde bir yerlerde kayıtlıydı. Tırnakları adamın kollarının derisine batarken ağzı bir karış açık kalmıştı.

Crew o kadar şaşırmıştı ki kıpırdayacak hali yoktu. *Kız bakireydi.* Yüzündeki gerginlikten, yüz hatlarını kesen acıdan ve şok olmuş ifadesinden belliydi.

"Neden? Nasıl?" Kıpırdamadan dururken fısıldadı, onun içinde bağlı kaldı.

"Ah," diye cevap verdi.

Asil mi? Ha. Kesinlikle kahramanca hissetmedi.

Sonunda kontrolünü yeniden kazanan Crew, şefkatle onu içinden çıkardı, ardından şezlongun altına uzandı ve daha önce oraya koyduğu battaniyeyi aldı.

Sırt üstü döndü ve onu sıkıca kendine çekti, sonra ikisini de örttü. Vücudu hâlâ tehlikeli bir şekilde zonkluyordu - kalıcı bir hasarı riske atıyor olabilir miydi? - Ama kadın onunla konuşup açıklama yapana kadar devam etmeyecekti.

Az önce ona çok özel bir şey, tarif edilemez derecede kutsal bir hediye vermişti. Karşılığında ona verebileceği en az şey

uyum sağlaması için bir şanstı. Ona vermeyeceği tek şey özgürlüktü.

Göz açıp kapayıncaya kadar onun olmuştu ve ona başka bir erkeği nasıl baştan çıkaracağını öğretmesine imkân yoktu. O artık onun kıızıydı, sadece onun.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

AS HALEY LAY içinde Crew's Silahlar, onun el yatıştırıcı bir şekilde sırtını aşağı yukarı ovdu. Hiçbir şey söylemedi.

Bir yandan da kalbini dolduran ve zihninde dönüp duran çeşitli duyguları sıralıyordu. Biraz şok, biraz acı ve çokça da zevk içindeydi.

Vücudu ağrıyordu ama yanma hissi çoktan geçmişti ve şimdi her şeyden çok şaşkınlıkla doluydu. Daha önce hiç bir erkekle birlikte *olmamıştı* ve yine de onun yumuşak fısıltıları onu bir fahişeye dönüştürmüştü.

Büyükannesi bir keresinde ona bütün kadınların fahişe olduğunu söylememiş miydi? Haley'nin annesinin bir fahişe olduğunu ve bu yüzden hamile kaldığını söylemişti. Haley'nin annesini fahişe olduğu için suçlamış ve Haley'yi de hayatta olduğu için suçlamıştı. Haley asla doğmaması gereken bir iğrençlikti ve hepsi seks yüzünden olmuştu. *Tanrım, büyükannesinin onunla konuşmaya tenezzül ettiği birkaç seferde söylediği o acı tiratları hatırlamak bile düşüncelerinin çılgınca birbiri üzerine yuvarlanmasına neden oluyordu.*

Tüm bunları bilmesine rağmen Haley hâlâ bir adamla yatıyor, onun göğsüne uzanıyordu. Annesi gibi on beş yaşında olmayabilirdi ama bir kez bile korunmayı düşünmemişti. *Beni baştan* çıkar sözleri onu içten içe eritmiş ve içgüdüleri tüm mantıklı düşüncelerini bastırmıştı. Vücudu rahatlamak için körü körüne uzanmıştı. Ve Crew hissetmemiş olsa da, o rahatlamayı fazlasıyla hissetmişti.

Bu kadar harika hissettiren bir şey nasıl yanlış olabilirdi?

Ya büyükannesi yanılıyorsa? İnsanlar yeni çocuklar yapmazsa dünyanın sonu gelirdi, değil mi? Yani seks, büyükannesinin ona öğrettiği gibi kötü bir şey olamazdı. Yaşlı kadın belli ki kendisi de seks yapmıştı. Haley büyükannesinin kendisini de bir fahişe olarak görüp görmediğini sorgulamayı hiç düşünmemişti. Belki de yaşlı ikiyüzlü bunu sadece bir kez görev icabı yapmıştı. Bu Haley'yi hiç şaşırtmazdı.

Haley Crew'un kollarında yatarken utanç hissetmedi, tarif edilemez bir şey hissetti. Kendini güvende ve rahatlamış hissetti. Yaptığı şeyin doğru olduğunu hissetti.

"Konuş benimle, Haley. Neden bana bakire olduğunu söylemiyorsun?" Kız sessiz kalınca, adam devam etti. "Bunun bu kadar ileri gitmesini istememiştim... en azından bu gece. Sadece ne kadar çekici olduğunu görmeni istedim." Göğsünden çıkan derin bir iç çekişle durdu ve kadının vücudunda titreşti. "Belli ki ortada bir sorun yok, çünkü aklımı kaçırmama neden oldun. Olmamam gerektiğini bilsem de hâlâ senin için yanıp tutuşuyorum. Evet, sen inanılmaz bir baştan çıkarıcısın."

Doğruyu söyleyip söylemediğini görme merakı Haley'yi harekete geçirdi. Eli adamın göğsünden aşağıya indi, dokunuşuyla titreyen karnını geçti ve sonra sözüne sadık kalarak taş gibi sert olan, hâlâ kılıflı erkekliğinin üzerinden geçti.

Korkusuzca elini adamın kalın shaftının etrafına koydu ve nazikçe sıktı.

"Haley..." diye uyardı. "Bunu ortadan kaldırmaya çalışıyorum..." Cümlesi bir iniltiyle sona erdi.

Ama bunun yok olmasını istemiyordu; onun da kendisiyle aynı duygu fırtınasını yaşamasını istiyordu.

"Sana söylemediğim için özür dilerim. Beklemiyordum... Yani, bunu yapabileceğimizi düşünmemiştim..." Sözleri kesildi.

"Beni böyle okşamaya devam edersen, bir centilmen olarak kalamayacağım," diye uyardı.

Geri çekilmek yerine parmaklarını onun etrafında sıktı ve elini önce aşağı, sonra tekrar yukarı hareket ettirdi.

uyarılmasının başını.

"Haley," diye inledi başını kaldırıp dudaklarını nazikçe dudaklarına götürürken. Hiç tereddüt etmedi, onun esnek ağzına yapıştı ve dudaklarının okşamasını kabul etti, elleri sonunda sadece başını kavrayabilmek için şaftından ayrıldı.

Battaniyenin altında yan yana uzanmaları için yer değiştirdi, eli göğsünü sarmak için yükseldi ve midesindeki sürekli yanan arzu kömürlerini karıştırdı. Sanki onu tekrar bedeninde görmek için yalvarıyormuşçasına kalbinde bir çarpıntının başladığını hissetti.

Ellerinden biri şişmiş meme uçlarını okşarken, diğeri de sırtından aşağıya doğru inip baştan çıkarıcı arkasını kavrarken, girişinin vereceği acının korkusu azalıyordu. Adamın avuçlarında kıpırdanıyor, ona yeterince yaklaşılamıyordu.

Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

"Bunu yapmamalıyız. Seni incitmek istemiyorum," diye uyardı.

"Bunu herkes yapar ve hafif bir acı bu zevke değer," diye karşı çıktı.

Crew bir iniltiyle onu yavaşça sırt üstü çevirdi, eğildi ve nefessiz kalana kadar öptü, sonra alt dudağını ağzına aldı. Kalçaları kalktı, onun dokunuşunu arıyordu.

Parmakları karnından aşağıya doğru hareket etti ve sonra vücudundaki nemden yararlanarak parmaklarını o çok zevkli noktaya sürttü ve onun şehvetli çığlığını çekti. Kız tam kasılmış, yeniden o harika uçurumdan aşağı düşmeye hazırlanırken, adam geri çekildi ve kızın çığlıkları artık protestosunu dile getiriyordu.

Kadının sabırsızlığı karşısında kısık bir kıkırdama göğsünde gümbürdedi. "Hadi birlikte uçurumun kenarına gidelim," dedi onun üzerinde kayarken, vücudu bir kez daha onunkinin üzerinde durdu, etkileyici uyarılmasının başı uyluklarının beşiğinde dinleniyordu.

Evet. İsteddiği buydu. Onunla birlikte uçmak, cennete doğru süzölmek istiyordu.

Crew çok daha kontrollü bir şekilde birkaç santim içine girdi.

Sıcaktı, vücudu ona uyum sağlamak için geriliyordu. En ufak bir rahatsızlık hissetti, ama görünüşe göre adam onun vücudunu ondan daha iyi okuyabiliyordu, çünkü santim santim içeri iterken yavaş ve kolaydı.

Kalçaları onunkilerle aynı hizaya geldiğinde, Haley'nin tek hissedebildiği onun hareket etmesine, içinden yayılan arzu alevlerini körüklemesine duyduğu nabız gibi atan ihtiyacı. Kadın bacaklarını adamın sırtına dolayıp elleriyle onu çekiştirirken adam hareketsiz kaldı.

Deneyimsiz olabilirdi ama vücudu ona neye ihtiyacı olduğunu söylemekte hiç zorlanmıyordu. Uzuvarları sanki kendilerine ait bir beyinleri varmış gibi hareket ediyordu.

"Dikkatli olmaya çalışıyorum Haley," diye inledi Haley onu çekiştirmeye devam ederken.

"Al beni, Crew. Lütfen, şimdi," diye yalvardı. "Sana ihtiyacım var."

Adamın gözlerinin ihtiyaçla parladığını gören kadın, adam yavaşça ve istikrarlı bir şekilde vücudunun zonklamalarına neden olacak şekilde içine girip çıkmaya başladığında haykırdı.

Daha
yakın.
Daha
yükseğ
e.
Daha
hızlı.

Patlamaya çok yakındı. Daha fazlasına ihtiyacı vardı, sadece biraz daha fazlasına. Onunla bir usta gibi oynayarak hızlandı, vücudu onunkine tüm doğru yerlerden çarptı.

"Vücudun çok seksi, Haley. Bütün gün ve gece kıvrımlarının derinliklerinde olmak istiyorum. Elimde kalçalarının kıvrımı, sıcaklığının kayganlığı beni çevreliyor." Crew onun içine girmeye devam ederken derin derin nefes aldı.

Adam onu daha da yukarı kaldırırken, sözleri onu zaferin sınırına daha da yaklaştırırken, Haley kelimeler bulamıyor, sadece inleyebiliyordu.

Hassas göğüsleri adamın sert göğsüne sürtündükçe

ağrıyordu, vücuğu tamamen alevlenmişti.

Tam onun gerildiğini, vücudunun sertleştiğini ve şaftının göbeğinin duvarlarına çarpmaya başladığını hissettiğinde, Haley uçtu, vücudu onu sıkıca kavradı ve bir aşağı doğru spiral çizdi.

karanlık bir uçuruma giden uzun bir tünel.

İlk patlama harikulade ve göz açıcıydı; bu seferki ise söze gerek bırakmıyordu. İkiisi de da dan a a ı uçarken, orgazmları son enerjilerini de tüketirken, mürettebat onun üzerinde hareketsiz kaldı. Mürettebat Haley'nin bedeninden ayrılıp pozisyonlarını de i tirdi inde Haley hareketi zar zor fark etti, böylece bir kez daha onun kollarında yatıyordu.

"Böyle bir hediye için teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Onun neden bahsettiğini anlamıyordu ama deneyimsizli inden utanıyordu ve a k hakkında ne kadar az şey bildiğini anlamasını istemiyordu.

"Neden daha önce bir erkekle yatmadın?" diye üsteledi.

Buna cevap verebilirdi. "Seninle tanıştı ımda bir erkeği baştan çıkarmayı öğrenmek istediğimi söylemiştim. Nasıl yapacağımı bilmiyordum." Oldukça basitti.

"Bir erkeği nasıl baştan  ıkaraca ını bilmiyor olman, erkeklerin senin peşinden ko madı ı anlamına gelmez," dedi, parmaklarının uçlarının omurgasında tembelce yukarı ve a a ı doğru iz sürmeye devam etmesinin rahatlatıcı hissi, kollarında rahatlamasına katkıda bulundu.

"Gerçekte kim olduğumu bilmeni istemiyorum." Bu düşünce onu deh ete d   rd . Bu anda rahat, doygun ve mutluydu. Hiç bitmesini istemiyordu. Ge mi inin her ikisi için de havayı bozmasını istemiyordu.

"Lütfen söyle bana." Cevap talep etmiyordu ama dürüstçe bilmek istiyor gibiydi.

Eğer  ı lık atarak kaçarsa, en azından kendisi hakkında çok şey   rendi ini söyleyebilirdi. İçinde ona anlatmak, çocukluğunda yaşadığı kalp kırıklı ını ona açmak için yanıp tutu an bir ihtiyaç vardı. Daha önce konuşacak kimsesi olmamıştı, arkadaş gibi kimsesi yoktu. İnsanın içini dökmesi terapötik bir şey değil miydi?

İ te ba lıyor, diye düşündü, hik yeyi anlatmaya ba larken.

"Annem  ocu a hamile kaldığında sadece on be  yaşındaydı.

Ben. Çok varlıklı bir aileden geliyordu ve ailesi bunu öğrendiğinde çok öfkelendi ama o kadar uzun süre saklamıştı ki onu kürtaj yaptırmaya zorlayamadılar. Ailesi ona günahkar olduğunu ve cehennemde yanacağını söylemiş. Ben bir ay erken doğmuşum ve ciddi komplikasyonlar olmuş ve sonunda masada kan kaybından ölmüş" diye söze başladı.

"Ah, Haley, çok özür dilerim..." dedi ama Haley parmağını onun ağzına götürdü. Eğer bunu atlatacaksa, onun sözünü kesmesine izin veremezdi, yoksa dağılırdı.

"Her iki büyükannem ve büyükbabam da benim bir iğrençlik, hayata gelmiş bir günah olduğumu düşünüyorlardı. Annemden utanıyorlardı, ama bazı sözde arkadaşları beni öğrenmişti, bu yüzden beni evlatlık veremezlerdi, yoksa ailelerinin utanç duyması riskini alırlardı. İstemedikleri ve bakmaktan nefret ettikleri bir bebekle baş başa kalmışlardı."

"Haley -" diye tekrar denedi, iç geçirdi ve rahatlamak için kollarını ona doladı.

"Bir dadı tuttular ve beni gerçekten tanımak istemedikleri gerçeğini pekiştirdiler. Onları sadece ne kadar kötü olduğumu ya da ne kadar büyük bir hayal kırıklığı yarattığımı söylemeye geldiklerinde görüyordum. Bana karşı nazik olan, beni kanatları altına alan ve bilmem gereken her şeyi öğreten hizmetçilerle büyüdüm. Büyükannem ve büyükbabam yatılı okul için yeterli yaşa gelene kadar beni okula göndermediler ve sonra bunu sadece evlerinden uzakta olmam ve kızlarının onlara getirdiği utancı önlerinde sürekli hatırlatmamaları için yaptılar." Haley yumrunun geçmesini beklemek için durakladı.

Crew hiçbir şey söylemedi, sadece nazikçe sırtını okşadı ve devam etmesini bekledi.

"Hizmetçiler yıllarca bana büyükannem ve büyükbabamın hatalı olduğunu anlatmaya çalışsalar da kim olduğumdan çok utanıyordum. Birçoğu sadece okul tatillerinde evde olduğumda bana göz kulak olabilmek için kaldılar ve onlara minnettarım.

onlar yaptı. Bu yüzden hizmet sektöründeki insanlarla konuşmak benim için çok daha kolay. Büyükannem ve büyükbabam misafir ağırlarken asla yüzümü göstermezdim. Etrafta olduğumu topluma hatırlatmak istemiyorlardı. Başımı sokacak bir çatı ve yiyecek sağlayarak görevlerini yerine getirmişlerdi, ancak bu kadarına razı olmuşlardı.

"Okul nasıldı? Sana özgürlük verdi mi?"

"Hayır. Okul evden daha kötüydü. Büyükannem ve büyükbabam okul harcımı ödedi ve bana asgari düzeyde malzeme ve kıyafet verdi, ancak diğer tüm çocukların aktivitelere ve sosyalleşmeye harcayacak bol miktarda parası olduğu zengin bir okula gidiyordum. Benim hiçbir şeyim yoktu ve geride bırakılmıştım. Hepsi bana bir hayır kurumu gibi bakıyordu ve oradayken hiç arkadaş edinemedim. Tabii ki yalnızdım. Her zaman öyleydim. Büyükannemin kafamın içinde onlardan birini öpmeyi düşündüğüm için bile bana sürtük diyen sesine rağmen erkeklere ilgi duymaya başladım."

"Yanılıyordu!"

"Bunu artık biliyorum. Gerçekten biliyorum ama yıllarımı aldı. Büyükannem ve büyükbabam ben on sekiz yaşındayken öldüler. Evde gaz kaçağı vardı ve uykularında vefat ettiler. Benim için korkunç olsalar da, yine de üzüntü hissettim. Hizmetçilerden hiçbiri ölmedi - evin arkasında ayrı bir odada uyuyorlardı. Onlar taşındı ve biz de artık görüşmüyoruz. Büyükannem ve büyükbabamın ölümünden sonra bir çift birkaç yıl beni kontrol etti ama sonra kendi hayatları için endişelenmek zorunda kaldılar. Ev boş duruyor, sadece bir bahçıvan çimenlerin evi kaplamadığından emin olmak için kaldı."

"Yani, altı yıl boyunca bunu sakladınız mı?"

"Henüz satmadım. Açıkçası nedenini bilmiyorum. Vasiyet olmadığı için tüm mirasın sonuçlanması ve benim mirasımı almam bir yıldan fazla sürdü. Her zaman ondan kurtulmayı planlamıştım. Şu anda orada benim için mutlu anılar yok, sadece henüz yapmadım. Yapacağım..."

"Bunları senin için nasıl daha iyi hale getirebilirim bilmiyorum, Haley. Anladığımı bile söyleyemem, çünkü anlamıyorum."

İnsanların kendi akrabalarından birine, sevmeleri gereken birine böylesine kalpsiz, insanlık dışı bir şekilde davranmalarını düşünmek benim için akıl almaz bir şey."

Ham duygularını bastırmaya çalışırken aralarındaki sessizlik uzadı. Hikâyesini sadece bir kişiyle, üniversitedeki danışmanıya paylaşmıştı ve bu, yaşamayı hak etmeyen bir şeytan çocuğu olmadığını görmesine yardımcı olmuştu. Yine de, erken dönem hayatının dehşetini aşmak kolay değildi.

Tüm bunları Crew'a itiraf etmekten nefret ediyordu, çünkü onun kendisini gölgelerdeki bir çocuktan daha fazlası olarak görmesini istiyordu, ama aynı zamanda içini dökmek, bu yükü başka bir insanla, dinlemek için para almayan biriyle paylaşmak da iyi hissettiriyordu. Danışmanı ile konuşmak her ne kadar yardımcı olduysa da, kadın sadece masasının arkasında oturup notlar almış, Haley'nin sırtını sıvazlayıp her şeyin yoluna gireceğini söylememişti. Yine de o olmasaydı, Haley asla bir işe girecek ya da kazandığı bu tatile çıkacak özgüvene sahip olamaz ya da Crew'a yaklaşıp ondan yardım isteyemezdi.

Kim olduğunu değiştirmeye çalışacak cesareti kazanması yıllarını almıştı. Ona bakacak, onu arzulayacak, hatta belki de sevecek bir erkek bulmak istiyordu. İzlediği her romantik filmde günü kurtarmak için koşuşturan bir kahraman vardı ve politik olarak doğru olsa da olmasa da bunun için yanıp tutuşuyordu. Beyaz atlı prensinin onu kurtarmasını istiyordu.

"Yani, hayatını değiştirmeye karar verdin ve sonra beni buldun."

"Hayır, o kadar çabuk değil. Bana öğretecek bir erkek bulmak için cesaretimi toplamam yıllarımı aldı," diye itiraf etti. "Buraya geldim çünkü geziyi kazandım ve buranın bir öğretmen bulmak için iyi bir yer olduğunu düşündüm çünkü burası bir ada - bir erkeğin kaçması çok daha zor," diye gülerek sözlerini tamamladı.

"Senden kaçmak istemiyorum." Kelimeler kulağa harika geliyordu ama o aptal değildi. İkisi de bu büyüğü geceye, bu gerçeküstü ana kendilerini kaptırmışlardı. Şafak söktüğünde muhtemelen ikisi de her şeyi başka bir ışık altında görecekti

yaklaştı.

"Bana kendim hakkında farklı hissetmeyi öğretiyorsun Crew. Geçen hafta hiç hayal etmediğim şeyler hissettim, ama bunların hepsi sadece bir fantezi, kim olduğumu değiştirmek için bulduğum bir oyun. İşe yarayabilir de yaramayabilir de ama şu anda geçmişi düşünmek istemiyorum. Gerçeklikte kalmam *gerekıyor*." Anlaması için ona yalvardı. "Olmadığı bir şeymiş gibi davranmayalım."

Kısa bir duraksamadan sonra cevap verdi. "Oyunu bırakmayı ve bana bir şans vermeyi kabul edersen anı yaşamayı kabul edeceğim. Ben kötü bir adam değilim ve bunu söylemek beni şaşırtsa da, senden hoşlanıyorum Haley... hem de çok. Baştan çıkarmak istediğin diğer adamı unutalım ve şu andan itibaren sadece beni baştan çıkarmana odaklanalım. Bu konuda oldukça iyisin!"

Haley itiraz etmesi için bir neden olduğunu biliyordu - yeterince düşünürse bu nedenin ne olduğunu bulacağını da biliyordu ama adamın elleri onu okşarken, sıcaklığı onu doyurup güvende tutarken, adamın kendisinden istediği şeyde bir hata bulamadı. Kısa bir duraksamadan sonra başını salladı.

"Söyle, Haley." Başını sallamak yeterli değildi.

"Diğer adamı unutacağım... şimdilik." Cevabının Crew için yeterince iyi olmadığını biliyordu ama en azından onu zorlamıyordu.

Sonraki bir ya da iki saat boyunca birbirlerinin kollarında yattılar -bilmiyorlardı- okyanus dalgalarının rahatlatıcı sesini dinlediler, ta ki serin akşam havası içeri girme vaktinin geldiğini kabul edene kadar. Crew o gece onu odasına götürdüğünde, ona karşı koymadı. Henüz gitmesine izin vermeye hazır değildi.

Onu kucaklamak için kollarına çeken ve daha fazlasını yapmayan bu adam, eğitimsiz kalbinde ilk sıcak kıpırtıları hissetti. Ama ona aşık olamazdı. Aşkın ne olduğunu bilmiyordu, hayatında hiç örneği yoktu. Belli ki gün ve gece boyunca olanlardan dolayı duyguları aşırı hızlanmıştı.

Yüzünde bir gülümsemeyle ve Crew'un kolları onu sarmış halde uykuya dalarken, daha önce hiç olmadığı kadar iyi uyudu.

ON ALTINCI BÖLÜM

WKALK. Öğle yemeği için en sevdiğim yerlerden birine gidiyoruz."

Haley göz kapaklarına bir tonluk ağırlıklar bastırılmış gibi hissetti. Uyanmak mı? İmkânı yok. Sıcaktı, doymuştu, çok ağrıyordu ve bir daha yataktan çıkmak istemiyordu. Belki onu görmezden gelirse, sonunda çekip giderdi. Denemeye değerd.

"Uyuyormuş gibi yapmanın sana bir faydası olmaz. Öğlen oldu bile. Dört saat çalıştım ve sahilde on millik bir koşu yaptım, ayrıca kız kardeşimi yarım saat süren bir telefon görüşmesiyle sakinleştirdim."

Mürettebat kulağa fazla neşeli geliyordu. "Gösteriş budalası," diye mırıldandı nefesinin altında. Yüzüne bir yastık fırlatmak ve başını başka bir yastığın altına gömmek istedi. Kimildamıyordu.

"Haley, kaslarının gerildiğini görebiliyorum. Uyanık olduğunu biliyorum."

"Çeneni kapatırsan ben de çenemi kapatmam," diye homurdandı, bedenini onun sesinden vahşice uzaklaştırdı ve yatağın yumuşaklığına daha da gömüldü.

Normalde Haley sabahları çok mutlu olurdu ama gece boyunca uyumamıştı. Ve her neyse, başarılı baştan çıkarıcıların güzellik dinlenmesine ihtiyaçları vardı.

"Seni yemek için adadaki en sevdiğim yere götürüyorum. Şimdi kalk," dedi ve şakacı bir şekilde çıplak poposuna vurdu. O kadar şaşırmıştı ki yatakta doğrulup çarşafı göğsüne bastırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı

onun gülümseyen yüzüne baktı.

Bu, bir hafta önce tanıştığı adam değildi.

"Dün gece senin tatlı kıvrımlarını gördüm ve tattım... iki kez. Neden şimdi saklıyorsun?" diye sordu yatağa oturup parmağını çarşafın üst kısmında gezdirerek çarşafı kadının elinden kurtarmaya çalışırken.

"Bu... şey, bu..." Ne söylemek istediğini bilmiyordu.

"Tekrar tekrar yapacağımız bir şey," diye bitirdi.

Haley şoktaydı. Bu sabah neyle karşılaşacağını bilmiyordu ama bu şakacı ve neşeli Crew'u beklemediği kesindi. Onun kendisine acıyarak bakmasını ya da fethettiği için hiç bakmamasını bekliyordu.

"Anlaşmamız böyle değildi," dedi sonunda, parmakları şu anda tek koruması olan ipekli çarşafa yapışırken. Aniden bol üstlerinden birine girip önümüzdeki hafta boyunca saklanma isteği duydu.

"Anlaşma değişti," diye cevap verdi ona basitçe. "Eğer bana o geniş, masum gözlerle bakmaya devam edersen, bu kadar nefis görünüyorsan, seni dışarı çıkarmayı unutmak zorunda kalacağım ve bunun yerine bütün gün senin ırzına geçeceğim."

Adamın yüz ifadesinde anında beliren arzu, yeşil gözlerinin yuvarlanmasına neden oldu. Bunun kötü bir fikir olduğundan o kadar da emin değildi.

"Kadın!" diye homurdanarak ayağa kalktı ve sanki ikisini de bir şekilde koruyacakmış gibi kapıya doğru yürüdü. "Bakireydin ve dün gece ciddi bir egzersiz yaptın. Bir tur daha atmamız yarardan çok zarar getirir. Lütfen, benim de sağlığım için, fikrimi değiştirmeden önce duş al ve giyin."

Bu sözlerle birlikte dönüp süitin yatak odasını terk etti ve Haley'yi yüzünde düşünceli bir gülümsemeyle yatak başlığına yaslanmış halde bıraktı.

Bahsettiği şey buydu - bu güç hissi, vücudunu yapmaktan sorumlu olduğunu bilmek

sertleşmesini, onu istemesini sağladığı için. Baştan çıkarıcı bir kadın olmanın nasıl bir his olduğunun küçük bir tadına varıyordu ve bu hoşuna gidiyordu.

Artık tamamen uyanıktı ve Crew'la geçireceği güne hazırdı, yataktan fırladı ve banyoya girip duşa girerken utanç duymadan çarşafın düşmesine izin verdi. Yıkanırken eli göbeğinin dış kısmında gezinene kadar onun neden bahsettiğini anlamadı.

Şefkatliydi ve şimdi onun düşüncesi için minnettardı. Etrafta dolaşmanın kendisi için yeterince zor olacağından şüpheleniyordu.

Crew'un süitinde olduğunu fark edince bir an panikleyerek onun yatak odasına döndü ve yeni aldığı kıyafetleri yatağının üzerinde bulunca rahat bir nefes aldı. Her şeyi düşünmüş.

Neyse ki, alt bölgelerine sürtünmeyecek ipeksi bir külot almıştı. Özenle onları giydi ve ardından bir etek ve bluz seçti.

Haley aynada gördüklerinden memnundu. Yeni renkli kıyafetleri ona kendini kadınsı ve çekici hissettiriyordu. Banyo çekmecelerini karıştırıp bir el bezi aradıktan sonra bulduğu makyaj malzemesini sürmeye karar verdi. Bunu buraya kim getirmişti ve onun ev sahibinin süitinde kaldığını biliyor muydu? Bunu düşünmek bile çok utanç vericiydi.

Crew ona katıldığında saçlarını gevşek bir topuz haline getirmeyi bitirmek üzereydi.

"Tüm vücudunu yalayıp yutacak kadar güzel görünüyorsun. Sen de aynı şekilde lezzetli kokuyor musun?" diye sordu onu kollarının arasına çekip başını eğerken. Dudakları onunkileri çekiştirirken Haley acıyı tamamen unuttu ve vücudunu onunkilere doğru itti. Bu alışabileceği bir şeydi.

Crew bir hırıltıyla geri çekildi ve onun gözlerinin içine baktı. Geri çekilip ellerini tutmadan önce, "Evet, evet biliyorsun," dedi.

"Eşyalarımı burada tuttuğunuz için teşekkürler," dedi utangaç bir ifadeyle. Adam kızın yanaklarından süzülen allığı görmüş olmalı ki az önceki sorusuna cevap verdi.

"Odana gittim ve ihtiyacın olabileceğini düşündüğüm şeyleri aldım."

"Teşekkür ederim, Crew. Birçok erkek bu kadar düşünceli davranır mıydı bilmiyorum," dedi ve onu oturma alanına kadar takip etti.

"Gitmeden önce bir fincan kahve ve hamur işi ister misiniz?"

Oturdu ve mutlu bir şekilde kendine bir fincan doldurdu, ardından bir yudum almadan önce krema ve şeker ekledi. Çok ihtiyaç duyduğu kafeinin verdiği keyifle iç çekerek bir ayağını kaldırdı ve küçük yudumlar alıp kahvesindeki bulutları yorumlamaya çalışırken bacağına sarıldı.

Öğle yemeğini mahvetmemek için poğaçayı es geçerek, Crew bir telefon görüşmesi yaparken onu incelemek için bir dakikasını ayırdı. İkisinin bu noktaya nasıl bu kadar çabuk geldiğini, onunla sevişme cesaretini nasıl bulduğunu anlamıyordu ama pişmanlık duymadığını fark etti. Birlikte geçirdikleri zaman kısa olsa bile, bu anıları yıllarca yanında taşıyacağını biliyordu.

Haley, Crew gibi bir adamı unutmanın kolay bir iş olmayacağını hissediyordu. Yine de bunun bir önemi yoktu ve üzerinde durmaya değmezdi. O şimdi ve burada yaşıyordu ve burası olmak için harika bir yerdi. Ne olduysa oldu. Bu onun yeni sloganı olacaktı.

En azından kendine daha fazla güvenerek, iyi tatmin edildiğini ve kendisine iyi davranıldığını bilerek oradan ayrılacaktı. Büyükannesi her zaman tüm erkeklerin sadece seks peşinde olduğunu ve kiminle yattıklarını umursamadıklarını söylerdi. Bu doğru olsa bile, şu anda ona sahipti ve bu kesinlikle bir şeye değerdi. Ayrıca, o da seks peşindeydi, diye düşündü hıznırca.

Hiç kimse yarını mükemmel bir doğrulukla tahmin edemezdi. Tek yapabileceğiniz bir tahminde bulunmak, bahsinizi koymak ve

İstedigin sonucu elde etmeyi umuyordun. Ve bu devam ettiği sürece her gün yapacağı şey de buydu.

"Hazır mısın?" diye sordu telefon bağlantısını keserken.

"Evet. Bakalım bu kafe düşündüğün kadar iyi mi?" "Bana olan inancın çok alçakgönüllü," dedi gülerek ve Haley, Crew'da sevdiği şeyler listesine bir madde daha ekledi. Kendisine gülebiliyordu.

"Bir batakhane gibi görünebilir, ama size söylüyorum, Mae Teyze şimdiye kadar tattığım en iyi yemekleri yapıyor ve ben çok seyahat ettim."

"Burada çok uzun süredir yaşamıyorsunuz, değil mi? Buraya sadece iki yıl önce taşındığınızı sanıyordum."

"Buraya iki yıl önce taşındım ama ailemin adanın diğer tarafında bir evi var ve yılda en az birkaç haftamızı burada geçiriyoruz. Mae Teyze'nin kafesini on altı yaşımdayken keşfettim ve o zamandan beri geliyorum."

"Umarım söylediğin kadar iyidir çünkü şu anda bir boz ayıyı çatal bıçakla dövecekmişim gibi hissediyorum."

Crew durdu ve restoranın kapısını açmadan önce güldü. Kadının düzgün bir yemek istediğini görmek onu rahatlatmıştı, çünkü çoğu zaman sadece yemeğini karıştırıyordu. Eğer bir an için bunun kızın kendini beğenmişliğinden ya da fiziği hakkında endişelendiğinden kaynaklandığını düşünseydi, iğrenirdi. Bunu yapan kadınlar onu rahatsız ederdi.

Haley'nin en büyük sorununun stres olduğundan şüpheleniyordu. Bir şey için endişelendiğinde ya da korktuğunda doğru düzgün çalışmıyordu. Mutlu olduğunda ya da doyduğunda - dün gece bu konuda iyi iş çıkarmıştı - o zaman dipsiz bir iştahı varmış gibi görünüyordu.

Onu doğru yere getirmişti. Mae Teyze yemeği çok severdi. Buraya geldiğinde sipariş verme zahmetine bile girmezdi. Ona getirmeye karar verdiği şey her zaman birinci sınıf olurdu.

Uzun, yemyeşil bitkilerin çevrelediği köhne kapıdan içeri girdiklerinde Haley'nin gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordu. Binanın yeni bir kat boyaya ve yeni mobilyalara ihtiyacı vardı ama kaç kez yardım teklif ettiyse, kabul etmesi için yalvardıysa, hatta zorla kabul ettirmeye çalıştıysa da Mae Hala onu geri çevirmişti.

Masalar yara bere içindeydi, ama o bunun sadece

atmosferi. Günün birinde çürük sandalyelerin onu k     st  yere bırakacağını biliyordu ama yemekler harikaydı ve dekor da bu deneyimi daha da g zelle tiriyordu.

Crew ve Haley açık iki bar taburesi buldukları için  anslıydılar ve oturup kollarını yıpranm   ama tertemiz tezgâha dayadılar. Tezgâhın arkasında açık bir pencere vardı ve dev gibi bir adam hamburgerleri havada çevirirken  n koluyla alnını siliyordu.

Crew, Haley'nin çeşitli menü   gelerini duyuran renkli posterlere bakmasını izledi; görünürde elle tutulan bir menü yoktu. Tezgâhın ucundaki küçük vitrinde duran turtaların fırından çıkan kokuları Haley'nin midesini bulandırıyordu.

Mae Teyze onlara yaklaşırken sırtarak, "Sanırım acıktınız," dedi.

Haley'nin gözleri, topuklu ayakkabı giyse boyu bir metreyi bulmayacak olan bu ince yapılı kadına kaydı. Mae Teyze ellerini tezgâhın üzerine koydu, sonra öne doğru eğilip Crew'un yanağına bir öpücük kondurdu ve şüpheli bak  larını Haley'e çevirdi.

Crew buraya daha önce hiç başka bir kadın getirmemi ti, bu yüzden kadının gözlerindeki  a kınlığı görebiliyor ve Haley'i yargıladığını biliyordu. Ama endi elenmiyordu. Haley'de başkalarını kendisine çeken bir şeyler vardı ve   le yemeğinin sonunda Mae Teyze'nin onu  ımartmaya  alı acağından ve yiyecek dolu bir köpek çantasıyla eve g ndereceğinden emindi.

"Haftalardır beni ziyaret etmiyorsun, Crew Storm. Sana yiyecek bir şeyler ikram edeceğimi nereden çıkardın?" diye dudak büktü ve Crew, Haley'nin gözlerinde, minyon yüzüne ve vücuduna uymayan derin ve boğuk sesindeki  a kınlığı görebiliyordu. Yıllarca içki ve ucuz sigara içmek ona Crew'un gözünde pek çok cazibesinden sadece birini kazandırmı tı.

"Yeni tesisi  alı tırmakla me guld m, Mae Teyze. Bir gece kalma teklifimi kabul etmediğini fark ettim.

ve şeflerimi test ediyorum," diye karşılık verdi ve kızardı.

"Sizin lüks tatil köyünüzde kalamam. Üst kattaki eski püskü odamda bir daha asla uyuyamam. Bedava yemek yemek için bir gece uğrayacağım. Ama bitene kadar sana söylemeyeceğim. Onlara özel bir şeyler hazırlamalarını söylemeni istemiyorum. Sana yemek pişirecek kadar iyi olup olmadıklarını anlamamın en iyi yolu kim olduğumu bilmemeleri."

Pek bilinmese de, Mae Teyze gençliğinde en iyi yemek eleştirmenlerinden biriydi. Katlanmak zorunda kaldığı berbat yemeklerden bıkınca, yüksek maaşlı işini bırakmış ve yaklaşık otuz yıl önce kendi yerini açmak için yerleşmişti. Bina o zamanlar eskiydi ama daha iyi durumdaydı.

Zor ekonomik dönemler yılları zorlaştırmıştı ama yine de düzenli bir müşteri akışı vardı. Öyle ya da böyle Crew, işçiler gelip onarım yaparken onu bağlamak zorunda kalsa bile, burayı istediği kadar uzun süre tutmasını sağlayacaktı.

"Seni kandırmaya çalışmayı aklımdan bile geçirmem, Mae Teyze. Sen çok bilge bir kadınsın."

"Bana karşı küstahlaşma, evlat! Şimdi, getirdiğin bu küçük güzel kız kim?" diye sordu ve bakışlarını kendisine kocaman gülümseyen Haley'e çevirdi.

"Haley Sutherland. Tanıştığımıza memnun oldum."

Haley'nin Mae Teyze'yle bu kadar rahat konuşması Crew'u şaşırtmıştı. Küçük boyuna rağmen pek çok kişi ilk başta ondan korkmuştu. Haley evindeymiş gibi görünüyordu.

"Vay, vay. Bu holiganla dışarıda ne yapıyorsun?"

Haley'nin sırtışı hiç bozulmadı. "Bana hayatımda yediğim en güzel yemeği yedireceğini söyledi. Kendimi zor tuttum," dedi Mae Teyze bir sigara çıkarıp yakarken ve dumanı havada dönerken.

Yakındaki bir masadan bir adam homurdandı ve Mae Teyze ona bakarken gözleri ateş saçtı.

"Burası benim yerim. Eğer atmosferi beğenmezsen

Kapının nerede olduğunu biliyorum," dedi bir nefes daha çekerken hoş bir şekilde.

Adam bir parça balık mızraklarken yere baktı ve yemeye devam etti. Görünüşe göre yemek için pasif içicilikle hayatını riske atmaya hazırdı... Haley kendi kendine, *bu iyi bir yemek olmalı*, diye düşündü.

"Peki, Haley, sen ne iş yapıyorsun?"

"Şu anda hiçbir şey. Bana nasıl mükemmel bir baştan çıkarıcı olacağımı öğretecek kadar iyi bir adam bulabilmek için işimden ayrıldım," diye cevap verdi, sanki postaneye gitmekten daha sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi.

Crew'in gözleri çok içinde yuvarlandı ve az önce içtiği suda boğuldu. Nefes nefese kaldığında, uzun süredir birlikte olduğu arkadaşının bu sözlerle ne diyeceğini merak ederek ondan Mae Teyze'ye baktı. Kısa bir duraksamadan sonra sigarasını söndürdü ve ardından güldü. Sesi hırıltılı, biraz da astımlı ve hırıltılıydı ve bunu yaptığında hep yere yığılacağından endişe ederdi.

"Bunu sevdim, Crew. Ondan çok hoşlanıyorum, seni kasabada birlikte gördüğüm bazı kadınlardan çok daha fazla. Onlardan birini buraya getirmeyecek kadar akıllı olduğunu fark ettim," dedi bilerek.

"Onları senin yemeklerinin hazinesini onlara verecek kadar sevmedim, Mae Teyze."

"Bu iyi bir cevap evlat, iyi bir cevap," dedi. Haley'nin midesi tekrar guruldayınca Mae Teyze gözlerini tekrar ona çevirdi. "O sandalyede bir iskelete dönüşmeden önce seni beslesem iyi olacak." Bununla birlikte dönüp not defterine bir şeyler karaladı ve tezgâhın ucunda yer kapmayı başarmış olan başka bir müşteriyle ilgilenmeye başladı.

"Ondan hoşlanıyorum," diye yorum yapan Haley, onun parıldamasına neden oldu.

Haley'nin Mae Teyze hakkında ne düşündüğü onun için önemli olmamalıydı ama önemliydi. Farkında olmadan onu test ediyordu. Utangaçlığını anlayabilirdi, ama Crew'un çok değer verdiği bir kadına burun kıvırsaydı

onunla birlikte olmak istedim.

"O bir ateş parçası. Altmışlı yaşlarında olmasına rağmen bunu asla bilemezsiniz. Sanırım hepimizden daha uzun yaşayacak," dedi Mae Teyze aralarına bir tabak koyarken.

Haley'nin cızırdayan peynirli, enginarlı ve ıspanaklı mezeye şehvetle baktığını görünce biraz aşık oldu. Beş çeşit yemeğe dokunmamıştı bile ama Mae Teyze'nin gizli menüsü ağzının suyunu akıtıyordu. Haley mezelerin çoğunu mideye indirdikten sonra karidesli makarna önüne konduğunda yemeğe daldı.

Deniz mahsullü sandviçine özlemle baktığında, ona bir ısırik uzattı, sonra yuttuğunda çıkardığı derin zevk iniltisi karşısında sertleştiğini hissetti.

Bugün seks yok, diye hatırlattı kendine. Yarın. Yarın onunla bol bol seks yapacaktı. Ve kendine verdiği sözü tutmak istiyorsa, bir şekilde onu o gün boyunca yatağından uzak tutsa iyi olacaktı.

Tabakları temizlendiğinde Haley memnun bir sırıtışla arkasına yaslandı. "Haklıymışsın. Sanırım bu yediğim en iyi yemektir. Adada olduğum sürece buraya tekrar tekrar gelmem gerekecek. Ama şu anda bir lokma daha yiyebileceğimi sanmıyorum."

"Bundan hiç şüphem yok," diye kıkırdayarak cevap verdi, çünkü kız yemeğini bitirmiş, sonra da sandviçinin dörtte birini yemişti. Yanaklarının kızardığını ve gözlerinde rahat bir ifade olduğunu görmek güzeldi.

"İşte tatlısınız, Bayan Haley. Bu benim özel turtam. İçinde ne olduğunu tahmin etmeye çalışmayın bile; sadece cennet gibi tadının keyfini çıkarın," dedi Mae Teyze, mükemmel bir şekilde kızarmış bir kabuğun altında şekerli meyveler ve üstünde eriyen vanilyalı dondurma ile her ikisinin de önüne sıcak bir kase koyarken.

"Yapabilir miyiz bilmiyorum..." Mürettebat itiraz etmeye başladı.

"Teşekkür ederim Mae Teyze," diye araya giren Haley kaşığı eline aldı ve büyük bir lokma koparıp dilinin üzerine koydu. Gözleri geri döndüğünde ve içini çektiğinde

kan Crew'un kasıklarına bir kez daha hücum etti. Bu ögle yemeği onu gömecekti. Yemek yemenin bu kadar erotik olabileceğini bilseydi, Haley'yi köşeye götürüp ekstra soğanlı bir sosisli sandviç alırdı.

Ayranını yarılادığında, ağzının köşesinden bir parça meyve suyunun damladığını ve dilinin onu olabildiğince iyi yalamak için ortaya çıktığını izledi. "İzin ver," dedi başparmağını kaldırıp geride kalan meyve suyu izini çenesine ve ardından nemli alt dudağına sürerken.

Hiç düşünmeden -kendini durduramıyordu- öne eğildi ve onun dudağını emdi, çilek ve dondurmanın tadı dilinde tatlıydı. Dilinin ucu dudağının üzerinde kaydığında, ona sıkıca sarılıp istediği şekilde öpmemek için mücadele etmek zorunda kaldı. Hayır, Mae Teyze'nin önünde değil. Bu daha sonra olacaktı.

Geri çekilerek bakışlarını onunkilere kilitledi ve gözlerini vaatlerle doldurdu. Onu cennetin en uzak köşelerine götürecek ve bir daha asla yere inmesine izin vermeyecekti. Vücudundaki sürekli kıpırdanma biraz acı çekmeye değerdı çünkü kendini canlı ve dünyayı fethetmeye hazır hissediyordu.

"Crew Storm, bu tür bakışlar sadece yatak odasına mahsus olmalı," diye azarladı Mae Teyze, Haley'nin önündeki tezgâha bir çanta koyarken. Crew kadını çok iyi tanıdığı için geniş geniş sırtırmaktan kendini alamadı. Biraz daha dolgunlaşmaya ihtiyacı olduğunu düşündüğü kişileri beslemekten başka bir şey yapamazdı.

"Bu da ne?" Haley parlak bir sesle sordu. Crew yediği yemekten sonra daha fazla yemek istemeyi nasıl düşünebildiğini bile bilmiyordu ama hevesle çantayı açtı ve içine baktı.

"Bu daha sonrası için bir ikram. Yakında beni ziyarete gelin Bayan Haley - ve Crew'u evde bırakın. Biraz kız kıza konuşmak istiyorum."

"Hey..." Crew alaycı bir incinmişlikle söyledi.

"Söz veriyorum yakında döneceğim," diye sırttı Haley. Crew'in, eğer kaçabilirse yarın orada olacağından hiç şüphesi yoktu.

"Şimdi temizlenmem lazım ama ikinizi de her zamanki iki haftadan çok daha erken görsem iyi olur Crew," dedi hafifçe ona doğru bakarak ve öne doğru eğilip onu yanağından tekrar öptü, sonra Haley'nin elini okşadı.

Crew cüzdanını çıkardı ve Mae Teyze bakmıyorken bahşış kavanozuna iki büyük banknot attı ve Haley de ödüllü paket servis çantasını aldı.

Dışarıda esen ılık meltem yürüyüş için mükemmeldi. Tatil köyüne geri dönmeleri yarım saat sürdü ama orada tek yaptıkları çantayı resepsiyona bırakmak ve personelin çantayı Haley'nin odasına götürüp soğutmasını sağlamak oldu.

Crew onu henüz ziyaret etmediği turistik bölgede yürüyüşe çıkardı ve sonraki birkaç saati küçük dükkanlara girip çıkarak geçirdiler.

Şirin bir antika dükkânı bulduğunda hemen içeri girerek küçük bibloları ve eski antikaları incelemeye başladı. On sekiz yüzlü yıllardan kalma dökme demir bir tava ile eski bir odun sobası Haley'nin dikkatini çekti; Crew küçük bir cam vitrine doğru yürüdü.

İçinde eski bir günlük vardı, derisi kapağında ve kenarlarında yıpranmıştı ama açıktı ve içindeki yazıları açıkça görebiliyordu. İçindeki hikâyelerin büyüleyici olacağından emindi. Bir anlık dürtüyle bu değerli eşyayı satın aldı ve Haley'e hediye etmek için uygun bir zaman bulacağını düşünerek paketletti. Arkeolog olma hayalleri kuran Haley, ilk yerleşimcilerden birinin sözlerini çok beğenecekti.

Ayrıldıklarında, satın aldığı, yıpranmış ahşap bir kutusu ve küçük dökme demir sapı olan eski bir kahve değirmenini de taşıyordu.

"Bunu neden istiyorsun ki?" Bir işe yaradığını görmemişti.

"Çünkü bu inanılmaz. Bu kutu hakkında anlatılabilecek hikayeleri hayal edin. Yüz yıldan daha eski ve yerleşimciler sabahın erken saatlerinde ocakta sularını ısıtırken kahve çekirdeklerini öğütmek için kullanıyorlardı. Belki bir

Anne perdenin diğ er tarafında birkaç dakika dinlenirken büyükanne kızının yeni doğ an bebeğini sallıyordu. Geçmiş sizi büyülemiyor mu? Atalarımızın sert kışlardan, mahvolmuş ekinlerden ve düş man saldırılarından nasıl kurtulduklarını bilmek istemiyor musunuz?"

Crew açıkçası bunların hiçbirini düşünmemişti - zorunlu tarih dersleri sırasında yarı uykuluydu - ama bunu ona itiraf etmek istemiyordu. Geldiğ i yeri görmezden gelmesi kendisini sığ ve bencil hissetmesine neden oluyordu.

"Buradaki bir müzeyi ve anakarada daha fazlasını gezmemiz gerekecek." dedi.

"Evet, bu çok eğlenceli olurdu. Gençken bir antika dükkânım olsun isterdim ama hiçbir eşyayı elimden çıkarmak istemeyeceğimi fark ettim, dolayısıyla bunu asla başaramazdım. Hayalimdeki ikinci kariyer muhtemelen geçmişe ait belgelerle çalışmak ya da bir müzede çalışmak olurdu. Hepsi çok büyüleyici. Ama eğer yolum düşerse, arkeolojik bir kazıya liderlik edip bilinmeyen bir antik kültürü keşfedeceğim. Benim için en önemli şey bu."

Crew ona gülümsedi ve cebini sıvazladı. Kızın sayfaları saatlerce karıştıracakğ ını bildiğ i için hediyesini iyi seçmişti. Kadınlar konuşurken dikkatini vermek kritik bir hayatta kalma becerisiydi. Dikkatini vermemenin korkunç sonuçları olabileceğ ini erkenden öğrenmişti. Onu görmezden geldiklerinde kız kardeşinin öfkesi ölümcül olmuştu.

Crew ve Haley sokaklarda gezinmeye devam etti, ancak güneş batmaya başladığında telefonu tatil köyündeki küçük bir acil durumla ilgili çaldı ve geri dönmek zorunda kaldı.

Ona asansöre kadar eşlik etmeden önce, "Birkaç saat sonra buluşuruz," diye söz verdi. Kapılar kapandığında iç çekti. Günü şu anda iş i düşünmek için bile fazla keyifli geçmişti. Ama müdürü hızla ona doğru gelirken, kişisel duygularını bir kenara bırakıp diğ er kadına, tesise ve çok güvendiğ i adama odaklandı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

CREW'İN KÜÇÜK HATASI, dördüncü katta küvetlerini açık unutan bir çiftin başına geldi. Bu arada fark edildiğinde, alttaki odayı da su basmıştı. Pisliğin temizlendiğinden, rahatsız olan misafirlerinin yeni bir otele transfer edildiğinden, tam para iadesi, ücretsiz konaklama ve tesis olanakları sunulduğundan ve tesisatçının işi hızla hallettiğinden emin olmak zorundaydı. Sonra, aniden, saat sabahın üçü oldu.

Yorgun olmasına rağmen doğruca Haley'nin odasına gitmek istedi, ama onu uyandırmak istemediği için bunun yerine kendi odasına gitti ve çamurda çalışmanın kirini temizlemek için iki dakikalık bir duş aldı, sonra da iç karartıcı derecede boş yatağına yüzüstü düştü.

Uykunun zor geleceğini düşünürken, ertesi sabah her zamankinden iki saat sonra, sekizde uyandığında şok oldu. Haley'le bir gece önce kendisine söz verdiği kahvaltı için vakti olmadığından, ofisine koştu ve orada saçını başını yolmak istemesine neden olan bir dizi sorunla karşılaştı.

Gün ilerledikçe, bir dakikası olduğunda kadının odasını aradı ama cevap alamayınca, kadının cep telefonu çağına girme zamanının geldiğini anladı. Acele bir sipariş vererek tesise bir akıllı telefon getirtti ve kadının odasına teslim etti, ardından ona birkaç kez mesaj atmayı denedi ama cevap alamadı.

Nereye kaybolmuştu? Ne ona ne de zamanına sahipti ama gün geçtikçe onu özlemeye devam ediyordu -

Bu da başlı başına garipti. Güneş batarken kendini tatil köyünde dolaşırken buldu, ona eşlik etmek istiyordu. Çok derine indiğinin farkındaydı ama geri çekilmeye de niyeti yoktu.

Yeni müşterilerin sürekli değişen yüzleri normalde onu heyecanlandırırdı ama bugünlerde kâğıt üzerinde ona hiç uymayan bir sarışın dışında hiçbir şey heyecanlandırmıyordu.

Bunların hiçbirisi önemli değildi.

En sevdiği salona girdi ve Marlin'i her zamanki gibi dolu bir kalabalığın barın etrafında döndüğü ve yeni piyanisti insanları içeri çekerken masaları doldurduğu bir kalabalıkla meşgul buldu.

Atmosfer özellikle hareketliydi çünkü bu gece Catalina Film Festivali'nin ilk günüydü ve kalabalıklar favori bir Hollywood yıldızını görme umuduyla adaya akın etmişti. Kırmızı halı serilmişti, limuzinler kasabayı dolaşıyordu ve sokaklar tıklım tıklımdı.

Crew önümüzdeki beş gün boyunca Haley ile beş dakika yalnız kalabildiği için şanslıydı.

Kararlılıkla bara oturdu, Marlin'den bilgi almaya kararlıydı. Barmen ve Haley oldukça samimi görünüyorlardı, bu yüzden Crew sadık çalışanının onun nerede olduğunu bilebileceğini umuyordu.

Bardak şingirtılarını ve müşterilerinin neşeli seslerini dinleyip Marlin'in boş bir anını beklerken, Crew bir puro çıkardı. Beklemek umurunda değildi - bu, iş yerinin meşgul olduğu ve sürekli para akışı olduğu anlamına geliyordu.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim Bay Storm. Bütün öğleden sonra ve akşama kadar çok yoğunduk. Yakın gelecekte de yavaşlayacağımızı sanmıyorum," dedi Marlin özel bir şişe tek malt viski çıkarırken. Bir bardak aldı ve kaliteli likörden üç parmak doldurdu. Marlin bu deneyimi buz küpleriyle köreltmek üzereymiş gibi davrandı ama Crew artık bu şakaya kanmaması gerektiğini biliyordu.

Crew bardağı kaptı ve ilk yudumun tadını çıkardı.

Boğazında sıcak bir yanma hissetti. Geçirdiği gece ve gündüzle, şişenin tamamını içebilir ve yine de omuzlarındaki gerginliği kaybetmeyebilirdi ama hayır - Haley'i bulduğunda ayık olmak istiyordu.

"Hiç mola verdin mi?" Crew şüpheyle sordu. Marlin'in yakalanmazsa canını dişine takarak çalışacağını biliyordu. Crew adamın iş ahlakını takdir ediyordu ama en çok ihtiyaç duyduğu anda baş barmeninin yıpranmasını istemiyordu. "Neden? İş devralmayı mı teklif ediyorsun? Bence bayanlar bundan hoşlanacaktır. Bahşış kavanozumu ç a b u c a k doldurabilirsin."

Marlin kıkırdarak teklif etti, sonra bir sigara yaktı ve minnetle bir nefes çekti.

Belli ki Marlin mola vermemişti, hatta çok sevdiği sigaralarından birini içmeye bile vakti olmamıştı. Crew daha önce de barda çalışmıştı ve işleri iyi biliyordu ama bu gece bir görevdeydi ve bu görev, beyninden çok parası olan sarhoş sosyeteleri savuşturmayı içermiyordu.

"Belki başka bir zaman, ama dün gecedan beri ayaktayım ve sadece birkaç saat uyudum. Bunu hissetmeye başlıyorum," dedi Crew, Marlin'in koklamak için eğildiği güzel kokulu bir puro dumanı üflerken.

"Kabindeki iki bombayı fark ettin mi? İçeri girdiğinden beri sana bakıyorlar. Kadınların üzerinde bir Barbie bebekten daha fazla plastik var, ama adamım, çok seksiler! Yaşlı karım olmasaydı, onlara bir iki göz kırpabilirdim. Onların tipi olduğumdan değil." Marlin yine kendi zekâsıyla kıkırdadı.

"Evet, onları hemen fark ettim. Giydikleri kıyafetlerle onları fark etmemek biraz zor. Gözünüzü dört açın ve çok sarhoş olurlarsa güvenliğin onlara üst kata kadar eşlik etmesini sağlayın. Çift D ikizlerinin başına bir şey gelmesini istemiyorum," dedi göz kırparak.

"Neden onlara kendin eşlik etmiyorsun? Aklında seksten başka bir şey olmayan kızlardan ne kadar hoşlandığını biliyorum ve inan bana, o kadınlar sevişmek istiyor."

"Sanırım pas geçeceğim, Marlin. Yakında bir sonraki kurbanlarını bulurlar.

Yeterince." O konuşurken bile kızlardan biri Crew'un ilgilenmediği belli olduğu için odayı yeni adaylar için taramaya başlamıştı. Diğeri o kadar kolay pes etmiyordu. Eğer barda çok uzun süre kalırsa, kızın yaklaşmak için enerji toplayacağına dair kötü bir his vardı içinde.

Onun gibi kadınlar ilk hamleyi yapmaya alışık değillerdi. Normalde erkekleri savuşturmak zorunda kalırlardı. Ama o sıradan bir adam değildi.

Marlin sigarasını söndürürken, "Evet, ben de öyle düşünmüştüm, özellikle de Bayan Sutherland'e gözlerini dikmişken," dedi ve hızla bara ilerleyerek bir müşterinin önüne bir bira, diğerinin önüne de bir cin tonik koydu.

Marlin dikkat etmiyor gibi görünse de, adamın kafasının arkasında gözleri vardı. Müşterilerin ayrılmayı düşünmelerine fırsat vermemek için içkilerin gelmesini sağlıyordu. Bu yüzden bu salon tatil köyünün, hatta adanın en çok para kazanan yeri idi.

"Haley'den bahsetmişken, onu bugün gördün mü?" Crew kayıtsızca sormaya çalıştı ama Marlin'in gözlerindeki muzaffer bakışa bakılırsa, hissettiklerini küçümsemeyi başaramamıştı.

İşte bu yüzden kadınlar beladan başka bir şey değildir, diye kendini uyardı Crew.

"Evet, yaklaşık bir saat önce buradaydı. Biraz çorba ve kraker içti, sonra da bu akşamki gösteriyi izlemekle ilgili bir şeyler söyledi. Eminim o güzel, karanlık tiyatrodaki ona katılmak istiyorsundur." Marlin öpüşme sesi çıkararak onunla alay etti.

Cidden, adam azgın bir ergen gibi davranmak için çok yaşlıydı.

"Belki," dedi Crew kayıtsızca.

Ne de olsa *tüm* sırlarını açıklayamazdı.

Tam gitmek için ayağa kalktığı sırada telefonu çaldı. Crew sinirli bir iniltiyle telefonu açıp Marlin'e el salladıktan sonra ofisine doğru yöneldi. Mükemmeldi. Haley ile buluşmasına biraz daha zaman vardı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

CREW'İN ŞANSI YİNE YİTTİ, çünkü diğer salonunda işler hiç de yolunda gitmiyordu. İşler Marlin'deki kadar iyi değildi ve daha da kötüsü, çalışanlardan biri bir müşteriyle kavga etmişti ve müdür adamı oracıkta kovmak zorunda kalmıştı. Adam şanslıydı ki Crew onunla muhatap olmamıştı.

Mürettebat, personelin müşterilerine karşı tatsız davranmasına tahammül edemezdi. Müşteri hatalı olsa bile, tesisi düşük sınıf göstermeden bunu halletmenin profesyonel yolları vardı.

Kokteyl garsonlarından biri hastalandı ve diğer barmen de kayıp bileğini burktu. Bu kesinlikle Murphy yasasının hüküm sürdüğü gecelerden biriydi - ters gidebilecek her şey ters gitti.

Böylece Crew kendini barın arkasında içki doldururken buldu ve bundan hiç memnun değildi. Menajeri yedek personel çağırmak için çabalıyordu. Yine de tüm bunlar tatil köyü sahibi olmanın bir parçasıydı. Herkes zaman zaman yardım etmek zorundaydı, hatta tesis sahibi ya da bazen tesis sahibinin aile üyeleri bile. Crew, Ashton'ın yanında olması için her şeyini ya da neredeyse her şeyini verebilirdi. Küçük kardeşi Hawaii'de birkaç yılını barmenlik yaparak, sörf dersleri alarak, parti yaparak ve serseri bir playboy olarak geçirmişti. Çocuk bir profesyoneldi ama neyse ki işleri tersine çevirmişti.

Crew'un dehşete düşmesine rağmen, Double-D'lerin onun peşine düşmesi uzun sürmedi. Kendisini tezgâhın arkasına hapsolmuş halde gördüklerinde gözlerinin parlamışlığını izledi. İkiz kedi sırtışları

bara doğru ilerlerken yüzlerine yayıldı. İki adam onlara taburelerini vermek için hevesle ayağa fırladı ve üstüne üstlük içkilerinin parasını ödedi.

Crew şikayet edemezdi. Kadınların pahalı zevkleri vardı ve eşlerinin kredi kartları ona ciddi bir gelir sağlıyordu. Eğer tatil köyünü satmak istiyorsa, kâr marjının iyi olması gerekiyordu. Bu yüzden iğrenme hissini bastırarak onlara doğru eğilirken en nazik ve iyi huylu gülümsemesini takındı. Hafif bir flört başını belaya sokamazdı.

"Catalina Couture'de kalmaktan memnun musunuz hanımlar?" diye sordu, sesini alçak ve sıcak tutarak.

"Mmm, gece şimdi çok daha iyi oldu. 'Büyük İletişimci' ödülünü kazanan filmde oynadık," diye cevap verdi içlerinden biri.

Crew kahkahalarının patlamasını güçlükle engelleyebildi. Bir şekilde onları Ronald Reagan Başkanlık Vakfı'ndan ödül kazanacak bir filmde çok daha farklı bir film için hayal etmişti.

"Evet, filmin ortalarında ciddi bir sahne sırasında barda otururken görülebiliyoruz," diye hevesle söze girdi diğeri.

"Çekimler bittikten sonra başka bir yönetmen geldi ve bizimle konuştu. Çok etkilendi. Önümüzdeki hafta onunla buluşacağız. Yakında kırmızı halıda en önde ve merkezde olacağız."

Crew'in hangi tür yönetmenin onlarla görüşmek istediğinden hiç şüphesi yoktu. Kendisi de üçlü X filmleriyle ilgileniyor olsaydı, ikisini ön planda ve açık bir şekilde göreceğinden emindi.

"Bu harika. Eminim seni bir sonraki büyük Hollywood hitinde göreceğim," dedi, suratını asmamayı başarabildiğine şaşırarak. İkisi de ona gülümsedi.

"Ben Kadence, bu da kankam Roxanne."

İsimlerinin ne olduğu umurunda bile değildi. Ama bir

Bir işadami ne yapması gerekiyorsa onu yapmalıdır. "Güzel bayanlar için güzel isimler," dedi kadehlerini yeniden doldururken. *İçmeye devam edin kızlar.* Tamamen görmezden geldikleri zavallılar para ödemeye devam ediyordu ve bu muhtemelen erkeklerin işine yarayacaktı.

"Çok çekicisin Crew. Bu gece ne yapıyorsun?"

İkisinin de gözlerindeki davet kolayca okunabiliyordu. Başını hafifçe salladığında ikisiyle birlikte yatağa gireceğinden hiç şüphesi yoktu. Hayır. Üçlü ilişkilerden hiç hoşlanmamıştı ve hiç hoşlanmayacaktı.

"Ah, hanımlar, siz benim için çok fazlasınız. Sizinle bir gece geçirsem bir daha asla aynı adam olamam," dedi pişmanlıkla doluymuş gibi.

"Sadece bir gece olmasına gerek yok, şekerim..." Kadence'nin kırmızı uçlu tırnağı ön kolundan aşağı iniyordu ve Crew sabrının sonuna geliyordu. Flörtleri ona hiçbir iyi iletişimci ödülü kazandırmayacaktı.

"Crew, artık gerçek işini yapmakta özgürsün." Yerine geçen kadın yüzünde bir sırıtışla ortaya çıkınca Crew rahatlayarak döndü. Onu iyi okuyabiliyordu ve eğlenmediğini biliyordu.

İki kız dudak bükerek alt dudaklarını dışarı çıkardılar. Bunu figüranlık okulunda öğrendiklerine şüphe yok.

"Bu akşam siz güzel hanımlarla birlikte olmak benim için bir zevkti ama görev çağırıyor," dedi ve geri çekildi.

Bardan kaçıp tiyatroya doğru ilerlerken hayal kırıklığına uğramış iç çekişleri gittikçe azaldı. Haley'i bulma zamanı gelmişti. Eğer başka bir yere gitmişse, öyle ya da böyle onu bulacaktı.

Loş odaya giren Crew, sıcak ortamın etrafına stratejik olarak yerleştirilmiş samimi masaları dolduran insan kalabalığında Haley'i nasıl bulacağını merak ederek etrafına bakındı.

Tesisin geri kalanı gibi oda da modern ve eski dünya cazibesinin bir karışımıyla doluydu. İki kişilik masalar ve

Dördü, herkesin sahneyi mükemmel bir şekilde görebileceği şekilde konumlandırılmıştı, ancak insanlar birbirlerine çarpmıyordu.

Arka duvar boyunca, ışıkların en az olduğu yerde, içki ve meze alabilecek büyüklükteki masaların etrafına yuvarlak banklar yerleştirilmişti. Yakında radyoda duyduğunda şaşırmayacağı genç bir kadın olan son çalışanının büyüü sesini dinlerken birbirlerine sokulan çiftler gördü.

Kayıp aşk ve yanmış köprüler hakkında şarkı söylerken sesi müşterileri başka bir dünyaya taşıyordu. Normalde duygusal aşk şarkılarını pek sevmezdi ama kızın vokaliyle ne söylediğinin bir önemi yoktu. Ona Kongre Kayıt Defteri'ni verseniz yine de dinlerlerdi...

Crew sonunda Haley'i arka köşedeki küçük bir kabinde gördü. Kendisini henüz fark etmediği için bir an için onun abartısız ama derin güzelliğini takdir etti, ışığın loş parıltısı yüzünün yarısını gölgede bırakıyordu.

Vokalist, Haley'yi de diğer konukları gibi büyüledi; onlarınki gibi Haley'nin gözleri de öndeki küçük sahneye yapışıp kaldı.

Mürettebat, personelinin sessizce masadan masaya dolaştığını, performansı hiçbir şekilde rahatsız etmediğini, ancak yüksek sesli mide gurultularını uzak tutmak için konuklara içecek ve hem sıcak hem de soğuk atıştırmalık tabakları sağladığını görmekten memnun oldu.

Crew, genç kalp kırıklıklarıyla ilgili orijinal bir şarkının ortasında Haley'nin yanına kaydı, sonunda onun bakışlarını yakaladı ve gözlerinin zevkle yuvarlaklaştığını gördü. Gidici olduğunu biliyordu.

Bu kadar kısa bir süre içinde bu kadına sıırıslıkam aşık olmuştu. Nefesini kesmişti ve kendini ona ay ve yıldızları vermek isterken buldu. *Aman Tanrım*. Başını sallayarak, hüüünlü düşüüncelerinin suçunu şarkı sözlerine ve odayı büyüleyen sese yükledi. Burada kim sonsuza dek mutlu olmayı düşünmezdi ki? Odayı tam da bunu düşünerek yaratmıştı - kendisi için olmasa da.

Crew göğsünü terk etmiş gibi görünen nefesini geri kazanmaya çalışarak Haley'e yaklaştı ve dudaklarına yapıştı; Haley ellerini kaldırıp boynunu kavrayana kadar dilini onun yemyeşil ağzının yumuşak hatlarında gezdirdi ve sanki son zamanlarda ayrı kaldıkları süre onun için de acı verici olmuş gibi öpüşmeyi derinleştirdi.

Kucaklaşmaları herkesin görebileceği kadar hararetlenmeden önce, adam isteksizce geri çekildi ve kızın parlayan gözlerine baktı. Yumuşak duvar apliklerinden ve damlayan avizelerden gelen ışık onları neredeyse yarı saydam hale getiriyordu. Kendini onların içinde kaybetmek tam da yapmak istediği şeydi.

"Seni görmek güzel," diye fısıldadı boynuna sokulurken.

"Eğer böyle bir öpücük daha alırsam bütün günü senden ayrı geçiririm," dedi boğuk bir sesle. O anda onu odadan çıkarmak ve onu ne kadar özlediğini göstermek istedi.

"İyi akşamlar Bay Storm. Her zamankinden getireyim mi?"

Crew iç çekerek arkasına yaslandı ve garson kıza başıyla selam verdi.

"İspanaklı sos ve taze pişmiş cips ekleyin ve Joey'e bir kase çorba koymasını söyleyin." Açlıktan ölüyordu. Normalde tiyatrodaki sadece aperatifler servis edilirdi ama bu onun için geçerli değildi.

"Oooh, ben de aynısından alacağım, ama biraz ekmek de alabilir miyim?" Haley araya girdi.

Garson kız başını salladı ve aceleyle uzaklaştı. "Daha yemek yemediniz mi?" diye sordu.

"Hayır. Bugün şehirde koşturuyordum ve unuttum. Sonra şovdan o kadar etkilenmiştim ki yemek aklıma gelen en uzak şeydi. Ama şimdi sen konuyu açınca aklıma başka bir şey gelmiyor."

"Gidebiliriz ve seni gerçek bir akşam yemeğine götürebilirim. Ya da daha iyisi, odama gidip oda servisi sipariş edebiliriz. Aniden canım çilek ve şampanya çekti, tercihen teninden yemiş olarak."

Haley'nin gözleri onun önerisini ciddiyetle değerlendirirken parladı. Tek bir kelime etseydi, memnuniyetle masayı terk ederdi.

ve onu çekip götürdü.

"Hayır. Onun performansını yarıda bırakmak kabalık olur. Çok güzel bir iş çıkarıyor. Ordövr olarak çorba, tatlı olarak da çilek alacağız," diye söz verdi.

Crew'un vücudu kadının cesur sözleri karşısında anında sertleşti. İlk tanıştığı o utangaç ama kararlı kadın neredeydi? Görünüşe göre onun yerini yavaş yavaş bu daha kendinden emin, çekici kadın alıyordu ve Crew ellerini ondan zorlukla uzak tutabiliyordu.

Vokalistin performansı kusursuz olsa da Crew saatine bakmaya devam etti. Aşırı ısınmış vücudu sadece bir geceliğine onunkine bastırılmıştı ve şimdi tekrar bir performansa ihtiyacı vardı.

Yemek geldi ve açlıklarından en azından birini bastırmasına yardımcı oldu ama hâlâ içini parçalayan doymak bilmez ihtiyaç için hiçbir şey yapmadı. Son şarkı bittiğinde Crew yüksek sesle alkışladı, biraz şarkıcı için, çokça da artık Haley'i yalnız yakalayabileceği için.

"Gidelim," dedi aceleyle; ayağa fırladı ve elini uzattı.

"Ne kadar da heveslisin!" Kadın gülümsedi ve adamın kendisini samimi kabinden çıkarmasına izin verdi.

"Hayal bile edemezsin," diye inledi onu kapılara doğru götürürken.

"Hemen yukarı çıkmak istediğini biliyorum Crew, ama şu anda çok sıcakladım. Önce benimle dışarıda küçük bir gezintiye çıkabilir misin?"

Haley gizliden gizliye ondan nefret ediyor ve cinsel hayal kırıklığından ölmesini istiyor olmalı, diye karar verdi. Yine de onun isteğini reddedemeyerek, içinden kurtulmak için pençelerini geçiren canavarı tokatladı ve onu lobiden geçirip arka kapıdan çıkararak hızla sahile doğru ilerledi.

Bu şimdiye kadar yaptığı en hızlı yürüyüş olacaktı - normalde yürüyüş yapan bir adam olduğundan değil. Ya koşar ya da uyurdu; onun için orta bir yol yok gibiydi.

"Amari çok güzel bir şarkıcı. Onu bütün gece dinleyebilirim," dedi Haley. Suyun kenarına vardıklarında ayakkabılarını çıkardı ve dalgaların ayak parmaklarının üzerinden geçmesine izin verdi. Bir adım geri çekilmek ya da en sevdiği deri mokasen ayakkabılarını mahvetmek zorunda kaldı.

"Evet, onu bir plak şirketi satın almadan önce bulduğum için şanslıyım. Uzun sürmeyecek - inanılmaz yetenekli. Yine de sekiz haftalık bir kontratım var, yani bu onun bir şeyler kaydedip büyük başarılarla imza atmadan önceki son kişisel işi olabilir."

Başrol oyuncusu hakkında konuşmak istemiyordu. İkisi hakkında konuşmak istiyordu ama Haley'nin nedense bu konudan kaçındığını görebiliyordu. Zihninde ve kasıklarında alarm zilleri çaldı. Bu gece onu götürmezse, şu anda ayaklarını okşayan serin suda uzun uzun yüzmesi gerekecekti - kendisinin yapmayı tercih edeceği bir şey.

"Okyanusa yüz milden daha az bir mesafede büyüdüm ama yine de birkaç yıl öncesine kadar oraya hiç gitmedim. Ne kadar üzücü değil mi? Acaba kaç kişinin anlatacak benzer hikayeleri var? Bu dünyada o kadar çok güzellik var ki, çoğumuz bunların yüzde birini bile göremiyoruz. Bir gün tüm dünyayı gezecek, en eski müzelere bakacak ve antik, ortaçağ ve modern Dünya Harikalarına dokunabildiğim kadar dokunacağım. Şu anda gezme ihtiyacı hissediyorum, bir süreliğine okulu bırakıp seyahat edebilirim diye düşünüyorum..."

Rüya gibi iç çekişi ona bunu yapacağını söylüyordu ama o olmadan gitmesini istemiyordu. İnsanların hayalleri yeterince büyük ve iradeleri yeterince güçlü olduğunda, her şeyi gerçekleştirebilirlerdi. Bunu daha önce sayısız kez görmüştü. İnsanlar pes ettiklerinde hayatları bir hiç haline geliyordu. Hayatınızı gerçekten tam potansiyeliyle yaşamadıktan sonra bu dünyada var olmanın ne anlamı vardı?

Aralarındaki mesafenin canı cehenneme. Crew saniyeler içinde ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp suya adım attı.

onu. Özel pantolonunun altı anında sırılsıklam olmuştu ama umurunda değildi.

Belki de bir parçası onu uzak tutmaya çalışıyordu ama o bunu istemiyordu ve dürüst olmak gerekirse, o da bunu istemiyordu. Sadece kendini koruyor, eski alışkanlıklarına geri dönüyordu. İçinde bulunduğu melankolik ruh halinde onun geri çekildiğini hissedebiliyordu. Buna neyin sebep olduğunu bilmiyordu ama öğrenmeye kararlıydı ve onun kayıp gitmesine izin vermeyi reddediyordu.

"Hiçbir şey senin kadar güzel değil ve gitmek istediğin her yerin gerçekleşebileceğini sana garanti edebilirim," dedi, eli yanağını okşamak için yaklaşırken. Kulağa biraz klişe gelse de - o akşam için olağan bir şeydi bu - gözlerinin içine bakarken bu sözleri gerçekten hissetmişti.

Nefesini herhangi bir gün batımından, ziyaret edecek kadar şanslı olduğu Harikalar'dan çok daha fazla kesmişti. O bir hayaldi ve şimdilik onundu.

Crew bekledi, parmakları onun narin tenini okşuyordu ama öpücüğü onun seçmesini, kontrolün onda olmasını istiyordu. Buna ihtiyacı vardı ve o zaman onu buna zorladığını bilmenin suçluluğunu hissetmeyecekti. Onun kendisini seçmesine ihtiyacı vardı.

Evet, onu baştan çıkarabilirdi - kolayca. Ama önceki geceden, bu geceden daha fazlasını istiyordu. Görünürde bir son düşünmeden onunla birlikte olmak istiyordu.

Yavaşça rahatladı; elleri adamın saçlarına uzandı ve ağzını kendi ağzına çekti, dili içeri girmek istiyordu. Sadece ona sarılması bile omuzlarında taşıdığı görünmeyen yükü kaldırmaya yetmişti. Adamın bu yükü taşıyabilecek kadar güçlü olduğunu biliyordu, yeter ki ona izin vermeyi başarabilsin.

Açlığı şiddetli bir iniltiyle uyandığında, okyanusun hafifçe vuran dalgaları arasında neredeyse dengesini kaybediyordu. Ateş karnını yalıyordu ve ona nasıl dokunursa dokunsun, daha fazlası için açlık duyuyor, vücudu onun tam itaatini talep ediyordu.

Birkaç dakika daha onu yönlendirmesine izin veren Crew, kontrolünün daha fazla sürmeyeceğini biliyordu, bu yüzden onları serin sudan geriye doğru yürütmeye başladı.

"Odama gel." Kadın hazırды - adam da hazırды. Sevişmelerine kumda başlamak istemiyordu. Onları yalnız bırakmak için personeliyle anlaşmamıştı ve başladıktan sonra bölünmek onu öldürecekti. Onun için çok acıkmıştı.

Konuşmadı ama başını hafifçe sallaması onun kulaklarına aşk şarkılarından daha iyi geliyordu. Elini tutarak onu sahile geri götürdü ve Fransız kapılarından geçerek asansöre doğru ilerledi.

Önüne baktı, kimseyle göz göze gelme riskini bile göze almak istemiyordu. Bu kez, mekanın alev alması umurunda değildi. Onun yanından ayrılmak istemiyordu.

Crew son iki yıldır bir kez bile yapmadığı bir şeyi yaparak, asansöre girdiklerinde cep telefonunu çıkardı ve güç düğmesine bastı. Ekrandaki küçük resim kaybolduğunda ve personeliyle ana iletişim aracı sonlandırıldığında tam bir zafer hissetti.

Odasında küçük bir lamba yanıyordu, mobilyalara çarpmamaları için yeterli ışık vardı ama anı mahvetmeye yetecek kadar değil. Telefonun fişini çekecek kadar uzun bir süre tereddüt ettikten sonra onu yatak odasına doğru geri götürdü.

Adam onu nazikçe ama sertçe iterken vücudu sarsıldı ve yumuşak yorganın üzerine tatmin edici bir sıçrayışla düşmesine neden oldu. Bu gece ilk seferinden çok daha büyülü olacaktı. Artık onun ne kadar masum olduğunu biliyordu, bu yüzden acele etmeyecek ve bir daha kendisinden başka hiçbir erkeği düşünmemesini sağlayacaktı. Onu geride bırakmaya dair tüm düşüncelerini sona erdirecekti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

H ALEY üstünü örtmeyi çok istedi ama buna direndi. dürtü olarak o yatmak çıplak önce Onu. Mürettebat

Belli ki onu arzuluyordu - dokundukları anda onu elde etmeye hazır olduğunu saklayamazdı - ve tüm kıyafetleri üzerindeyken sevişemezlerdi. Ama uzun yıllar boyunca yaşadığı o büyük mahcubiyet bir gecede yok olmamıştı. Yine de ona bunun üzerinde durması için zaman vermedi.

Crew'in elleri gövdesi boyunca kayarak belinin üzerinden geçip daha sonra yukarı doğru hareket ederek göğüslerinin yanlarından geçerken zevkle iç çekti. Sadece parmak uçlarını kullanarak tenini tahrik ediyor, kalbinin çarpmasına ve nefes alışının hızlanmasına neden oluyordu. Nasıl zevk vereceğini biliyordu ve neyse ki arzusunun tek odağı oydu.

Olmak istediği yerin burası olduğunu kabul etmek, her zaman olmayı arzuladığı yerin burası olduğunu kabul etmek, büyükanne ve büyükbabasının ona aşıladığı suçluluk yükünü ortadan kaldırdı. Crew'in kollarında yatmadan önce zevki hiç tatmamıştı ve bu ilişki bittiğinde bir daha asla tadamayacağından korkuyordu.

Bu olumsuz düşünceleri kovalayarak içindeki kadını kucakladı ve tatlı nefesi yüzünü ısıtırken ağzı dudaklarının kenarlarını sıyırarak çenesinde gezinmeye başladığında vermek istediği her şeyi açgözlülükle aldı. Bu hem eziyet hem de zevkti ve şimdiden uçmaya başlamıştı.

Adamın dili tembelce dudaklarının kenarlarını okşamaya başladığında, kadın onu kendine çekmeye, ağızlarını birleştirmeye çalıştı

birlikte, işkencenin bitmesini istiyorlardı, ama onun başka fikirleri vardı. Belli ki acelesi yoktu.

Hareket etme hızlarına bakılırsa, sabah güneşi gökyüzünde yükseldiğinde muhtemelen hâlâ sevişiyor olacaktı. Oh, pekala. Daha kötü şeyler de olabilirdi. Adamın nazik okşayışları karşısında rahatlayan kadın, adam alt dudağını ısırmaya başladığında gerildi ve gömleğini çıkarıp vücuduna uzanırken hafif bir baskı uyguladı.

"Seks tamamen dokunmak, tatmak ve koklamakla ilgilidir. Bana güvenin" dedi.

Ellerini başının üzerine kaldırdığını fark etti ve sonra onları hareket ettiremediğini hissetti. Bu da neydi böyle? Gözleri açılırken derme çatma bağlara karşı mücadele etti.

"Mürettebat mı?" diye inledi.

"Herhangi bir anda zevk hissetmezsen durmamı söyle," dedi ve kravatını gözlerinin üzerinden geçirip odayı karartmadan önce her bir göz kapağını öptü.

"Bundan hoşlandığımı sanmıyorum," diye fısıldadı eli göğüslerinin arasında ve karnının düzlüğünde gezinirken.

"Durmamı ister misin?"

Haley bir şey söylemeyince konuşmaya devam etti. "Ben öyle düşünmüyorum. Bu senin bir sonraki dersin - dokunma üzerine. Eğer bir erkeğin seni arzulamasını istiyorsan, nelerden hoşlandığını bilmen gerekir Haley. Etrafındaki dünyayı bir kenara bırakıp sadece bedenine ve ihtiyaçlarına odaklanmalısın," dedi ağzı Haley'nin gergin meme ucunu yakalayıp içine çekmeden önce.

"Bunu beğendin mi?" diye sordu, diğer göğsüne geçmeden önce durakladı ve diğer sivri meme ucuna da aynı ilgiyi gösterdi.

"Evet," diye iç geçirdi sırtı kamburlaşırken.

"Peki ya bu?" diye sordu ağzıyla karnının üzerinde gezinmek için aşağı inerken.

"Evet." Adamın elleri uyluklarından yukarı kayarken inleyerek onları iyice araladı.

"Bana neyi sevdiğini söyle."

Yüzünün ısındığını hissederek durakladı. Bunu nasıl yapabilirdi? Neyi sevdiğini bilmiyordu - sadece onun dokunduğu her yerin damarlarına ateş gönderdiğini biliyordu.

"Bana neyi sevdiğini söylemezsen, sana nasıl dokunacağımı söylemezsen, o zaman bilemem. Zevki *hissetmeyi* unutma, nerede başlayıp nerede bittiğini düşün. Seni neyin uçuruma sürükleyeceğini düşün."

Baştan çıkarıcı sözleri onu büyüliyordu ve elleri kalçalarında aşağı yukarı kayarken kasları gevşedi, vücudunun her santiminde ısı alevleri ateşledi.

Crew'un ağzı tekrar gövdesine doğru hareket ettiğinde, güneye doğru devam etmediği ve ona son seferinde verdiği zevki vermediği için hayal kırıklığına uğramıştı. Yine de bunu ona söyleyemezdi, değil mi?

Adamın dudakları onunkilere sürtünüp onları açmaya çalışırken, kadın minnetle adamın dilini ağzına aldı ve kendi diliyle birleştirdi. Yakıcı bir ihtiyaç içini kavuruyordu ve şimdi onun haklı olduğunu biliyordu - kör olmak ve ellerini hareket ettirememek diğer duyularına elektrik veriyor, onları yeni bir canlılık ve yoğunlukla hayata döndürüyordu.

Ellerinin, vücudunun ve ağzının her dokunuşuna odaklanmak, bir sonraki hamlesini hevesle beklerken kollarında titremesine neden oldu.

"Nerene dokunmamı istersin?" diye sordu, şimdi göğsünün sıcaklığını kızın yanına bastırıp dilini kulağının etrafında döndürürken.

"Her yerde," diye nefes nefese kaldı.

"Bu yeterince iyi değil, Haley. Bana nerenin yandığını, nerenin ağrısını dindirmemi istediğini söyle," diye kulağına fısıldadı ve Haley'nin titremesine neden oldu.

Bir süre durakladıktan sonra utancını bir kenara bıraktı. "Göğüslerim," diye soludu, meme uçları sertleşmiş ve ağrıyordu, vücudu ona doğru güzelce eğilirken uzuyordu, yanmayı gidermek için onun yatıştırıcı diline ihtiyaç duyuyordu.

Diliyle bir meme ucunu okşarken, o da hızla buna karşılık verdi.

Sırayla her birini mandallamadan önce parladı, sonra bir sonraki. Dilini pembe areolasının üzerinde dolaştırdı, sonra sertleşmiş tepeyi nazikçe ısırdı ve diğer tarafta tekrarladı. Oradaki ağrıyı dindirdi ama midesinin ihtiyaçtan titremesine neden oldu.

Adam kıpırdamadı ve kadını kollarının arasında dönmeye zorladı. Eğer elleri serbest olsaydı, adamın başını aşağıya doğru iter, şimdi çaresizce ağzına ihtiyaç duyduğu yere doğru hareket ettirirdi. Kendisi isteyene kadar başka bir yere gitmeyeceğini bilmek onu hayal kırıklığına uğrattı ama aynı zamanda güç de verdi. Burada sözlerinden başka hiçbir şeyle kontrolü elinde tutamıyordu.

Adam meme ucunu daha sert emerken "Daha aşağı," diye nefes nefese kaldı.

Crew buna mecbur kaldı, dilini karnında gezdirdi, gövdesinde ve yanlarında hafif öpücükler bıraktı. Oradaki teninin her santimini izledi, ateşini beyaz sıcaklığa çıkardı, patlayacağını hissedene kadar ihtiyaç üstüne ihtiyaç katmanı yaptı.

"Daha aşağı," diye seslendi nefes nefese ve adam kalçalarına doğru ilerledi, dili bacaklarının iç kısmında kayıyor, göbeğinin hemen dışındaki hassas deriyi yalıyordu. Titreyen etini emdi ama yine de ona gerçekten istediği şeyi vermedi.

İçindeki zonklama kendi başına bir hayat sürüyor gibiydi. Sürekli artan baskıyı hafifletmezse patlayabilir miydi? Bunun olabileceğinden emindi. Eğer bir kazan, biri vanayı çekip serbest bırakmadan bu kadar buhar biriktirirse, yerde dev bir krater olurdu. Şimdi bir şeyler yapmalı, bir şeyler söylemeliydi.

"Yala beni Crew, lütfen," diye yalvardı. Dili kalçaları boyunca ilerledi. "Hayır! Ateşimi al; beni ağzına al!" diye yalvardı, başını bir o yana bir bu yana savurarak.

"Aman..." diye çığlık attı dudakları şişmiş çekirdeğine kenetlendiğinde. Dilinin dokulu ucu nemli etinin etrafında daireler çizdi ve kadın basınç artışının kırmızı bölgeye girdiğini hissetti.

"Evet, Crew, evet!" diye övdü. İşte burasıydı. İsteddiği yer burasıydı, şimdi onun usta tekniğine *ihtiyacı vardı*.

Adamın dilinden birkaç enfes geçiş daha yapınca, Haley kendi cennetine doğru patladı. Burada nazik bir düşüş yoktu. Bu bir ışık ve ses patlamasıydı, neredeyse acı noktasına varan saf adrenalin, harika, akıllara durgunluk veren bir acıydı. Böyle bir yoğunluğu hissetmeyi hiç hayal etmemişti. Adamın eli altından geçip titreyen arka tarafını kavrarken, adam dilini birkaç kez daha esneyen teninde gezdirince kadın titredi. Adam onu bıraktığında yatağın içinde eridi, gözleri arkaya doğru kaymaya başladı. ipek kravatın arkasından kafasını uzattı.

Adamın ellerini kollarında hissettiğinde sıçradı, bedeni büyük bir erojen bölge gibi hissediyordu. Başka bir şey yapması mümkün değildi.

Birdenbire özgür kalmıştı. Kolları gevşek bir şekilde yatağa düştü ve adamın nazik parmaklarının kollarının üzerinde gezindiğini hissetti. Ardından kravatını çıkardı ve gözlerini zorla açarken loş ışıkta gözlerini kısarak ona baktı.

"Bu muhteşemdi," dedi ve tembelce onun gergin yüzüne gülümsedi.

"Yepyeni bir seviyeye ulaşmak üzere, Haley. Daha yeni başladım."

"Ooh," dedi nefes nefese. Daha fazlasını düşünmek onu dehşete düşürmeliydi, ama midesinin çukurunda bir kıpırdanma başladı, vücudu hala ona verdiği güçlü salınımdan titriyordu.

"Şimdi ne istiyorsun?"

Gözleri büyüdü. Kontrol hâlâ ondaydı ve ondan istediği her şeyi talep edebiliyordu. Onun mükemmel vücuduna bakarken, tek bir şey istediğini biliyordu.

"Sen. İçimin derinliklerinde."

Mürettebat başka bir dil konuşuyor gibiydi, kelimeleri o kadar anlaşılmazdı ki, hemen kılıfına girip kadının üzerine uzandı. İçine gireceğini düşünerek

Ön hazırlık yapmadan gerildi ve ilk acının tekrar gelmesini bekledi.

Adam ereksiyonunun ucuyla kadının nemini yağlayıp yavaşça içeri girdiğinde, kadın rahatladığını hissetti ve adam santim santim içini doldururken cildinin gerilmesinin tadını çıkardı.

"Daha derine," dedi, "daha hızlı." Yavaş ve istikrarlı olmaktan bıkmıştı. Midesi yenilenen bir ihtiyaçla gerilirken, hız ve sürtünme istiyordu - sadece ondan aldığı yakıcı serbest bırakmayı istiyordu.

"Böyle mi...?" diye sordu baştan çıkarıcı bir şekilde, ileri doğru iterek kendini onun derinliklerine gömerken.

"Evet, Crew. Her zaman böyle, her zaman! Al beni!" diye haykırdı bacakları adamın etrafını sararken. Artık kim olduğunu bilmiyordu ama onun varlığı doymak bilmeyen bir canavara, hatta bir insan yiyiciye hayat veriyordu ve yaratığın asla geri çekilmemesini umuyordu.

"Gözlerini aç, Haley. Vücuduna vurduğumda içinde patlayan zevki görmek istiyorum."

İstedikini yaptı, kalçalarını oynatmaya başlayıp onu tekrar zirveye yaklaştıırken gözlerinin derinliklerine baktı. Bunu gece gündüz yapabiliirdi ama yine de onsuz kaybettiği yılları telafi edemezdi.

Bir şekilde bu kadar büyülü bir şey yaşayıp sonra bunu nasıl bir daha asla yapamazdı? Bu geceden sonra onun yataktan çıkmasına izin verebileceğini hiç sanmıyordu.

Zevk sesleri ve kaygan çiftleşme havayı doldurdu, daha fazlası için özlemini artırdı. Aklında tek bir düşünce vardı - bir başka lezzetli orgazma giden yolu nasıl bulacağı. Adam ona karşı sıkılaşıp adını seslendiğinde, kadın da onunla birlikte düştü, karanlık bir uçurumda kayboldu, vücudu sıvıya dönüştü ve sonuna kadar doydı.

Adam ondan ayrılırken, dönüp derin bir uykuya daldı ve onun yatağının güvenli yumuşaklığından bir daha asla ayrılmayacağına karar verdi.

Adamın eli kızın yan tarafını okşadı ve Haley gülümsedi.

Onun dokunuşuyla, bu mükemmel andan tamamen memnun.

"Üçüncü raunt, güzelim. Henüz işimiz bitmedi," diye fısıldadı ve kadının tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

Şaka yapıyor olmalıydı. Tükenmişti. Evet, az önce kendi kendine bunun asla bitmesini istemediğini söylemişti ama insan duygularının da bir sınırı olduğu kesindi. Bunu tekrar yapabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Sinir sistemi bunu kaldıramazdı.

Haley onun sözlerini duymazdan geldi ama Crew tenini okşamaya devam ederken, inanılmaz bir şekilde vücudu yeniden uyandı ve kendini ona doğru dönerken buldu.

Birkaç saat sonra, biraz acı çekmesine rağmen, unutulmanın tatlı hazzına ulaştı. Uykuya dalmadan önceki son düşüncesi, çektiği acının o inanılmaz sevişme gecesine değdiğiydi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

WAKING YUKARI İLE ve sabah güneş Crew'un penceresinden akarken, Haley kollarını uzattı

ve Crew'un çıplak göğsünün sert kaslarıyla birleşti. Lezzetli.

Bir an için neredeyse mırıldandı, ama gerçeklik hızla bir gümbürtüyle yere düştü. Böyle bir oyunun kurallarını bilmiyordu. Sessizce kapıdan çıkıp gitmesi mi gerekiyordu? Daha önce yatıya kaldığında, adam onu uyandırmış ve o kadar hızlı kapıdan çıkarmıştı ki, bunların hiçbirini düşünecek zamanı olmamıştı.

Crew Storm istediği her kadına sahip olabilirdi ve etkileyici yatak direğine mecazi anlamda çentik attığı pek çok kadın vardı. Kendisinin bir yenilik olduğunu biliyordu, ondan öğretmeni olmasını isteyen bir bakireydi. Geriye dönüp baktığında oldukça naifti ve ne istediğinin farkında değildi.

Yine de ona öğretmişti. İçinden güven aktığını hissedebiliyordu. Tamamen yeni bir insan olmak kolay, hatta mümkün olmasa da, en azından kendini çekici hissediyordu ve bir köşeye ait olmadığını biliyordu. Sorun, onun yanına ait olmak istemesiydi.

Sakin mi davranmalı? Sanki önemli bir şey değilmiş gibi mi davranmalıydı? Bunun her zaman yaptığı bir şey olmadığının farkındaydı, ama kendine güvenen sosyeteleri tercih ediyor gibiydi - en azından okuduğu buydu - bu yüzden bir süre daha onun yanında kalmak için kendini onlardan birine dönüştürmeye çalışmalı mıydı?

Hayır.

Adamın istediği bu olsa bile, kadın onun gibi davranamazdı.

o sıg kadınlardan biri olamazdı. O sadece Haley Sutherland'dı, dñnyanın geri kalanı onun etrafında hızla dönmeye devam ederken hayatı kaçırmış bir kız. *Ben neysem oyum.*

Tam kalkıp odasına kaçmanın ve onun bir sonraki hamlesini beklemenin zamanı geldiğine karar vermişti ki, adamın kolu yılan gibi uzandı ve onu sıkıca yanına çekti.

"Günaydın, benim küçük sirenim. Umarım iyi uyumuşsundur," diye mırıldandı boynuna karşı ve karnında her türden karıncalanmanın dans etmesine neden oldu.

"Pekala, teşekkür ederim."

"Büyük bir fincan kahve ve devasa bir kahvaltı iyi gider. Kendimi maraton koşmuş gibi hissediyorum" dedi gülerek.

Onun olumlu ruh hali iyi bir şeydi. İşaretini ondan alırdı.

"Kahve kulağa harika geliyor ama önce sıcak bir duşla ihtiyacım var," dedi bacaklarını uzatırken ve uyluklarındaki acıyı hissederken. Bunu hissetmek yüzüne bir sırıtış yayılmasına neden oldu. Koşu bandının tepesinde olmaktansa onun altında egzersiz yapmayı her zaman tercih ederdi.

"Daha önce söylediğimi unut. Size katılacağım - kahve bekleyebilir." Ağzı vücuduna kötü şeyler yapıyordu ama bu kadar çabuk tekrar oraya gidemezdi. Belki bir gün dinlendikten sonra...

"Sanırım ağrıyan... kaslarımın iyiliği için duşu yalnız alacağım," diye yanıtladı kıkırdayarak.

"Ah, hiç hayal gücün yok," dedi kurt gibi sırıtarak, ama yatakta doğrulunca kavrayışı gevşedi, sonra kalkmasına yardım etmek için onu kollarının altından nazikçe kavradı, kollarından birini sırtına doladı, böylece hâlâ ona sarılmıştı.

Sırtına masaj yapan elini hissettiğinde, onun içinde eridi. Dokunuşu onu ateşe verebilir ya da korkularını yatıştırabilirdi. Çok yetenekli bir adam.

Adam onu kollarının arasına aldığında kalbi aniden bir telaşa kapıldı. Çoğu zaman sevgilileri bir parkta kucaklaşırken ya da sinemada birbirlerine sokulurken görürdü. Kiskanırdı

Birbirlerinin arkadaşlığındaki bariz rahatlıkları. Şimdi bunun tadını aldığına göre, bundan vazgeçmek zorunda kalmaktan korkuyordu.

Parmakları boş boş adamın göğsünü okşuyor, kaslarının haritasını ezberliyordu. Günün geri kalanında bu şekilde oturabilir ve dünyada yapacak daha iyi bir şey olmadığını hissedebilirdi. Kendilerini bütün gün kollarında tutacak güçlü bir adam varken kimin kalkıp çalışmaya ihtiyacı vardı ki?

"Sana sarılmayı seviyorum Haley, ama vücudumun başka fikirleri var. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama öyle. Yakında duşa kaçmazsan, yaptıklarımın sorumlu tutulamam," diye uyardı omzuna şakacı bir çimdik atarak.

Acı çekmenin canı cehenneme. Onun kendisine baskı yapmasına değerdı. Sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi, onu nazikçe uzaklaştırdı ve güzel yüz hatlarında acı dolu ama kararlı bir ifadeyle yataktan kalktı.

Adam arkasını döndüğünde, gözleri adamın muhteşem arka tarafına takıldı, adam atılmış kıyafetlerine doğru yürüdü ve eğildi. Bacaklarında esneyen kaslar görölmeye değerdı. Resim yapmakla hiç ilgilenmemiştı ama sabah güneşı adamın kaya gibi sert vücuduna vururken, birden bir fırça ve tuval arzusu duydu. Onunki gibi bir mükemmellik tüm zamanlar için kaydedilmeliydi.

Komodinin üzerinde yeni cep telefonunu görünce ilham geldi. Hızlı bir hamleyle telefonu kaptı ve adamın çıplak arkasına odaklanıp birkaç kare fotoğraf çekti. Adam klik sesini duyunca inanamayan gözlerini ona çevirdi.

"Pekâlâ kadın, duşunu al. Çıktığında kahvaltın hazır olacak," dedi ve geri gelip ona uzun bir öpücük vermeden önce küçük siyah cihazına baktı. Boğazından alçak bir hırıltı kaçtı ama dönüp odadan çıktı.

Haley o anın tadını çıkardı, gözlerini kapadı, başını geriye yasladı ve derin derin içine çekti. Kendini her şeyi içine çekmeye ve kalbinin hızlı ritmik temposundan başka bir şey düşünmemeye bıraktı. Adam tam bir kalp kırıcıydı - bundan hiç şüphesi yoktu - ama Haley bundan fazlasıyla memnundu,

Ŗu anda bunu umursamayacak kadar rahatım.

Sonunda kalktı ve bir fincan kahve içmek için sabırsızlanarak hızlıca duş aldı. Büyük boy bornozunu bulup vücuduna sardıktan sonra burnuna gelen zengin demlenmiş espresso kokusunu takip etti.

Crew masada oturmuş gazetesini okuyor, bir yandan da dumanı tüten fincanını yudumluyordu; o da ona katıldı, fincanını hazırladıktan sonra sıcak bir tarçınlı rulo alıp bir ısırik aldı ve taze tarçın, şeker ve erimiş tereyağı diline damlarken iç geçirdi.

Gazetesinden başını kaldırmadan, "Eşyalarınızı içeri taşıyalım," dedi.

Haley'nin gözleri fırladı, lokması ağzında talaşa dönüştü. Onunla mı konuşuyordu?

"Affedersiniz?" diye mırıldanmayı başardı gergin bir duraksamadan sonra.

"Odandan taşınmanı ve gelip benimle kalmanı istiyorum," dedi kâğıdı yere bırakırken, gözleri sabit bir şekilde ona bakıyordu.

Buna nasıl cevap verecekti? Onu süitinde kalacak kadar uzun süredir tanı mıyordu. Bu delilikti, değil mi?

"Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum," diye cevap verdi, otomatik olarak fincanını kaldırdı ve kafeinin beynindeki örümcek ağlarını temizleyeceğini umarak kahvesinden güçlendirici bir yudum aldı.

"Zaten her geceyi seninle geçirmeyi planlıyorum, bu yüzden eşyalarını burada bulundurmak çok daha kolay olmaz mı? Burası bir tatil köyü, Haley. Senden evinden vazgeçmeni isteyecek değilim," dedi sanki gelmiş geçmiş en mantıklı açıklamayı yapıyormuş gibi.

"Şey, ben sadece kendi alanıma sahip olmayı seviyorum," diye mırıldandı.

Bir an durakladı ve ona şaşkınlıkla baktı. "Nerede yaşıyorsun bu arada?"

Bu son derece mantıklı bir soruydu ama ona gerçeği söylerse zavallı görünecekti. Onun gerçekten de acınacak halde olduğunu fark edip aralarındaki ilişkiyi bitirebileceği korkusu içini kapladı.

daha yeni başlamıştı.

"Bunun bir önemi yok. Bence bu halimizle iyiyiz. Gazetenizde iyi bir makale var mı?" Belki de konuyu değiştirerek onu oyalayabilirdi.

Planı işe yaramadı.

"Haydi, Haley. Bana bir şey ver," dedi, sonra masaya doğru eğildi ve onun boştaki elini kavradı. Haley kahveden bir yudum daha aldı ve dili hafifçe haşlandı.

"Seattle'da bir apartman dairesinde yaşıyorum," diye mırıldandı, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu.

"O kadar da kötü değil. Neden bana söylemekte tereddüt ediyorsun?"

"Bilmiyorum. Kendim hakkında çok fazla bilgi vermekten hoşlanmıyorum. Sanırım yıllarca kendi kendime yetmek zorunda kalmamdan kaynaklanıyor. Paylaşmak benim için zor..." diye devam etti.

Crew ona garip garip baktı, tam da ondan beklediği gibi. Onu anlamak zordu. Kahretsin, kendini bile anlayamıyordu. Bunu ona nasıl açıklayabilirdi ki?

"Başvurabileceğin başka bir ailen var mıydı? Büyükannen ve büyükbabanın sana davranış biçimleri yüzünden kurşuna dizilmeleri gerektiğini biliyorum ama hayatında başka kimse var mıydı?"

Bu Haley'nin konuşmaktan kesinlikle nefret ettiği bir konuydu. Büyükannesi ve büyükbabasının evindeki hizmetçiler dışında hayatında kimse olmamıştı ve o ilişkiler bile yıllar geçtikçe bozulmuştu. Gerçekten ne kadar yalnız olduğu üzerinde durmaktan nefret ediyordu. Büyük, sevgi dolu bir ailenin parçası olma hayalleri kurmuş ama bu hayalden yıllar önce vazgeçmişti. Onun, hayatının ne kadar berbat olduğunu tam olarak anlamasını istemiyordu. Geçmişini ve bugününü bu şekilde paylaşmayı kabul etmemişti.

"Bildiğiniz gibi büyükanнем ve büyükbabamla zor yıllar geçirdim. O 'evden' uzaklaştığımdan beri bana aşladıkları tüm şüphelere karşı savaştım, ancak bu konuda kendimi çok sık psikolojiye sokma eğilimindeyim. Okula gitmek gerçekten

yardımcı oldu, ancak günün sonunda aynaya baktığımda hala kimsenin istemediği bu kişiyi görüyorum. Her şeyin daha iyiye gideceğine söz veriyorum, ama her geçen gün bunu başarmak için ne gerekiyorsa yapmak zorundayım. Eğer çok ileriye düşünürsem, bunalıyorum ve işte o zaman kendi içimde batmaya başlıyorum." Nefesini tutmuş, adamın gözlerini devirmesini ve ondan vazgeçmesini bekliyordu. Crew gibi her şeye sahip bir adam için fazla çılgındı.

Şimdi onun çok fazla çaba harcadığını anlayacaktı ve bir daha asla onun kollarında uyuma ayrıcalığına sahip olamayacaktı. Bu düşünce korkunç derecede iç karartıcıydı.

Fincanını kaldırıp bir yudum alırken Crew'un bakışları hiç değişmedi.

"Benim yanıma taşınman için bir sebep daha. Sana bakacak birine ihtiyacın var. Kahvaltıdan sonra eşyalarını toplamaya gideriz." Konuyu kapatmış gibi davranarak fincanı bıraktı, gazetesini geri aldı ve tekrar okumaya başladı.

Haley ellerini saçlarında gezdirdi ve gazetesinin arkasına baktı. Deli olan o muydu? Neden daha derinlere inmeye, onun kafasına girmeye ya da onu göndermeye çalışmıyordu? Eğer tamamen birlikte olmadıklarını biliyorsa, neden bunu göremiyordu?

Yine de bunu aşırı analiz etmiyor ve geçici cennetinde yılanları aramaya çalışmıyor muydu? İlişkileri, ya da her ne deniyorsa, sona erdiğinde tekrar taşınamayacak değildi ya. İki haftalık tatilinden hiç bahsetmemişti. Daha uzun kalmasını mı istiyordu? Şüpheliydi.

Burada olmasının tek sebebinin çekilişi kazanmış olması olduğunu ona hatırlatmaktan kaçınmak en iyisi olabilirdi. Eğer bu konuyu şimdi açarsa, içinde bulunduğu büyüden kurtulabilir ve ona bavullarını bizzat kendisinin hazırlayacağını ve onu uğurlamak üzere havaalanına götüreceğini söyleyebilirdi. Birkaç gün içinde ondan ayrılma düşüncesi midesini alt üst etti.

İç çekerek kahvaltısına baktı, bir zamanlar çok lezzetli olan

Tarçınlı rulo artık midesini bulandırıyor. Artık Crew'e cevap vermesine gerek yoktu, çünkü o çoktan kararını vermişti ve doğruyu söylemek gerekirse, her gece onun yanında uyumak istiyordu. En azından bir süreliğine, bu normal bir ilişkiymiş ve bu inanılmaz adam ona değer veriyormuş gibi davranabilirdi. Küçük bir fantezi, yalnızlığın onu yiyip bitirdiği o gecelerde uyumasına yardımcı olacaktı.

Kararını verdi, tabağını itti ve fincanından küçük yudumlar alırken kendini hayattan zevk almanın sorun olmadığına ikna etmeye çalıştı. Yarının ne getireceği konusunda endişelenmemekte sorun yoktu. Bunu doğal sonuna kadar götürecekti ve bir insan olarak büyüyecekti. Kendisinden ve Crew'dan isteyebileceği tek şey buydu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

A BİRKAÇ GÜN SONRA Haley, Crew'a zamanının dolduğunu söylemek zorunda hissetti. Tren bileti bir sonraki

gündü ve ayrılmak istemese de gerçek dünyaya geri dönmesi gerekiyordu. Her zaman *kalp ağrısı* kelimesinin bir metafor olduğuna inanmıştı ama banyoda durup veda konuşmasını prova ederken göğsündeki fiziksel acıyı inkâr etmek mümkün değildi.

Onu bir daha düşünecek miydi? Zamanla onu unutabilecek miydi? O ve Crew sadece iki haftadır birlikteydiler ama bu iki muhteşem haftaydı ve asla eskisi gibi olamayacağını biliyordu.

Bunların hepsi onun ve harika derslerinin sayesinde olmuştu. Onun içinde yarattığı büyüü düşündükçe kasveti yüz hatlarına yayılan memnun bir gülümsemeyi engellemedi. Artık seksten zevk almanın günah olmadığını biliyordu; kadın gibi hissetmek suç değildi.

Büyükannesi ve büyükbabası pek çok yönden çok hatalıydı ve keşke hâlâ hayatta olsalardı da zalimlikleriyle yüzleşebilseydi. Ölüler hakkında kötü düşünmek her zaman yanlış mıydı? Onu yok etmek için ellerinden geleni yapmışlardı ve neredeyse başarıyorlardı, o yüzden bu durumda öyle düşünmüyordu. Öfke ve acıya kapılmadığı sürece, onu mezarın ötesinden kontrol edemeyeceklerdi.

Bir insanın içinde bu kadar kısa sürede bu kadar çok şeyin değişebilmesi inanılmazdı. Olmak istediği kişi olmadan önce kat etmesi gereken uzun bir yol olduğunu biliyordu, ama Crew sayesinde hiç olmadığı kadar yakındı.

olmuştur.

Sakinleştirici bir nefes alarak kapı kolunu kavradı ve sıcak banyodan çıktı. Crew sayfayı çevirirken kâğıdın kırışmasını duyabiliyordu. Her şeyi hafızasına kazımak için bir an gözlerini kapattıktan sonra ilerledi.

Ne olursa olsun ağlamayacaktı. Neden acısı yüzünden onu suçlu hissettirsin ki? Yaptığı her şey onun kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olmak içindi.

Oturup kendine bir fincan kahve koyarken ve çikolatalı bir kruvasan alırken güneydin diye mırıldandı. Midesindeki çalkantı yüzünden yemek yiyebileceğinden şüpheliydi ama o gazetesini okurken bu küçük masada oturmak artık bir alışkanlık haline gelmişti ve birkaç fincan espressoyu mideye indirirken önündeki şekerlemeleri atıştırdı.

"Bugün okulu asmayı ve seni Catalina Adası Koruma Alanı'na götürüp bizonları görmeni sağlamayı düşünüyordum Haley. Geçen hafta bana biraz keşif yapmak istediğini söylemiştin."

Crew tüm dikkatini ona odaklamak için gazeteyi bıraktı. Normalde önce okumayı bitirir, sonra da tüm dikkatini ona verirdi. Ona veda etmek zorunda kaldığı sabah, bu ekstra ilgi daha da acı vericiydi. Bu adam daha mükemmel olabilir miydi? Gerçekten de zihninde yarattığı kadar kusursuz muydu, yoksa onu bir kaideye mi yerleştiriyordu?

Bunu uzatmaya gerek yoktu, bu yüzden yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. "Bugün gerçekten toplanmam gerekiyor. Trenim yarın erkenden kalkıyor," dedi ve kelimeleri titremeden söyleyebildiği için gurur duydu.

Crew dondu kaldı ve yüzü tüm ifadesini kaybetti; gözleri onunkilere dikildi. Birkaç dakika sonra nihayet fincanını yere bıraktı.

"Gitmeni istemiyorum." Basit ve açtı ve kalbi sevinçle kabarmaya başladı... *ama durun. Belki de sadece bunu söylüyordur.*

"Biliyorum, Crew. Ben de burada harika vakit geçiriyorum ama

Kazandığım paket sadece iki haftalıktı ve sürem doldu..." dedi, sesi az da olsa çatlamaya başlamıştı.

"Boş ver yarışmayı. Burada benimle olmaktan mutlu musun?" "Elbette öyleyim," diye cevap verdi bıkkınlıkla. Bu değildi

mutluluğuyla ilgiliydi; zamanının dolmasıyla ilgiliydi.

"Geri dönmek gereken bir işin var mı?" Başını salladı *Hayır*. Bu geziye gelmek için istifa etmişti.

"Şu anda okul tatilinde değil misin?" Yine haklıydı, o yüzden başını salladı.

"Ama, Crew -"

"Gitmen için bir neden göremiyorum. Kalmanı istiyorum. Burada olmak istiyorsun ve şu anda seni Seattle'a geri çağıran hiçbir yükümlülüğün yok. Dönüşünü iptal edelim ve bizonları görmeye gidelim."

Bunu çok istiyordu ama...

"Bak, Haley. Bunu karmaşık hale getirmeyelim, tamam mı? Birbirimizden hoşlanıyoruz. Bu hala yeni ve heyecan verici, ve senden sonsuza dek sürmesini istemiyorum. Senden bana bir şans vermeni istiyorum. Birlikte eğlenelim, çarşafı ateşe verelim ve sırf anlambilim yüzünden bunu pencereden dışarı atmayalım."

Sandalyesinden kalktı ve ona doğru geldi, önünde diz çöktü ve kalçalarını okşadı. Adam ona bu şekilde dokunduğunda düşünemiyordu. Birazcık itiraz etmesi gerektiğini biliyordu ama birden nedenini unutmuştu.

Onunla birlikte olmak, onun dokunuşunu hissetmek, onun yatağında uyumak, onun cesaretlendirici sözlerini duymak istiyordu. Onun kollarındayken hissettiği sevgi ve şefkat duygularını yaşamaya devam etmek istiyordu - ister yatak odasında ateşli ve ağır olsun, ister sahilde sadece sarılmak olsun. Çok şey mi istiyordu? Gerçekten, bir ya da iki hafta daha kalmasının ona ne zararı olabilirdi ki? Bu onun hayatını zerre kadar değiştirmez. Hatta belki de Sonunda çok daha güçlü oldu.

"Bilmiyorum..." diye geçiştirdi, aceleci davranmamaya çalışıyordu.

Crew sanki çoktan kazanmış gibi gülümseyerek ayağa kalktı ve onu kollarının arasına aldı. "O zaman seni ikna

etmeme izin ver."

Onu kaldırıp yatak odasına doğru götürürken şöyle dedi.

Adam onu yatağa yatırırken, "Düşünmem gerek Crew," diye fısıldadı.

"Hayır bilmiyorsun. Belli ki doğru seçimin ne olduğunu düşünmeye çalışırken aklına kötü fikirler geliyor. Sana neden gidemeyeceğini hatırlatmama izin ver," diye cevap verdi ve bornozunu ayırıp boynunu kemirmeye başladı.

"Ohh," diye inledi, odaklanmaya çalışıyor ama savaşı hızla kaybediyordu. Adam onun çılgın zihnine çılgınca şeyler yapıyordu ve bu onun için sorun değildi.

Başını vücudunda gezdirmeye başladığında, "eve" dönme fikrinden vazgeçti. Kalbi tam buradaydı - en azından şu an için.

Bizonları görmeye gidemediler.

Haley takvimi kontrol ediyor, günleri sayıyor ve inanamayarak başını sallıyordu. Ağustos gelmişti ve o hâlâ Crew'la birlikteydi.

Marlin ona Crew'un kadınlar konusunda seçici olduğunu, gazetelerde hakkında çıkan skandalların uydurma yalanlar olduğunu söylemişti. Yine de Mae Hala bile Crew'la birlikte oldukları sürenin uzunluğuna şaşırmıştı. Uzun ilişkileriyle tanınmıyordu. Haley hâlâ korkmalı mıydı? Daha kalıcı bir ilişkiden söz etmemişti ama gitmesi için de en ufak bir acelesi varmış gibi görünmüyordu. Yine de gerçek dünyaya dönüp dönmeme konusunda bir karar vermesi gerekiyordu. Okul bir ay içinde başlayacaktı. Ya bunu ya da seyahat etmeyi seçmeliydi...

En akıl almaz olanı da onunla *derslerine* devam etmesiydi. Komodinin üzerinde küçük biblolar, banyo tezgahının üzerinde çiçekler, aceleyle dışarı çıkmak zorunda kalıp birlikte kahvaltılarını kaçırdıktan sonra uyandığında onu bekleyen en sevdiği kahveyi buldu.

Aldığı en güzel hediye, onu özel teknesiyle adanın تنها bir sahiline götürdüğü gündü. Piknik yapmışlar ve ona kendi yaptığı bir haritayı hediye etmiş, sonra da hazine avına çıkarken onunla birlikte yürümüşü.

Avın sonunda antika bir sandık bulmuştu ve içinde çok güzel eski bir günlük, antika gümüş bir fincan ve on sekiz yüzlü yıllardan kalma bir mendil vardı. Bu eşyalara sonsuza dek değer verecekti. Şimdiden, günlükün kelimelerini incelemek için sayısız saat harcamış, küçük çocuğunu kaybettiğinde günlüğe yazan kadının kalp kırıklığını okudukça gözyaşlarına boğulmuştu.

Bu yeni çağda, bugün basitçe omuz silktiğimiz yaygın rahatsızlıkların o zamanlar ölüme yol açabileceğini hayal etmek zordu. Yine de, bu cesur kadının sözlerini okumak kalbini kırsa da, hediye elinden bırakamadı,

Sonsuza dek saklayacağını bilerek.

Crew iki kez birkaç günlüğüne ayrılmak zorunda kalmıştı ve geri döndüğünde eli boş dönmemiş, ona çıkarmayı reddettiği görkemli bir safir ve altın dizisi ile kendi kişisel şakaları olan bir halhal getirmişti.

Ona, eğer eski günlerde olsaydık, onu yatağına zincirlediğini ve gece gündüz onunla ziyafet çekebileceğini söyledi. Kadın, zincire gerek kalmadan istediği zaman onun için açık büfe olabileceğini söyledi. Yine de, ayak bileğindeki küçük kilide her baktığında, o gece onu hangi yeni maceraya götüreceğini hayal ederken içinin ısındığını hissetti.

Seks başka bir dünyaydı. Bazen ateşli ve tutkuluydu, birbirleriyle kaynaşmak için tutkulu çılgınlıklarında kıyafetler parçalanıyor ve uçuşuyordu. Diğer zamanlarda ise yavaş ve tatlıydı. Elleri onun sıcak tenini okşarken her yerini yalıyordu. Nasıl sevişirlerse sevişsinler, çarpışmanın sonucu hep aynıydı - patlamalar, havai fişekler ve onu kendisine daha da bağlayan bir parıltı.

Ama bu uzun sürmedi. Haley iyi şeylerin asla kalıcı olmadığını biliyordu. Bir keresinde büyükannesi ve büyükbabasının bir hizmetkârı ona bir Pound Purrie vermişti; ikinci el eşya satan bir dükkânda bulunan, evlat edinilebilecek, "şansı yaver gitmeyen" bir kedicikti bu. O yırtık pırtık, lekeli pelüş hayvanı tüm aç ruhuyla sevmişti. Sonra bir gün ortadan kayboldu. Tamam, Crew büyükanne ve büyükbabasına benzetilemezdi. Nazik ve ilgiliydi ama onun için fazla harika, fazla iyiydi. Diğer ayakkabı düşmeye hazırdı. Ne de olsa Catalina Couture Resort satılıktı ve çok ilgili bir alıcı vardı.

Ama minnettar olmalıydı. "Bugünü son gününmüş gibi yaşa, Haley. Yaşa, sev, gül," dedi aynadaki yansımasına. Kısa bir süre için bile olsa gerçekten mutlu yaşamak, hayatı boş bir kabuk olarak geçirmekten çok daha iyiydi.

Gelecek üzerinde duracak zaman yoktu. Bilmiyordu ki

ne getireceğini bilmiyordu. Kesin olarak bildiği tek şey bugün mutlu bir insan olduğuydu - kaygısız ve harika bir adamla birlikte. Her küçük şey için on saniye boyunca stres yapmayı bıraksa, kaygısız ve mutlu olacaktı.

Crew'in gün boyu iş toplantıları vardı, bu yüzden alışverişe gitmeyi planladı. Ada, iyi pazarlıkların yapılabileceği bir yer değildi.

- Bunun için anakaraya gitmek gerekiyordu ama tembellik iliklerine kadar işlemiştir. Eve dönmeden önce her şeyi görmek için özel bir turun parçası olarak plajlarda dolaşacak ve adadaki hediyelik eşya dükkânlarına göz atacaktı.

Emin olduğu tek şey hayatının sonsuza dek değiştiğiydi. Artık bir köşede saklanmayacak ve istediği şeyin peşinden gitmekten korkmayacaktı. Catalina Adası'nı geride bıraktıktan sonra ilerleyecek, diplomasını alacak ve bir gün o kazıyı vuracaktı. Bir daha asla kendinden vazgeçmeyecekti. Hey, belki küçük şirin bir ev ya da yüzme havuzu olan güzel bir daire bile alabilirdi.

Sonu nereye varırsa varsın, bir yetişkin olacak ve yetişkin kararları verecekti. Büyükannesi ve büyükbabasının onu ikna ettiği kişi olmaktan korkmaya devam etmesine gerek yoktu - kimsenin istemediği bir iğrençlik.

Artık güvenliğin ve sevginin küçük bir tadına vardığına göre, bunun daha kalıcı olmasını istiyordu. Büyükannesi ve büyükbabasının alayları geçmişte kalmıştı; o insanların mezarından çıkıp onu rahatsız etmesine izin vermeyecekti.

Yüzünde bir gülümseme ve sonsuz fırsatlarla dolu bir gelecekle odadan çıkan Haley, lobiye girerken Crew'la birlikte yarının olmayacağına dair korkularını bir kenara itti, ardından arka kapıdan çıkıp sahile doğru yürümeye karar verdi. Hava biraz ılıktı ama dalgalar onu çağırıyordu.

Verandaya adımını attığında sağ tarafa baktı ve donakaldı. Crew, yüzlerinde kocaman gülümsemeler olan bir grup insanın ortasında duruyordu ve minyon bir kızıl saçlı kollarını

sıkıca sarılmıştı.

Haley'nin ağzı açık bir şekilde, kadının onu yanağından yüksek sesle öpmesini ve ardından onu ve medeni hayatı ne kadar özlediğini söylemesini izledi. Bir kahkaha patlamasıyla Crew onu yerden kaldırdı ve bir daire çizerek döndürdü.

İlk şoktan sonra Haley'nin damarlarında ateş dolaştı ve ileri atılıp kızın saçlarını yolma dürtüsüyle savaştı. Onu bu şekilde aşağılamaya nasıl cüret ederdi! Hayır, o ve Crew birbirlerine bağlı değillerdi, sonsuza kadar birlikte olacaklarına dair söz vermemişlerdi ama en azından bir sonraki fethine geçmeden önce onunla ilişkisini bitirme nezaketini gösterebilirdi.

Kadın ona kesinlikle on erkeği memnun edecek kadar seks yapmıştı ama adam yine de onu aldatma ihtiyacı hissetmişti. İkisini de yok etmek, sonra da onu öyle bir tekmelemek istiyordu ki, bir daha asla başka bir kadını memnun edemeyecekti.

Çılgılık atmadan ve dürtüsüyle harekete geçmeden önce, güçlendirici bir nefes aldı ve ona nasıl daha özgüvenli olunacağı, bir erkeğin onu nasıl düz göremeyecek kadar arzulayacağı konusunda öğrettiği tüm dersleri düşündü.

Omuzlarını dikleştirerek küçük oyuğa doğru yürüdü ve Crew'un gözlerinin kalkıp kendininkilerle buluşmasını izledi. Pislik herif bu kadar bariz bir şekilde yakalandığı için utanmış görünme nezaketini bile göstermemişti.

"Sabah toplantılarınızın iyi gittiğini görüyorum. Görünüşe göre bir sonraki büyük satın almanızı bile yapmışsınız," diye tükürdü. Sesini kontrol etmeye çalışıyordu ama kanında dolaşan zehir kelimelerinden sızıyordu.

Gülümsemesi kayboldu, yerini şaşkınlık dolu bir bakış aldı. Hilekâr herif kolunu küçük fahişenin belinden bile çekmemişti. Gerçekten bu kadar zalim miydi?

"Özel olmaktan hiç bahsetmediğimizi biliyorum ama bütün gece *benimle* aynı yatakta uyuyabiliyorsan, en azından gündüzleri *fahişelerden* uzak durabilirsin diye düşündüm." Haley artan hayal kırıklığıyla sarsıldı; gözlerinden yaşlar süzüldü.

Kendini sakinleştirmeye ve soğukkanlılığını korumaya çalışarak birkaç

derin nefesler. Onun gözyaşlarına değmezdi.

Adamın ağzı açılıp gözlerine bir parıltı girdiğinde, kadın kırmızıyı gördü ve adamın yüzündeki sırıtışı silmek için elini kaldırdı. Adam onu kolayca yakaladı ve yanına çekti, sonunda yanındaki kadını serbest bıraktı. Küçük vinç de gülümsüyordu. Bu insanlar ne kadar cezalandırıcı olabilirdi ki?

Tost. Onlar tosttu.

"Haley, seni kız kardeşim Brielle ile tanıştırmak istiyorum."

Crew'un sözlerinin kafasına dank etmesi birkaç kalp atışı aldı ve dank ettiğinde Haley'nin yüzü alev alev yandı. Artık onun ne kadar deli olduğundan emindi. Kıkırdayan kadının gözlerinin içine bile bakamıyordu. Az önce kız kardeşine fahişe demişti. Kim demişti bunu?

"Tanıştığımıza memnun oldum, Haley. Merak etme; kardeşimin nasıl bir tırmıkçı olabileceğini biliyorum. En kötüsünü düşünmekte haklısın, ama şunu söyleyeyim, sen tüm o korkunç ihtişamınla ortaya çıkmadan beş saniye önce senden övgüyle söz ediyordu." Brielle elini uzattı.

Birden konuşamaz hale gelen Haley, Brielle'in uzattığı eli karşıladı ve kendini aptal gibi hissederek sıktı. Bu Crew'un suçuydu - sadece nasıl olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Daha önce hiç doğal bir felaket dilememiştir ama bir kasırganın aniden ortaya çıkıp onu denizin derinliklerine sürüklemesi için dua ediyordu. Ya da bir kazan patlayabilirdi...

"Üzgünüm," diye mırıldandı sonunda, dileği yerine gelmeyip gökyüzü açık kaldığında.

"Babam aniden ortaya çıkarak bana sürpriz yapmak istedi. En son sohbet ettiğimizde bir ara geleceğini söylemişti. Bana haber verir diye düşünmüştüm ama habersiz gelmeyi seviyor. Bu benim babam, Richard," diye tanıttı.

"Sizinle tanışmak bir zevk Bayan Sutherland. Brielle'in de söylediği gibi, siz ortaya çıkmadan birkaç dakika önce Crew sizden övgüyle bahsediyordu. Umarım bu akşam yemekte bize katılırsınız, böylece sizi daha yakından tanıyabiliriz." Gözlerindeki pırıltı tanıdık geliyordu ama Haley hiçbir şeye güvenemiyordu.

şu anda görüyordu. Neden daha önce tanıştığı birine benzediğini anlamaya çalışmak bir yana, adamın gözleriyle bile zar zor buluşabiliyordu.

Haley az önce hakaret ettiği insanlarla vakit geçirmektense uçurumdan düşmeyi tercih ederdi ama başını sallayıp gülümsedi ve koşarak tesise dönmek için bir bahane bulmaya çalıştı. Kendini bir battaniye yığınının altına gömecek ve bir galon dondurmayı içine çekecekti.

"Mükemmel. Ailemizin konuşacak ve kutlayacak çok şeyi var," dedi Richard ve başıyla onayladıktan sonra tekrar oğluna baktı.

Haley biraz fazla parlak konuştu. "Bu harika. Gerçekten içeri dönmem gerekiyor. Bırakayım da siz yetişin," dedi ve kaçmaya hazır bir şekilde Crew'a doğru çekti.

"Mmm, bu kıskançlık damarını seviyorum. Belki beni daha sonra cezalandırabilirsin," diye kulağına fısıldadı ve kızın yanaklarının yeniden ısınmasına neden oldu. "Halhalın *bana* uymaması çok kötü."

Bunu ailesinin önünde nasıl söyleyebilirdi? Onlar duymasa bile, kulağına ne fısıldadığını tam olarak bildiklerinden korkuyordu.

Başka bir şey söylemeden kendini Crew'un kollarından kurtarmayı başardı ve içeri kaçtı.

Bir on yıl daha dışarı çıkmayacaktı. Belki o zamana kadar kızarması geçerdi. Bundan şüpheliydi ama mucizeler bazen gerçekleşirdi.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Crew'un söyleyecek bir sözü olmadığı pek sık görülmezdi ama bu onun için çok fazlaydı. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Böyle şeyler sadece kurguda olur, gerçek hayatta değil. "Şokunu anlıyorum evlat," dedi Richard. "Ben de inanamadım ama bu doğru. İmzalandı, mühürlendi, teslim edildi ve bilimsel olarak doğrulandı. Sana böyle bir haberi telefonda vermek istemedim ve gerçek olduğunu bilmeden de söylemek istemedim. Ashton, Tanner ve Lance ile zaten konuştuk. Biz buraya gelmeden hemen önce Brielle durdu. Bize katılmak için ısrar etti."

Yine de Crew orada oturmuş, babasının neredeyse kopyası olan bu adamlara, amcalarına bakıyordu. En büyük çocuk olarak Crew küçükken hep daha fazla aile istemişti, birlikte oynayacağı, sırlarını anlatacağı ve çılgınca koşturacağı kuzenler. Şimdi yetişkin bir adam olduğunda, onların başından beri orada, ABD'nin diğer tarafında olduklarını öğreniyordu.

Ailesi Kaliforniya'da tatil yapmış, Seattle'a gitmişti. Bir masada kuzenlerinin yanına oturabilirdi ve bunu asla bilemezdi. Her şey çok bunaltıcıydı.

Joseph, "Bunu en büyük oğlum Lucas kadar iyi karşılıyorsun," dedi. Sesinin gürlüğü sonunda Crew'u şoktan çıkardı.

"Saygısızlık ettiğim için özür dilerim. Ben... sadece çok fazla şey var," diye mırıldandı.

"Tabii ki öyle evlat. Her gün teyzelerin, amcaların ve bir sürü kuzenin olduğunu öğrenmiyorsun. Tanışabilmeniz için bir aile toplantısı planladık. Onlar

birbirinizi ilk günden beri tanıyormuşsunuz gibi seveceksiniz. Aile, George ve benim için her şey demek. Ayrıca, kardeşimiz Richard ile tanışmak bizim için gerçek bir ayrıcalık oldu. Yeni yeğenlerimizi tanımak istiyoruz."

Bu hayattan daha büyük adamın yeni bir aileyi anında kendi ailesi olarak kabul etme şekli alçakgönüllüydü. Crew kaç yıldır ailesini hafife almıştı? Kaç kez uzaklara gitmiş ve bir kez bile kardeşlerini aramayı düşünmemişti? Ancak babasının ültimatomundan sonra kendini toparlayabilmiş, sonunda kaybedecek neyi olduğunu görebilmişti.

Para değil. Elbette, ilk başta en kötüsü buydu, ama o ve kardeşleri babalarına karşı komplo kurmak için oturduklarında başka bir şey olmuştu. Yeniden bağlanmışlardı - yıllar boyunca gerilmiş ama asla kopmamış bir bağ. Artık haftada en az bir kez konuşuyorlardı. Birbirlerinin hayatlarında neler olup bittiğini biliyorlardı. Yeniden bir aileydiler ve sorunlu işletmeleri dönüştürme gibi zor bir girişim sırasında manevi destek için birbirlerine yaslanıyorlardı.

Artık daha da fazla aileleri vardı ve Crew hepsiyle tanışmak istiyordu.

"Bunu en erken ne zaman yapabiliriz?"

"Şükran Günü'nde herkesin orada olmasını istiyorum. Bu benim en sevdiğim bayram çünkü bereketli bir masanın etrafına bakıp nimetlerimi sayabiliyorum. Umarım gelmeyi planlarsınız," diye cevap verdi Joseph.

Crew, "Evet, elbette," diye karşılık verdi.

Joseph, Richard'a göz kırparak, "Ateşli kız arkadaşın için de fazladan bir ayar var," dedi.

Crew inanamayarak Yusuf'tan babasına baktı ve sonra kahkahayı bastı. Hayatları boyunca ayrı yaşamış olmalarına rağmen, bu adamlar birbirlerine görüldüğünden çok daha fazla benziyorlardı. Çöpçatanlık ailenin genlerinde mi vardı? Bir dahaki sefere Joseph torunlardan bahsedecekti. Hayır. Mümkün değil. Bir sonraki neslin doğması için ısrar etme konusunda kimse babası kadar kötü olamazdı.

"Bunu düşüneneğim," dedi, yaşlı işgüzarların bariz merakını tatmin etmeyi reddederek. Bırakın terlesinler. Evet, Haley'ye aşıktı ama o hâlâ korkuyordu. Ona kendisinden asla kaçamayacağını söylemek için doğru anı bekliyordu. Kaçabilir ve saklanabilirdi, ama onun kaçmasına asla izin vermeyecekti.

"İnatçı. Bu kesinlikle Anderson kanı," diye homurdandı George.

Crew kendini beğenmiş bir şekilde arkasına yaslandı, bir puro çıkardı ve yaktı.

"Bu kadar bencil olma evlat. Amcalarına da birer tane ver," diye bağırdı Joseph. Crew gülerek üç adama da purolarını uzattı.

Brielle sandalyesini dumandan uzaklaştırırken, "İğrenç bir alışkanlık," dedi.

"Neler kaçırdığını bilmiyorsun, Brielle. Bunlar muhteşem, bana ta Kolombiya'dan geldi."

"Bu testosteron dolu odadan bıktım. Sanırım kız arkadaşını bulacağım, Crew, ve senin hakkında ne gibi pislikler bulabileceğime bakacağım. Benim de ona anlatacak birkaç hikâyem var."

Crew onu durdurmaya çalışmayı düşündü ama zamanını boşa harcayacağını ya da daha kötüsünü yapacağını biliyordu. Kız kardeşi doğanın bir gücüydü ve bir şeyin peşine düştüğünde ona engel olmak tehlikeliydi.

Bunun yerine arkasına yaslandı ve başını sağa sola sallayarak üç kardeşin sanki bir gün bile ayrı kalmamışlar gibi birbirleriyle şakalaşmalarını dinledi. Babası bir daha asla yalnız kalmayacaktı.

Brielle kardeşinin tatil köyünü keşfetmek için zaman ayırdı. Kendisi bir çiftlikte sıkışıp kalmışken onun projesinin lüks bir otel olmasını biraz kıskandığını inkar edemezdi.

Sonra gülümsedi, çünkü surat asacak hiçbir şey yoktu. Elinden gelse Crew'le yer değiştirmezdi. Çiftlik hayatının ona uygun olduğunu asla kabul etmezdi ama inanılmaz seksi komşusu onu Montana'nın vahşi doğasında tutmak için kesinlikle bir artıydı.

Komşusunun gelip ineklerini sağmasına her zaman izin verirdi!

Barın önünden geçerken tuhaf bir ses dikkatini çekti. Kapıyı aralayarak loş odaya girdi, sonra arka duvarın dibinde durup odanın köşesinde uzun parmaklarıyla piyanonun tuşlarını okşayan Haley'i izledi.

Zavallı kadın berbat bir oyun sergiliyordu ama barın arkasındaki adam buna hiç aldırmıyor gibiydi. Brielle'i fark edince yanına gitti.

"Üzgünüm, iki saat daha açık değiliz," dedi nazikçe kapıya doğru işaret ederken.

"Haley'i görmeye geldim," dedi Brielle.

Adamın gözleri korumacı bir şekilde kısıldı ve bu da Brielle'in merakını uyandırdı. Hayatındaki erkeklerin onu savunmaya bu kadar hazır olduğu bu kadın kimdi? Brielle bunu öğrenmeye kararlıydı.

"Bayan Sutherland ile ne işiniz var?"

"Kötü bir şey olmadığına söz veriyorum. Siz fedaileri çağırmadan önce kendimi tanıtmama izin verin. Adım Brielle Storm - Crew'un küçük kız kardeşi." Elini uzattı ve bir anlık duraksamadan sonra adamın omuzları gevşedi.

"Marlin. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Soyadın yok mu Marlin?" Brielle alçak sesle kıkırdarak sordu.

"Evet, ama bundan hoşlanmıyorum. Bana Marlin deyin. Sizi birkaç dakikalığına yalnız bırakayım hanımlar. Zaten arka tarafa gitmem gerekiyor.

Çocuklara ne getireceklerini söyle." Adam bu sözlerle kapıdan çıkıp gitti. Haley piyanodaki akorları karıştırmaya devam ettiği için aralarındaki konuşmayı fark etmemişti.

Kız şarkı söylemeye de karar vermişti ve Brielle hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu; piyano çalması mı, yoksa şarkı söylemesi mi? Yakın zamanda Grammy kazanacak gibi görünmüyordu ama çok hevesli olduğu kesindi.

Artık Crew ile aralarında neler olup bittiğini öğrenmenin zamanı gelmişti. Haley ve ağabeyi arasında uçuşan buhardan, Brielle onun bir kız arkadaştan daha fazlası olduğundan şüpheleniyordu. Bu kadın kardeşine layık mıydı? İçindeki bir his ona *evet* diyordu.

"Umarım sizi bölmüyorumdur," dedi Brielle gölgelerin arasından çıkarken. Haley tuşlara bir sarsıntıyla vurdu ve böylece "şarkısını" etkileyici bir dizi uyumsuz notayla bitirdi. Brielle, Haley'nin saklandığı yerin dayanmasını umduğunu görebiliyordu ama Brielle bir şey istediğinde hiçbir şey onu durduramazdı ve şu anda Haley'nin kim olduğunu ve tam olarak neyi temsil ettiğini öğrenmek istiyordu.

"Hayır. Tabii ki hayır. Aslında burada olmamam gerekiyor ama bar şu anda kapalı. Marlin gizlice girmeme izin veriyor çünkü piyanoda çalmaktan hoşlanıyorum, gerçi bu konuda çok kötüyüm. Üniversitede müziğe değer vermek üzerine bir ders almış ve temel bilgileri öğrenmiştim. Çok güzel piyano çalan eğitmen bana birkaç basit şarkı öğretti." Haley büyükanne ve büyükbabasının evindeki etkileyici piyanodan bahsetmeyi ihmal etti - ne de olsa onlar hayattayken ona dokunması yasaktı.

"'Frosty the Snowman' ve 'Silent Night'ı biliyorum. Babam her zaman piyanonun başında Noel şarkıları söylemekte ısrar eder, bu yüzden her birimizin birkaç şarkı öğrenmesi gerekiyordu," dedi Brielle umutlu bir sırıtışla. Haley'nin yanındaki banka oturdu ve Haley o anda çalamayacak kadar şok olduğu için "Frosty "yi çalmaya başladı.

"Crew'un bildiği şarkılar neler?" Haley gözlerini kocaman açmış ve ağzı açık bir şekilde sordu.

"'The Drummer Boy' ve 'Friendly Beasts'."

"Bu iki şarkıyı da çok seviyorum. Bakalım benim için çalacak mı?" dedi heyecan ve sevinçle.

"Noel için gelmeyi planlıyorsan, onu duyacaksın," dedi Brielle sinsice ve Haley'nin tepkisini izledi.

Kızın yüzünde umut vardı, Noel'de hâlâ Crew'la birlikte olacağına dair gerçek bir umut. Brielle'in göğsündeki endişe, bu kadının ne kadar aşık olduğunu gördüğünde buharlaştı.

Haley kendini çabucak toparlayıp anahtarlara bakarak, "Bu birkaç ay sürer," dedi.

"Bu akşamki yemekte orada olacağından emin olmak için seni aramak istedim. Bilmeni isterim ki Crew'un hiçbir şey yapmasına izin vermeyerek harika bir iş çıkardığını düşündüm. Eğer onun kız kardeşi yerine bir fahişe olsaydım, muhtemelen gözlerimi oyardın."

Haley kızarak Brielle'e baktı, sonra da Brielle'le birlikte birkaç tuşa basarak "Sessiz Gece"nin korkunç bir yorumunu yaptı.

"Neden bu kadar üzıldüm bilmiyorum," diye mırıldandı. "Bunun resmi bir şey olduğunu hiç söylemedik. Sadece birkaç aydır birlikteyiz..."

"Bence kardeşimden hoşlandığın için bu kadar üzıldün - inanması ne kadar zor olsa da - ve hatta belki de onu seviyorsun."

Haley şimdi bembeyaz kesilmişti ve Brielle müstakbel baldızıyla tanıştığından hiç kuşku duymuyordu. O ve Crew birbirleri için deli oluyorlardı. Şimdi bunu itiraf etmeleri gerekiyordu ve Brielle ilk baldızına sahip olacaktı.

"Ben... şey... onu sevmiyorum," dedi Haley. "Karmaşık bir durum ama bana bazı konularda yardımcı oluyor. Crew gibi adamlar sosyeteden ya da Ivy League'den kızlarla evlenirler. Benim gibi kadınlarla çıkabilirler ama hanımefendilerle evlenirler."

"Ne demek istiyorsun?"

Haley'nin acı dolu sözleri Brielle'in kalbini parçaladı.

"Crew ile tam olarak aynı sınıfta değilim - seninle. Bunu fark edemeyecek kadar aptal değilim. Ondan hoşlanıyorum ve bana karşı harika davranıyor ama bu bir yaz olayı, başka bir şey değil. Sadece eğleniyoruz," diye devam etti.

Brielle onu inceledi, bu kadının sırlarını öğrenmek istiyordu, hayatında onu bu kadar güvensizlikle dolduran şeyin ne olduğunu bilmek istiyordu.

Çürümüş küçük bir veletten başka bir şey olmadığı onca yılı düşündükçe suçluluk duygusu onu tüketti. Ona verilen her şeyi hafife almıştı - en iyi eğitim, en iyi kıyafetler, on altıncı yaş gününde yeni bir araba, istediği her şey. Ne kadar sığ biriydi. Hayatını boşa harcamıştı.

Karşısında çok daha az şeye sahip olduğu belli olan bir kadın vardı ama gururlu ve güçlüydü ve bunu kendi başına başarıyordu. Brielle ikisinin yakın arkadaş olacağını ve bu arkadaşlıktan kazançlı çıkacak olanın kendisi olacağını hissediyordu.

"Haley, bilmelisin ki aşk hayattaki rütbeni önemsemez. Hangi okula gittiğin ya da piyano çalıp çalamadığın umurunda değildir. Aşk büyülü ve dürüsttür ve sen istesen de istemesen de seni bulacaktır. Kendinden vazgeçme, çünkü kardeşimin senin piyasadaki en klas kız olduğunu düşündüğü çok açık."

"Ben...uh..." Haley konuşamıyordu.

"Ağabeyime tapıyorum. O ve diğer üç erkek kardeşim beni her zaman çok şımarttılar - korkarım oldukça şımarttılar ama bu başka bir zamanın hikâyesi. Ben sadece onun aşık olduğu kadınla tanışmak istedim."

Brielle, Haley'nin ağzının açık kaldığını görünce gülümsedi. Hiç değilse Haley'nin kafasındaki çarkların dönmesini sağlamıştı. Bazen erkekler kendilerini nasıl ifade edeceklerini bilmeyen koca soytarıları ve kadınlar meseleleri kendi ellerine almak zorundaydı. Aslında Montana'da onun düşüncelerini duymaktan faydalanabilecek özel bir adam tanıyordu.

"Seni daha fazla tutmayayım Haley, ama seni bu akşam yemekte görmeyi gerçekten umuyorum. Seninle konuşmak gerçekten büyük bir zevkti." Brielle bu sözlerle ayağa kalktı ve telaşlı kadını yalnız bıraktı. Haley'nin düşünecek çok şeyi vardı ve Brielle bir kış düğünü yapmayı umuyordu.

Karla kaplı zemin gibisi yoktur.

insanlar hayatlarını birleştirdiler. Yeni gelin ve damat, kilisenin sıcaklığından çıkıp evlerinin yolunu tuttukları andan itibaren kelimenin tam anlamıyla kendilerine yeni bir yol çiziyorlardı - ayak izleri bembeyaz karda ilerleyişlerini işaretliyordu.

Evet, kendi yolundaki birkaç tümseğe rağmen Brielle romantik biriydi. Yeniden kendisi olmak muhteşemdi ve ailesine kavuşmak daha da muhteşemdi, hepsi birbirine bağlı ve sevgi doluydu.

Odasına doğru ilerlerken kendi kendine baş döndürücü bir şekilde gülümserken, erkeklerin durup ona baktıklarını fark etmedi bile. Çekici olduğunu biliyordu - aptal değildi - ama sahip olduğu tam güç hakkında hiçbir fikri yoktu.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

OK, aşıktı. Umutsuzca, geri dönülmez bir şekilde ve sonsuza dek aşık. Haley'nin kalbi sıcaklıkla parlıyordu.

Üç adamın viskilerini yudumlamalarını ve odayı puro dumanı ve şamatalı kahkahalarla doldurmalarını izledi. Tam bir cümbüştüler ve onlara doyamıyordu.

"Bu dörtlü bir tür. Ben kazandım!" Haley bir yığın Skittles şekerini kendine doğru çekti. Onları aşağı yukarı temizlemişti.

"Sanırım hile yapıyorsunuz, genç bayan," dedi Joseph, elindeki iki çifti bırakırken alaycı bir surat ifadesiyle.

"Siz, benim nazik efendim, zavallı bir kaybeden oluyorsunuz," diye alay etti.

"Keşke Katherine'ime bu kadar aşık olmasaydım, senin sevgini kazanmak için yeni yeğenimle savaşırdım."

"Senin için Katherine'le dövüşebilirim," dedi Haley göz kırparak, yanaklarındaki yumuşak pembe parıltı hoşuna gitmişti.

"Ah, genç bayan, yaşlı bir adamı nasıl genç hissettireceğinizi biliyorsunuz." Eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Adamlar bir haftadır tatil köyündeydi ve Crew tatil köyünü işletmekle meşgulken o düzenli olarak onları arıyordu. Potansiyel alıcılar oradaydı ve resmi bir teklif yapmışlardı. Görünüşe göre cennetteki zamanı neredeyse sona ermek üzereydi.

Burayı anlatılamayacak kadar özleyecekti ama en azından eve götürebileceği harika anıları olacaktı. Crew ile geçirdiği ateşli geceler, babası ve yeni amcalarıyla geçirdiği bu değerli hafta. Sanki normal bir ailenin nasıl bir şey olduğunu

tadıyordu ve ah nasıl da

Böyle bir şeyi özlüyordum.

Ne güzel bir hikaye - altmış yıldan uzun bir süre sonra yeniden bir araya gelen üçüzler. Ve birbirlerine bağlanmaları için sadece birkaç gün yetmişti. Haley hem Joseph'in hem de George'un mutlu bir evliliği olmasından çok memnundu ve Crew'un babasının nasıl bekâr olabildiğini anlayamıyordu.

Richard kibar, maceraperest ve şeytani bir tavra sahipti. Crew'in onun sadece yakışıklılığını değil, aynı zamanda rahat ama gösterişli tavırlarını da nereden aldığını kesinlikle görebiliyordu. Bu Anderson/Storm ailesiyle boyundan büyük işlere kalkışmıştı.

Ve artık hiçbirini göremeyince...?

"Her zaman kumar oynayabilen bir kadının hesaba katılması gereken bir güç olduğunu söylemişimdir. İki gün içinde ayrılıyoruz ama bizi ziyaret etmenizi bekliyorum genç bayan," dedi George onun gözlerinin içine bakarak.

Haley havayı bozmak istemedi.

"Bence sen sadece şekerini geri kazanmak istiyorsun. Denemeye devam ediyorsun ama beni yenemiyorsun," diye şaka yaptı ve birkaç parlak renkli parçayı kaldırıp ağzına attı.

"Konuyu değiştirmeye çalışmaktan vazgeç," diye karşılık verdi Joseph, onun taktiklerine kanmamıştı. "Bana Şükran Günü'nde orada olacağını henüz söylemedin. Sadece birkaç ay kaldı ve masamın etrafında bir sürü güzel kadının oturmasından hoşlanıyorum."

"Gelebilirsem gelirim," dedi detay vermeden. Orada olacağını söylemeyi çok istiyordu, ama onların kendi ailesi olmadığını hatırlamak zorundaydı. Onları sadece çok kısa bir süreliğine ödünç alıyordu.

"Evet, Haley, senin de orada olmanı istiyorum. Huysuz oğlumun gözlerine yıllardır görmediğim bir ışıltı getirdin. Onun için çok iyisin," dedi Richard. Üç kardeş arasında en sessiz olan oydu ama bu onun gücünü hiç azaltmıyordu.

"Çünkü ona çok fazla sorun çıkarıyorum. Şimdi, eğer benimle kaçmak istiyorsan, ıssız bir ada bulabiliriz.

ve sonsuza dek saklan," diye göz kırparak ekledi ve Richard'ın kızarmasına neden oldu.

"Ah, otuz yaş daha genç olsaydım, seni omzuma atar ve her an cennete götürebilirdim," dedi gülerek; Joseph ve George da ona katıldı.

"Bu kapıldı baba," dedi Crew, sessiz yaklaşımıyla Haley'yi şaşırtarak. Haley onun gülümseyen yüzüne baktı.

Richard oğluna, "Bu onun için seninle düello yapamayacağım anlamına gelmez," dedi.

"Crew, Haley'i sandalyesinden kaldırıp ağzını kendi ağzıyla öyle bir kapattı ki, Haley'in itiraz etmeyi düşünecek zamanı bile olmadı.

Dudakları onunkileri kapladığında, en sevdiği üç erkeği unuttu ve sevgilisinin kollarında eridi. Tüm zaman ve mekân algısını kaybederek, o vücudunu uçururken sadece yolculuğa tutundu.

Richard kıkırdayarak, "İşte bu bir öpücük," dedi. Haley tekrar sert zemine düştü. Crew onu yavaşça bırakırken kızarma sırası ondaydı.

Crew onun elini sıkarken, "Haley'i götürmekten nefret ediyorum ama üç işgüzar adamı içermeyen planlarım var," dedi. Haley onun gözlerindeki hınzır parıltıdan tedirgin olarak geri çekilmeye çalıştı.

"Aferin oğlum. Bu kıza iyi bir romantizm ver. Ve sakın gitmesine izin verme. Ben aptal bir evlat yetiştirmedim," dedi Richard.

Joseph kesinlikle aynı fikirdeydi. "İyi bir kadın hafife alınacak bir şey değildir. Ona sıkıca tutunur ve seni asla bırakmaması için dua edersin. Kırk yılı aşkın bir süredir Katherine'imle birlikteyim ve onu bulduğum için minnettar olmadığım bir gün bile geçmedi."

"Evet, hayatımda iki büyük aşka sahip olduğum için kutsanmış durumdayım. Esther ile geçirdiğim son on yıl benim için bir lütuftu ve onsuz ne yapardım bilmiyorum," diye ekledi George.

"Kalbime yakın tutacak bir kadın için her şeyimi verirdim

onunkine. Vazgeçmedim," diye ekledi Richard üzüntüyle. "Merak etme kardeşim! Sana bir gelin bulacağız," dedi Joseph.

heyecanla söyledi.

"Oh, hayır yapmayacaksın, Joseph. Aşk beni bulursa bulur, ama *kardeşlerimin* hayatıma karışmasına ihtiyacım yok," dedi Richard ters ters bakarak.

"Siz üçünüz bu konuda tartışın. Akşam görüşürüz." Crew Haley'i kollarına aldı ve odadan çıktı. Adamların ıslık sesleri onları kapıya kadar takip etti.

Crew'un erkek gibi davranması onu utandırdı ama yine de onun karşısında eridi. Sırtının altında esneyen kollarının gücü, yan tarafına baskı yapan sıkı karın kaslarının hissi ve gözlerindeki açlık bakışı nefesinin boğazında düğümlenmesine neden oldu.

Adam barın arkasındaki koridordan geçip ofisine doğru ilerlerken, "Tam havandasın, değil mi?" diye takıldı.

"Seni özledim," diye cevap verdi basitçe. Kızın kalbi bu düşünceyle ısındı.

"Baban ve amcalarınla vakit geçirmeyi seviyorum. İnatçı ve huysuzlar ve ben bunun her dakikasını seviyorum."

"Onlarla birlikte olmayı ben de seviyorum ama şu anda seninle birlikte olmayı seveceğim," dedi ofis kapısından içeri girerken, kapıyı hızla kapatıp arkasından kilitledi.

Onu masasına yatırdıktan sonra, ağzı hızla onunkini kavradı ve kadın viski, poker ve eğlenceli eski üçlüler hakkındaki her şeyi unuttu. Crew bluzunun düğmelerini açıp dantelli sütyenini saniyeler içinde ortaya çıkarırken açlık onu yıkadı.

"Peki, neden öyle söylemedin?" diye nefes nefese kaldı, çünkü adamın ağzı boğazına doğru hareket etti ve sonra narin dantellerin arasından sertleşen bir meme ucunu emdi. Arkasına yaslandı ve zevkle haykırdı.

Hızla hareket ediyordu ve Haley ne onu ne de onu başka türlü istemezdi. Onun kendisini hızlı ve sert bir şekilde almasını, tekrar tekrar zevk çılgınlıkları atmasını istiyordu.

Eli kadının ön tokasını buldu ve göğüslerini serbest bıraktı.

Onları okşayabilir, kızdırabilir ve karnının ihtiyaçla dalgalanmasını sağlayabilirdi.

Kolunu masanın yüzeyinde gezdirerek her şeyi yere fırlattı, sonra onu yere yatırdı, eteğinin düğmelerini açtı ve külotuyla birlikte çekerek onu önünde çıplak bıraktı.

"Ne kadar nefes kesici olduğunu asla unutamıyorum. Sana bakıyorum ve kendimi sıcaklığının derinliklerine gömecek, teninin her bir narin parçasını öpecek ve sonra sen yarını hayal ederken bütün gece sana sarılacak şanslı kişi olmayı nasıl başardığımı merak ediyorum," diye fısıldadı, gözleri yavaşça vücudunda gezinirken.

Aman Tanrım, adam ne söyleyeceğini biliyordu. Adam ellerini kalçalarında gezdirip onları birbirinden ayırarak aç bakışları için onu tamamen açık bıraktığında kadın titriyordu.

Aniden ağzı aşağı indi ve şişmiş kadınlığına yapışıp ateşini bir cehenneme çevirdiğinde gerçekten de haykırdı. Dirseklerinin üzerine uzanarak, adam alevlerini daha yükseğe doğru okşarken, durmadan önce onu zevkin eşğine getirirken adını haykırdı.

"Öp beni," dedi adam, kadının vücudunda yukarı doğru ilerlerken, giysileri gitmişti. Bu ne zaman olmuştu? Bilmiyordu.

Daha önce yaptığı gibi ağzını yağmalamak yerine - ki bu çok hoşuna gitmişti - onun üzerinde durdu, elleri yüzünü çerçevelerken dudaklarını hafifçe onunkilere sürttü. Bu tatlı an kızın gözlerini yaşarttı.

Sıcaklık ve tutkuyu kaldırabilir, kaldırabilir ve kaldırabilirdi. Ağzının ve zihninin bu sevgi dolu, yavaş keşfi onu dizlerinin üzerine çökertti. Ona olan aşkını haykırmamaya çalışarak öpücüğü derinleştirdi, tüm kontrolünü kaybetmeye yakın olduğunu biliyordu.

"Sana ihtiyacım var, Haley. Sana her zaman ihtiyacım var," dedi vücutlarını birbirine hizalarken. Adam ereksiyonunun kalın başını bir anlığına ona yasladığında, gözleri

Birbirlerine bağılıydılar ve birdiler.

O artık onun olmuştı ve onu zorladığı ana kadar da bırakmayacaktı.

Adam yavaşça kıvrımlarının derinliklerine batarken alevler tekrar içinden geçti ve sonra etine vurarak onu saf zevkin sınırına daha da yaklaştırdı. İçine doğru iterken sırtındaki kasların esnediğini hissetti ve dilleri birbirine dolanırken onun arzu dolu inlemelerini emdi.

Adam ona doğru daha hızlı ve daha sert ittikçe, kız daha yüksek sesle haykırdı. Daha fazla. Hep daha fazla. Ona doyamıyordu.

Kadın dağılmadan hemen önce Crew ağzını kaldırdı ve onun gözlerinin içine baktı. "Benimsin, Haley. Sen benimsin. Bugün benimsin. Yarın da. Ertesi gün de. Gitmene izin vermeyeceğim."

Onun sözlerini reddetmeye çalıştı, kalbine yerleşmelerine izin vermemeye çalıştı, ama birlikte parçalandıklarında, gözyaşlarının dökölme tehdidini hissetti. Evet. Sonsuza dek onun olmak istiyordu.

Ama insanlar tutkulu anlarında böyle demezler miydi? Duyguları çok daha derin bir seviyede hissediyorlardı ama bu duygular hızla tükeniyordu. Yine de, adam onu kollarına alıp köşedeki büyük boy sandalyesine taşıırken ve kendini toparlarken ona sarılırken, sonsuza kadar küçük bir umut beslemesine izin verdi.

Belki de onu bırakmak zorunda kalmayacaktı. Belki de bugünü sonsuza dek sürecekti.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

W

"Neden bu kadar korkuyorsun, Haley?"

Kapma onu gömlek ve kapsayan kendisi, o

külotunu ararken arkasını döndü. O aptal şeyler neredeydi? Bu ofisten onlarsız çıkmasının ve bir tatil köyü hizmetçisinin onları süpürgesine çekmesi gibi bir utancı göze almasının imkânı yoktu.

Saunada iki genç gibi öpüşürken yakalandıklarında yeterince kötü olmuştu. Tamamen mahcup olmuştu. Crew, lanet olsun ona, zavallı çalışanı bahaneler ve kızarmış bir yüzle odadan kaçarken yüzünde kocaman bir sırtıyla arkasına yaslanmıştı. Ama gerçekten, neden şimdi o olayı düşünüyordu ki?

Muhtemelen onun yapmaya çalıştığı konuşmayla yüzleşmekten korktuğu için. Eğer ona açılırsa, sadece hayal kırıklığına uğramak için, her zaman olduğu gibi incinecekti. Adamın sırtını dayayabileceği bir ailesi vardı, kadınınsa kimsesi yoktu. Bunu neden anlayamıyordu?

Başından beri onu öğretmen olarak kabul etmekten başka bir şey yapmanın akıllıca olmadığını bilse de, yine de kalbinin işe karışmasına izin vermeyi başarmıştı. Şimdi kaçınılmaz acıya karşı bir tür savunma oluşturmak için çabalıyordu.

Tatil köyünü muhtemelen birkaç gün içinde satacaktı ve satış tamamlandıktan sonra bir sonraki büyük macerasına atılacaktı ve o da yine tek başına kalacaktı. Eskiden bununla gayet iyi başa çıkardı ama bu Crew'le tanışmadan önceydi.

"Hiçbir şeyden korkmuyorum Crew. Her şeyin olduğu gibi olmasını seviyorum.

ve neden beni zorlayıp durduğunu anlamıyorum," dedi sonunda adam kapıyı kapattığında.

"Birlikte iyi olduğumuzu kabul etmenin nesi yanlış?" Yüzü ciddiye ama zaten çok şey paylaşmıştı. Duygularının derinliğini bilseydi ne düşünürdü? O iyi vakit geçirmek isteyen bir adamdı - sonsuza dek mutlu olmak isteyen değil.

"Birlikte iyiyiz. Bunu inkâr etmiyorum," dedi ve ona bir şeyler vererek konuyu kapatmasını umdu. Ses tonunu hafifletmeye çalıştı ama yükselen stres seviyesi bunu kolaylaştırmıyordu.

"Seninle olmayı seviyorum Haley," dedi onu arkadan kavrayıp elini beline doladığında, onu göğsüne doğru çekerken parmakları karnının düzlüğü boyunca uzanıyordu. Başparmağının göğsünün hemen altında durması vücudunun yeniden ısınmasına neden oldu.

Bu inanılmaz bir işkenceydi. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı - kendini toparlamak ve tüm bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışmak için.

"Ben de seninle olmayı seviyorum Crew. Gerçekten seviyorum. Sadece sahip olduğumuz şeye bir etiket koymaya çalışmamamız gerektiğini düşünüyorum. İkimiz de hayatlarımızın dengesiz bir noktasındayız ve bunun eğlenceli ve kaygısız olması gerekiyor. Sen benim öğretmenimsin, unuttun mu?" dedi espri yapmaya çalışarak.

Düz düştü.

"Şiirler ve çikolatalar mı istiyorsun?" diye sordu, içten bir şaşkınlıkla. "Alay etmiyorum, Haley. Bilmem gerek."

Sesindeki gerçek şaşkınlık neredeyse onu eritiyordu. Ona karşı çok iyiydi, ihtiyaçlarını tahmin ediyor, nasıl hissettiğini önemsiyor ve vücudunun onun için şarkı söylemesini sağlıyordu. Keşke ona sonsuza dek tutunabilseydi.

"Her kadın öyle değil midir?" diye gülerek adamın kollarında döndü ve dudaklarını ağır çekimde adamın dudaklarının üzerinde kaydırıldı.

"Tamamdır. Şekerci dükkanını boşaltacağım ve bu gece bir şair getirteceğim."

Onun şaka yapıp yapmadığını bilmek istiyordu.

Elleri sırtından aşığı kayarken, "Bana büyük bir Dove Bar ile sürpriz yapsan ve yazarları takip etmesek nasıl olur?" diye cevap verdi. Sonra başını tuttu ve dudaklarını nazikçe okşamasını ağızına tam ölçekli bir saldırıya dönüştürdü. Adamın dikkatini dağıtmak için iyi bir iş çıkarmış gibi görünüyordu; ancak başarısına sevinip sevinmeyeceğini bilmiyordu.

Tam o sırada telefonu çaldığında Haley rahatlama ve hayal kırıklığı karışımı bir duygu hissetti. Vücudu yeni yeni ısınmaya başlamıştı ama bu garip konuşmadan kaçabildiğı için mutluydu.

Haley ona, "Sen telefonuna bak, ben de yüzmeye gideyim," dedi. Adamın gözlerinde ateş parlamaya başlamıştı, bu yüzden cazibenin onu ele geçirmesini önlemek için birkaç adım geri çekildi.

Kapıya varmıştı ki adamın sesi onu durdurdu. "Haley." Kadın dönerken durakladı. "Bu konuşma daha bitmedi."

Ofisten çıkarken korkunun umutla savaştığını hissetti. Umut daha korkutucuydu. Onunla gerçek bir gelecek düşünmesine izin verirse, fırtınalı bir okyanusun ortasında can yeleğı olmadan yüzüyor olacaktı ve muhtemelen pes edip suyun onu sürüklemesine izin vermek daha kolay olacaktı.

Başını iki yana sallayarak şaşkın gözyaşlarını bastırdı ve üstünü değiştirmek için süitlerine doğru ilerledi. İyi bir yüzme ve egzersiz zihnini yeniden yoluna koyacaktı. Tek ihtiyacı olan buydu, diye kendini ikna etti.

Crew telefonu kapattı ve sonra başını ellerinin arasına aldı. Onun gelecekle ilgili korkularını biliyor ve anlıyordu ama şimdiye kadar kendisine biraz daha fazla güvenmesini ummuştı. Ona duygularıyla başa çıkması için bir ya da iki hafta verecek, sonra da saldıracaktı.

Haley hayatını daha iyi bir hale getirmişti; şimdi onu bırakması mümkün değildi. Herkesin dışarıda bir yerlerde mükemmel bir eşi var mıydı? Tek bildiği onsuz hayatının daha da boş olacağı idi.

İkisinin birlikte iyi bir hayatı olabilirdi. Kendine olan güvensizliği onu hâlâ geride tutuyordu ama son birkaç ayda onun canlanmasını, açılmasını ve geçmişindeki pek çok şeytanla yüzleşmesini izlemişti.

Ejderhalarını birer birer öldürüyordu ve o da orada, onun yanında savaşmaya yemin etti.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

CREW sonunda Haley'e sadece bir gün izin verdi. Ona daha fazla zaman vermeyi planlamıştı ama ve ona söylemek için sabırsızlanıyordu.

Avukatları ve alıcılar tarafından tutulan kişiler evrak işlerini halletmişlerdi ve Haley'e ay sonunda taşınma zamanının geldiğini bildirmesi gerekiyordu. Onunla birlikte yeni bir yere gitmeye aldırmayacağını umuyordu. Bitirmesi gereken bir okulu olmasına rağmen bu sömestr izinliydi ve ona mümkün olan en iyi okulu bulacaktı. Onun için önemli olan şey onun için de önemliydi.

Crew bir sonraki iş girişiminin Oregon'da olmasına karar vermişti. Tillamook sahillerinde harika bir tatil köyü vardı ve onu restore etmek istiyordu. Yeni bulduğu ailesine daha yakın olacak ve hiç tanımadığı kuzenlerini tanıyacaktı.

Haley orayı çok sevecekti. Hava Seattle'dakiyle neredeyse aynıydı, ayrıca yine de sahilde olacaktı, diye düşündü.

Bu tür haberler için mum ışığında bir akşam yemeği, en azından birkaç düzine gül ve bolca çikolata gerekirdi. Teorisine göre, ellerinde iyi bir çikolata olan kadınların kendilerini dinleme olasılıkları çok daha yüksekti. Haley bunu sık sık kanıtlamıştı.

Çikolata şurubu ve krem şantiyle deney yaptıkları bir gecenin anısı hafızasında canlandı ve Crew ne düşündüğünü şaşırdı. *Lanet olsun.* Elini sallayarak

Başını kaldırıp işe koyuldu. Planlanması gereken çok şey vardı ve her şeyin doğru olması gerekiyordu.

"Bay Storm."

"Bay Storm."

Crew döndüğünde Stanther ikizlerinin kendisine doğru yalpalayarak geldiğini gördü. İki yaşlı kadın seksen yaşlarındaydı ve hayat doluydular, ancak şüphesiz geçmiş yıllarda olduklarından biraz daha yavaşıldı.

Zamanında gerçek birer güzel olmalıydılar. Gözlerinde bilgi ve kahkaha parlıyordu ve geçen hafta boyunca onları tesiste ağırlamaktan büyük mutluluk duymuştu. Misafirlerine nadiren bağlanırdı ama bu iki spitfire için bir istisna yapmıştı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim güzel hanımlar?" dedi her kadının eline bir öpücük kondururken.

"Oh, çok çekicisin. Eskiden sahip olduğum enerjiye sahip olsaydım," dedi Bertha Stanther, "seni benimle birlikte büyük süitime sürüklerdim. Yaşımın beni yakalamış olması çok kötü."

"Ah, yaş seni daha da çarpıcı yapmış," dedi göz kırparak.

İki kadın kıkırdadı ve yanaklarına yumuşak bir kızarıklık yayıldı. Penelope şimdi konuştu: "Sadece veda etmek istedik. Büyük yeğenimiz bugün bizi alacak ve eve geri götürecektir. Sizinle geçirdiğimiz zamandan çok keyif aldık Bay Storm. Umarım birkaç ay sonra tekrar görüşürüz."

"Ne yazık ki burada olamayacağım hanımlar. Ama bir sonraki tatil köyümü faaliyete geçirdiğimde, benden bir haftanız var," diye söz verdi ve her birine kişisel kartvizitini uzattı.

"Ooh, bu teklifinizi kesinlikle kabul edeceğiz. Bedava bir tatil kulağa harika geliyor," dedi Bertha. Kadınlar mücevherler içindeydi ve harcayacaklarından çok daha fazla paraları vardı, ama hayatlarında zor zamanlar geçirmişlerdi ve üç kuruşun hesabını yapıyorlardı. Masrafları kendisine ait olmak üzere onlara bir haftalık tatil vermekten onur duyuyordu.

"Gelseniz iyi olur, çünkü ikinizi de özleyeceğim. Nasıl

bir öpücüğe ne dersiniz?" Eğildi, böylece her biri yanağına pembe ruj lekeli bir öpücük kondurabildi.

"Yakında görüşürüz Bay Storm," diye seslendiler, her birini kucaklayan ve yolculuklarının nasıl geçtiğini sormaya başlayan güzel giyimli genç adama doğru yürümek için dönerlerken. Crew onları tekrar görmeyi umuyordu. Onların mizah anlayışları ve olumlu tavırları gerçekten hoşuna gitmişti. İkisi de yaşlarının hayattan zevk almalarına engel olmasına izin vermiyordu ve seksenli yaşlarına geldiğinde kendisinin de aynı olmasını umuyordu.

Crew kız kardeşlerin güvenli bir şekilde götürülüşünü izledikten sonra babasını ve amcalarını aramaya koyuldu. Ailesi ertesi gün yola çıkacaktı ve itiraf etmekten nefret etse de, Haley'nin kalbine bu kadar kolay girmeleri onu biraz kışkandırmıştı.

Bulabildiği her an üç yaşlı adamla birlikteydi ve kız kardeşiyle gerçekten çok iyi anlaşmışlardı, hatta onun için kaos yaratmak üzere bazı personeliyle birlikte çalışıyorlardı.

Yine de kızamazdı çünkü Haley'nin ailesi, arkadaşları, hiç kimsesi yoktu. Elbette bu onun hayatına girmeden önceydi; şimdi bir daha asla yalnız kalmayacaktı.

Onunla birlikte olduğu her gün daha da aşık oluyordu. Kalbinin en derin arzusu ona sıkıca tutunmak ve asla gitmesine izin vermemekti. Ve evet, onlar gittikten sonra işgüzar ihtiyarları özleyecekti ama Haley'nin onları daha çok özleyeceğine dair bir his vardı içinde.

Crew üçünü barda oturmuş, çabucak kaynaştıkları favori barmeniyle ziyaret ederken bulunca pek şaşırmadı. Hem kendileri hem de Marlin kaliteli içkiler ve pahalı purolar üzerine yemin ettikleri için bu hiç de şaşırtıcı değildi. Crew, Marlin'e kendisiyle birlikte bir sonraki tatil köyüne gelirse reddedemeyeceği kadar iyi bir iş paketi sunmaya karar vermişti bile.

"Son baktığımda burası bir iş yeriymiş," dedi Crew, huysuz görünmeye çalışarak ama bunu başaramayarak.

Babası, Crew'un oturabilmesi için sandalyesini biraz yana kaydırırken, "Oh, böğürmeyi bırak da sigara içmek için bize katıl," dedi. Öğleden sonra bu saatlerde çok az

patronlar ve Crew rahatlama şansı buldu.

Joseph amcasından bir puro alıp yakarken, "Sakıncası yoksa," dedi. Sandalyede arkasına yaslanırken tüm gözlerin üzerinde olduğunu fark etti. Adamlar sanki onu tartmışlar ve eksik bulmuşlar gibi bakıyorlardı.

"Ne?" diye sordu sonunda, normalde utangaç değildi ama onların sert bakışları altında kıpırdamamak için kendini zor tutuyordu.

"Biz de tam senden bahsediyorduk oğlum ve Haley'e gelinlik teklif etmediğin için neyin var diye merak ediyorduk."

Direkt konuya girmeyi babasına bırakın.

"Bunun sizi nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum. Bu hepiniz için geçerli." Crew dikkatle her birinin gözlerinin içine baktı, Marlin'e de iyi bir önlem için fazladan bir bakış attı. Ama adam bir milim bile geri adım atmadı - Crew yeteneğini mi kaybediyordu?

"Tabii ki bu bizi ilgilendirir. Biz aileyiz ve senin iyi olduğundan emin olmak istiyoruz," diye bağırdı Joseph ağzından kalın bir duman çıkararak.

Crew adamın varlığından sadece birkaç haftadır haberdardı ama Joseph amca rolünde şimdiden rahattı. Crew'un büyük şaşkınlığına rağmen, hiç de umursamadığını fark etti. Joseph ve George'u sanki hayatı boyunca tanıyormuş gibi hissediyordu ve şimdi onların ailesinin bir parçası olduğu için minnettardı.

"Bunu hiçbirinize itiraf etmek zorunda değilim ama Haley'nin parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeyeceğim. Gençlik yıllarımda bazı aptalca kararlar vermiş olabilirim, ama elinize bu kadar iyi bir kadın geçtiğinde, onun elinizden kaçmasına kesinlikle izin vermezsiniz."

"Ayrıca, torun sahibi olma zamanım gelmişti..." Richard, Crew'un sözleri kulaklarında yankılanırken sustu. En büyük oğluna bakarken yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Crew hiçbir zaman insanları memnun eden patolojik biri olmamıştı ama babasının gözlerindeki hafif yaş parıltısı karşısında gurur duyduğunu hissetti.

"Uh...şey...bu çok iyi, Crew. Seninle gurur duyuyorum,"

dedi Richard sonunda oğlunu sırtından alkışlarken.

"Neden gurur duyuyorsun baba?" Brielle onlara katılırken sordu, bir sandalyeye oturdu ve Crew'un purosunu kaptı.

"Bunlardan nefret ettiğini sanıyordum," diye tersledi onu geri almaya çalışırken.

"Ufkumu genişletmeye çalışıyorum," dedi ve bir nefes çekti, sonra duman ciğerlerini tıkayınca iki büküm oldu.

"İçine çekmemen gerekiyor, sevgili yeğenim; sadece dilindeki tatlı dumanın tadına bak." George onun sırtını sıvazladı ve

ona biraz su ikram etti.

"Uyarın için teşekkürler," diye öğürdü Crew'e ters ters bakarak. Purosunu geri alırken sırtarak, "Bana hiç şans vermedin," diye karşılık verdi. Bu ona bir tane içmesi gerektiğini gösterecekti.

onun.

"TAMAM. TAMAM. Beni yakaladın. Peki neden bu kadar gurur duyuyorsun?" diye tekrar sordu.

"Crew evleniyor," diye araya girdi Joseph.

Crew panik içinde etrafına bakındı. "Şşş. Haley'le bunların hiçbirisi hakkında konuşmadım ve kimse evlilik hakkında bir şey söylemedi. Sadece gitmesine izin vermeyeceğimi söyledim," diye fısıldadı.

"Kızla sadece birlikte olmayı planlamasan iyi edersin. O bir hanımefendi ve parmağında bir yüzüğü hak ediyor," diye onu uyardı George.

Crew ayağa kalkıp sigarasını kül tablasında söndürürken, "Çok meraklısınız," diye homurdandı. Yaşlı adamlar oyun planını ele vermeden önce Haley'yi bulsa iyi olacaktı. Servetine bahse girerdi ki hiçbirisi sır saklayamazdı. Neden bir şey söylediğini bilmiyordu.

Richard, "Sen bu kadar aptal olmasaydın buna gerek kalmazdı," diye seslendi.

Kahkahaları onu odadan çıkarırken Crew cevap verme zahmetine girmedi. Marlin'in sessiz kalması iyi bir şeydi; yoksa onu oracıkta kovabilirdi.

Elbette yapmazdı, ama yine de güzel bir düşünceydi.

Crew kararlı adımlarla odasına yöneldi. Haley'ye istediği romantizmi vermenin zamanı gelmişti. Onlar için büyük planları vardı ve ağını ne kadar sıkı örerse, onu sonsuza dek bu açın içinde tutma olasılığı da o kadar artacaktı.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

S BİR SAAT SONRA Mürettebat Haley'i arkadaki ateş çukurlarından birinin yanında kitap okurken buldu. Ateşi çok severdi.

Bir hikayede iyi bir bölüme geldiğinde yüzünün aydınlanma şekli ve neşeli ve kederli sahnelerde gözyaşlarının farklı şekillerde düşmesi.

Kitabı eline almasına bile gerek yoktu. Sadece onun ifadelerinden bile kitabı okuyabilirdi. Keşke konuştukları zaman da bu kadar kolay okunabilseydi. Onun önünde duygularını maskeleyemekte çok ustalaşmıştı.

Gecenin sonunda bunu bir daha asla yapmayacak kadar ona güvenmesini umuyordu.

"İyi akşamlar güzelim," dedi onun yanına oturup boynuna sokulurken.

"Selam, Crew. Henüz gelemediğim için üzgünüm. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım." "Seni bulmak çok zor olmadı. Hazır mısın?"

"Evet. Uykum geliyor."

Ayağa kalkmasına yardım ederek kolunu ona doladı ve onu asansörlere doğru götürmeye başladı.

"Günün iyi geçti mi?"

"Evet. Hayatımda ilk kez golf oynamaya gittim. Baban ve amcalarının bu kadar sabırlı olması iyi bir şey; beni su tuzaklarından birine atmalarından korkuyordum. Bu konuda berbatım," dedi gülerek. "Düzelتيyorum. Su tuzaklarını bulmakta çok iyiyim."

"Sana küçük bir sır vereyim. Ben de korkunç biriyim." Kızın ona inanmadığını görebiliyordu.

"O yaşlı adamların senin için deli olduğunu biliyorsun.

Düşündüm ki

Bir süre senin için babamla kavga etmek zorunda kalabilirim. Kendini kaptırmış durumda."

"Onları seviyorum Crew. Hepsi çok komik ve nazik. Ne zaman bir babam olmasını hayal etsem, onun üçünün mükemmel bir karışımı olduğunu hayal ederdim. Oldukça yüksek sesle havlıyor olabilirler ama hepsinin altın gibi bir kalbi var ve gerçekten de çok yumuşak kalpliler," dedi iç çekerek.

Crew onun ailesini bu kadar çok sevdiği için minnettardı. Artık eve dönüş yolunu bulduğuna göre, ailenin de ilişkileri kadar önemli olduğunu düşünmeyen bir kadınla asla yuva kuramazdı. İkisi el ele yürüyordu.

Crew, aileniz varsa ama yanınızda sevecek kimse yoksa, sadece yarım bir insan olduğunuza inanıyordu. Gerçi bu iki şekilde de geçerliydi. Eğer gerçek bir aşkınız varsa ama eve dönecek bir aileniz de yoksa, yine de yarım bir insansınız demektir. Sonsuza dek mutlu olmanın tam etkisini hissetmek için gerçek aşkınıza ve sizi güçlü tutacak ailenize ihtiyacınız vardı. Onlar fırtınada elinizi tutacak, dünyanın geri kalanı sizi hayal kırıklığına uğrattığında sizinle birlikte diz çökecek kişilerdi - sizi bütün bir insan yapan her şey onlardı.

Zavallı Haley uzun yıllar boyunca bu özel bağdan yoksun kalmıştı. Başından beri bu bağa sahip olmasına rağmen, yıllarca en önem verdiği kişileri hafife almıştı. En azından ikisi için de çok geç değildi.

Odaya ulaştılar ve adam yavaşça kapıyı açıp onu içeri aldı. Kadın olduğu yerde durdu.

Crew kendisiyle gurur duyuyordu. Onun hayatını altüst etmek istediğinden beri, bu geceyi özel kılmak ve doğru şekilde yapmak için elinden geleni yapmıştı. Odayı sadece kokulu mumlar aydınlatıyordu; duvarda dans eden gölgeler oluşturuyor ve havaya yaseminin tatlı kokusunu yayıyorlardı.

Odanın ortasına gümüş ve kristallerle dolu bir masa ve eline geçirebildiği en iyi şampanya şişesi yerleştirilmişti. Soğuk salata, istakoz fettuccine ve çikolatalı musdan oluşan menü onlar geldiğinde servis edilmek üzere hazırды ve iki sehpanın üzerinde taşan çiçek vazoları duruyordu.

Tabağının üzerinde birkaç gül vardı.

"Olay nedir?" diye sordu fısıltıyla. Pırıl pırıl parlayan gözlerle ona baktı.

Evet, iyi iş çıkarmıştı, diye düşündü onu kendine çekerken.

"Seninle olduğum her gün kutlanacak bir fırsat," dedi ona, bu sözlerin ne kadar anlamlı olduğuna şaşırarak.

"Crew, beni eritiyorsun," dedi onu takdirle öperken.

Onun dokunuşunda kaybolmadan önce, onu masaya götürdü ve narin flütlerden birini alıp bir kadeh köpüklü şarap doldurdu.

"Düne, bugüne ve yarına. Karşılaştığımız her gün şu anki kadar büyümlü olsun," diyerek kadeh kaldırdı ve kadın kadehini onunkine tokuşturdu.

Sandalyesini uzatıp oturmasını sağladı, ardından masanın diğer tarafına geçti, böylece onun her ifadesinin ve hareketinin tadını çıkarabilecekti. Onun uzun, ince parmaklarıyla çatalını alıp, tatlı ağzı ve minik beyaz dişleriyle salatasını kemirmeye başlamasını ve onayını inleyerek dile getirmesini izlediğinde, vücudunun gerilmekten başka çaresi yoktu.

Bu gecenin bir amacı olduğunu kendine tekrar hatırlatmak zorundaydı. Evet, daha sonra onu yatağına atmayı planlıyordu ama onunla birlikte taşınma teklifini kabul etmesine ihtiyacı vardı. Onsuz adadan ayrılmayı reddediyordu.

Küçük kadife bir kutunun kalbine dayandığı cebinin içini hissederken, terlediğine inanamıyordu. Neden bu kadar gergindi ki?

Çünkü hayatında ilk kez sonucunu bilmediğı bir şeye giriyordu. Normalde hiçbir şey üzerine kumar oynamazdı; tek derdi garanti kazançlardı. Haley söz konusu olduğunda, onun kendisini sevdiğini hissetmesine rağmen, ya sadece umutsuzca görmek istediğı şeyi görüyorsa?

Korkularından bahsediyordu ama Crew şu anda korkan kişinin kendisi olduğunu fark etti - onu kaybetmekten korkuyordu. Bu düşünülemezdi.

"Tatil köyü satıldı," dedi ona. "Evraklar bugün imzalandı ve yeni sahipleri bu ayın sonunda devralacak.

ay."

Haley'nin çatalı tabağına çarptı. Çatalını çabucak geri aldı ve ona alametifarikası olan sahte gülümsemelerinden birini attı.

"Bu harika Crew. Senin adına çok sevindim," dedi, sesi neredeyse ikna ediciydi.

Neden üzgün olduğunu anlamıyordu. Ona aylardır bunun devam ettiğini söylemişti. Catalina Adası'na *bu kadar* mı bağlıydı? Eğer öyleyse, büyük olasılıkla yakınlarda başka bir geliştirme mülkü bulabilirdi. Adada değil, çünkü orada bundan daha iyi olabilecek başka bir tatil köyü inşa etmeyeceğine dair bir rekabet yasağı maddesi imzalamıştı. Ancak Kaliforniya anakarası sadece yirmi iki mil uzaktaydı ve şu anda tutkusu olan restorasyonu yapmak için kıyı şeridindeki başka bir noktaya kolayca gidip gelebilirdi.

"Her şey yolunda mı, Haley? Biraz... Bilmiyorum..."

"Senin adına çok mutluyum Crew. Çok mutluyum," dedi masadan kalkarken. Kolları adamın boynuna dolanıp kucağına oturduğunda, adam ona karşı koymadı; dudakları onunkilerin üzerinde gezindiğinde de öyle.

Ama birkaç dakika sonra geri çekildi ve durumu kontrol altına almaya çalıştı. Seks daha sonra gelecekti. Şu anda çok önemli bir sorusu vardı.

"Benimle seviş," diye yalvardı ve kendini ona karşı kıpırdattı. Bu zordu; o sertti. Daha sert. En sert. Hayır! Bunu şu anda yapamazdı. Düşünmesi gerekiyordu. Bu gece bir sebep için planlanmıştı.

"Haley..." diye inledi, kızın göğüsleri göğsüne bastırırken ve parmakları gömleğini çözmeye başlarken.

"Artık konuşmak yok Crew. Benimle seviş," diyerek kucağından indi ve önünde diz çökerek pantolonunun düğmelerini açtı ve zonklayan uyarılmasını serbest bıraktı.

Onu durdurmaya niyetlendi, hatta onu uzaklaştırmak için ellerini saçlarına götürdü, ama tatlı, sıcak ağzı üzerinde daireler çizerken, başı coşkuyla geriye düştü.

Sonrasında. Sonrasında konuşurlardı.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

CREW yatakta tek başına uyandı. Haley'nin normalde uyuduğu yerde çarşaf lar soğ uktu ve iç ini bir huzursuzluk kapladı.

Dün gece bir süreliğine aklını kaybetmişti, tamamen ve tamamen kaybetmişti. Yine de kadın onunla seviş mesi için yalvarırken onu nasıl reddedebilirdi? Hiçbir zaman bir aziz olduğunu iddia etmemiş ti ve kız onu kaldırabileceği sınırların ötesine itmiş ti.

Her şeyi memnuniyetle tekrar yapardı. Muhteş emdi.

Bekle. Crew şimdi yatakta hızla doğruluyordu. Ne kadar iyi olursa olsun, bir şekilde ondan gizlice kaçmayı başarmış sa buna değ mezdi bile. Onun uzaklaşt ığını hissetmiş ti ve cinsel ihtiyaçlarından daha fazlasını düşünmesi gerekirdi. Haley'e hayatında ihtiyacı vardı.

Eş yalarının hâlâ odada olduğunu fark ettiğinde iç ini bir rahatlama kapladı. En azından henüz onu terk etmemiş ti.

Kızın kaçmayı planladığını biliyordu ama fazla uzaklaş masına izin vermeyecekti. Dün gece onu büyü sü altına almış ti ama kendisi için lanet olası bir bekaret kemeri bulması gerekse bile, cebindeki yüzük onun güzel parmağı na takılana kadar bu numarayı tekrar çekmesine izin vermeyecekti. Merhaba, soğ uk duş lar.

Haley'nin Sindirella büyüklüğündeki ayakları ayakkabısız özgürlüğün tadını çıkarıyor, ayak parmaklarının arasındaki serin ve ıslak kumun tadını çıkarıyordu. Sahil boyunca tembelce yürürken arkasında bir iz bıraktı. Birkaç mil gitmişti ve geri dönme vakti çoktan geçmişti ama henüz bunu yapmaya cesaret edemiyordu. Dün gece özeldi, Crew'u hatırlayabileceği bir şeydi.

Onu seviyordu. Ona karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmamışken, ona nasıl daha iyi bir insan olacağını göstermekten başka bir şey yapmamışken nasıl sevmezdi? Şimdiye kadar yaptığı her şey onunla ilgiliydi, onun içindi ve şimdi ona özgürlüğünü borçluydu.

İyi olacaktı. Nasıl olacağını bilmiyordu ama bunu atlatacaktı. Ona kendine nasıl saygı duyacağını, içindeki kişiyle nasıl rahat olacağını öğretmişti. Ona güzel bir kadın olduğunu öğretmişti. Bu onun için kolay olmayacak olsa da, bir daha asla aptal şapkası takıp bir köşede durmayacaktı. Bunların hepsi Crew Storm sayesinde olmuştu.

Zihninin uzak köşelerinde, kaçtığını biliyordu. Reddedilmekten çok daha fazla korktuğunu biliyordu - artık onu istemediğini söyleyen sözleri gerçekten duymaktan. Eğer çekip giden o olsaydı, belki, sadece belki, bu kadar acıtmazdı.

Birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra, eğer ona sırtını döner, onu kendisinden uzaklaştırırsa, bunu atlatmakta zorlanacaktı. Hayatı boyunca onu ilk kucaklaması gerekenler tarafından reddedilmişti. Sadece bu seferlik biraz zayıf olmayı hak ediyordu, değil mi? Eğer bir daha aşkı bulursa - şüpheliydi- ve yine başarısızlıkla karşılaşursa -daha büyük olasılıkla- reddedilmeyle yüzleşmeye çalışacaktı.

Yarım mil daha gittikten sonra Haley arkasını döndü. Güneş gökyüzünde yükseliyor ve sabahın son sisi de dağılıyor, adadaki diğer insanlara güzel bir yeni gün getiriyordu. Haley kalbinin etrafındaki sisin dağılmasını diledi.

onu yeni bir hayata başlamaya hazır bırakacaktı.

Catalina Couture Resort'a doğru dönüş için hızını artırdı. Bu işi bir an önce bitirmek en iyisiydi. Bandajı yırtıp atacak ve sonra Crew'la birlikte ilerleyebilecekti.

Bundan sonra ne istediğini bilmiyordu; okula geri dönmek mi, taşınmak mı, yoksa bu küçük cennete gelmeden önce olduğu gibi devam etmek mi? Ama konuşmalarından sonra burada daha fazla kalamazdı. Onu görmek kalp kırıklığı olurdu. Belki de İtalya'ya gidip turist olacak, küçük bir kafede iş bulacak ve sanatla uğraşacaktı.

Tesise ulaşıp lobinin güzel Fransız kapılarından içeri adımını attığında kalbi küt küt atmaya başladı. Kendini olacıklara ne kadar hazırlamaya çalışmış olursa olsun, kalbi hâlâ acıyordu ve korku boğazında daha da yükseliyordu.

Bir şekilde bir ayağını diğerinin önüne attı ve ön büro çalışanlarının nazik gülümsemelerine karşılık vermeyi başardı ve sonra kısa koridordan ofisine doğru yürüdü. Belki de orada olmayacaktı ve ona bir not bırakabilir, korkakça bir çıkış yolu bulabilirdi.

Hayır. Bunu yapmazdı. Onun için yaptığı onca şeyden sonra, yüzüne karşı veda ettiğini duymayı hak ediyordu.

Crew masasında oturmuş, telefonunu kulağına dayamıştı ki başını kaldırdı ve onu kapıda gördü. Yüzüne yayılan geniş bir sırıtışla ona içeri girmesini işaret etti.

Neden bu kadar mükemmel olmak zorundaydı? Neden vücudundaki her kas onu onun kollarına atılmaya zorluyordu? Eğer bir kez bile zalim olsaydı, bu o kadar da zor olmazdı.

Ama eğer zalim olsaydı, şu anda kalbi kırılıyor olmazdı. İyimser görünmek için elinden geleni yaparak ilerledi ve oturdu, bacak bacak üstüne atıp arkasına yaslanarak adamın aramasının bitmesini bekledi.

"Bunun için üzgünüm, Haley. Bu sabah seni aramayı planlıyordum, ama sonra erken bir personel toplantısı için çağırıldım. O zamandan beri evden çıkamadım.

beş dakikadan fazla telefonla konuşmadım. Nereye gittin sen?"

"Oh, yürüyüşe çıkmam gerekiyordu. Önemli bir şey değildi. Şimdi sadece bir dakikalığına seninle konuşmam gerekiyor," dedi, neşeli ama işveli bir ton takınarak.

Ayağa kalkarken, "Telefonları değiştireyim ve sizi geç bir kahvaltıya götüreyim," dedi.

"Bunu yapmamıza gerek yok Crew. Uzun sürmeyecek. Sadece yarın ayrılacağımı bilmenizi istedim. Her şeyi ayarladım ve bugün çok fazla vaktinizi almak istemedim. Satışla ilgili çok işiniz olduğunu biliyorum. Günün geri kalanını toparlanarak geçirmem gerekiyor ve sonra sen farkına bile varmadan yakandan düşmüş olacağım," dedi. Boğazının dibinde yanan gözyaşlarını kabul etmek bir yana, onlara teslim olmayı bile reddetti.

Crew iki saniye içinde gülümsemekten taş suratlı olmaya geçti. Kadın adamın gözlerinden hiçbir şey okuyamıyordu çünkü adam onun aşağı bakmasına izin vermiyordu - bakışlarını ayırmayı reddediyordu.

"Daha fazla açıklama yapmak ister misiniz?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, aptalı oynamanın en kolayı olduğuna karar vererek.

"Gitmek için bu ani acele neden?"

Adamın sesindeki soğuk öfke kadının omurgasını titretti. Kızgındı ve bunu saklamaya çalışmıyordu. Belki de gece boyunca sıvışıp gitmeliydi.

Bir sonraki hamlesini bilmeyen Haley orada öylece donmuş bir şekilde oturdu.

Crew çok öfkeliydi. Hiç bu kadar kızgın olduğunu hatırlamıyordu. Onu kollarının arasına alıp kıyafetlerini yırtıp atmak mı, birlikte ne kadar iyi olduklarını hatırlatmak mı, yoksa onu dizlerine yatırıp kışına bir şaplak atmak mı istediğini bilmiyordu.

Kadının iri yeşil gözleri büyüdükçe ve adam güvensizliğin ve kendinden şüphenin parıltısını gördükçe, öfkesi anında yatıştı. Soğukkanlı ve sakin davranmak için elinden geleni yapıyordu ama belli ki onun inanmasını istediği kadar kontrollü değildi.

Burada başka bir şeyler dönüyordu ve ne olduğunu öğrenecekti.

"Neden aniden kaçma isteği duydun, Haley? Saklanmayı bıraktığını sanıyordum."

Onun bu yorumu yanaklarının renginin açılmasına neden oldu; ona baktı ve ne diyeceğini bilemez bir haldeydi. Duygularla başa çıkabilirdi ama ölü sessizliğiyle çıkamazdı. Onunla işi bitmediği sürece, bunu düzeltebilirdi. Ve onun hakkında bu kadar yanılmış olmasının hiçbir yolu yoktu.

Daha da yaklaşarak kadının omuzlarındaki gerginlikten zevk aldı. Soğukkanlı olmaktan çok uzaktı ve son endişesi de geçince uzanıp onu ayağa kaldırdı.

Yeniden toparlanmaya çalışırken geriye doğru bir adım attı ama adam ona fırsat vermedi. Masasına çarpan kadını takip ederek onu sıkıştırdı, sonra da üzerine çıktı.

"Biraz boşluğa ihtiyacım var!" diye bağırarak onun etrafından dolaşmaya çalıştı.

"Sanırım sana nefes alman için yeterince alan açtım. Bir soru sordum ve bunun ne hakkında olduğunu bilmek istiyorum," dedi, eli yanağının dış hatlarını izlemek için yükseldi.

Sanki dokunuşu acı veriyormuş gibi irkildi.

Güzeldi. Acı çekiyordu. Onu terk etmek istemedi. Onun

Duyguları artmıştı ve neden bu kadar rastgele ve gülünç bir şey söylediğine dair ipuçları ararken yüzündeki, vücudundaki kasların en ufak bir seğirmesini bile fark ediyordu.

"Bu senin onurunun ezilmesinden başka bir şey değil," diye homurdandı. "Peki. Eğer ayrılık kararı veren sen olmak istiyorsan, buyur. İkimiz de birkaç hafta içinde ayrılacağını biliyoruz. Yani, burada kalan zamanın için kolay yatağını kaybetmek istemiyorsun. O zaman çok kötü. Ben gidiyorum." Sesi hafifçe titreyerek sözlerini bitirdi.

İşte bu kadar. Adamın onu bırakıp gitmesinden korkuyordu. Adamım, her şeyi yanlış anlamıştı. Crew ona doğru itti, utanmadan aralarında kalan son boşluğa doluştu.

"Böyle mi düşünüyorsun? Tüm bunların benim için hiçbir şey ifade etmediğine, arkama bile bakmadan senden öylece çekip gideceğime gerçekten inanıyor musun?"

"Yaptığın şey bu, değil mi? Kadınlardan hoşlanıyorsun, onlara şarap içirip yemek yediriyorsun, iyi vakit geçiriyorsun ve sonra çekip gidiyorsun. Bütün hikayeleri duydum. Sana özgürlüğünü veriyorum Crew. Bir sonraki kadına geçmekte özgürsün," dedi dişlerini sıkarak.

Kalçalarını öne doğru salladı, hızla yükselen uyarılmasını ona doğru fırçaladı, vücutları birleşirken gözlerindeki şokun tadını çıkardı.

Konu seks olduğunda ikisinin arasında hiçbir zaman bir sorun olmamıştı. Kadın ona her zamanki gibi karşılık veriyordu ve adam fazla tahrik olup en önemli şeyi unutmadan önce bir parça geri çekilmek zorunda kaldı. Bu daha önce de olmuştu...

Haley umutsuzca onun elinden kurtulmaya çalışarak onu kendine doğru çekti. Crew buna izin vermedi. Onun kolunu kavradı ve sıkıca tuttu. Onu gerçekten terk etmek istemediği sürece hiçbir yere gitmesine izin vermeyecekti. Onun kendisinden saklanmaya çalışmasından bıkmıştı. Bundan sonra ya hep ya hiç istiyordu.

"Bırak gideyim, Crew. Yapacak işlerim var."

"Ya gitmene izin vermek istemiyorsam? Ya seni olduğun yerde seviyorsam?" dedi bilmiş bir sırıtışla.

"Bu çok saçma. Dur artık!" diye haykırdı, gözyaşlarının eşiğinde.

Güzeldi. Sonunda gerçek bir yere varıyorlardı. "Neyi bırakayım, Haley? Seni önemsemeyi mi? Seninle sevişmeyi mi? Seninle bir gelecek hayal etmeyi mi? Seni sevmeyi mi? Hangi duyguyu, hangi cazibeyi, hangi hissi durdurmalıyım?"

Gözleri yaşlarla doldu, sonra da yüzünden aşağı süzölmeye başladı.

"Neden beni incitmeye çalışıyorsun?" diye yalvardı, yüz hatlarında çığ bir acı parıldıyordu.

"Bıçağı kullanan ben değilim, Haley. Sen kullanıyorsun. Geçtiğimiz ay boyunca tek istediğim sana bensez yaşayamayacağını göstermekti. Seni seviyorum. Yanımda olmana ihtiyacım var." Bundan daha açık nasıl konuşabilirdi ki?

"Ama ne zamana kadar Crew? Beni sevdiğini sanıyorsun ama gerçek beni tanımiyorsun. Gerçekten ne kadar berbat durumda olduğumu bilmiyorsun. Sana karşı hep iyi davrandım... ama çok fazla sorunum var, çok fazla problemim var..."

"Umurumda değil. Seni seviyorum, Haley."

Kız sustuğunda ve gözlerini masum bir umut doldurmaya başladığında, devam etti. "Seni seviyorum, Haley." Kız hâlâ bir şey söylemiyordu. "Ne dediğimi anlıyor musun? Seni seviyorum."

"Ben... Ben... nasıl?" diye nefes nefese kaldı.

"Nasıl yapamam? Daha iyi bir insan olmak istememi sağlıyorsun. Yabancılar karşı nazik, sevgi dolu ve vericisin. Beni aynı anda hem güldürüyor hem de yakıyorsun. Seni seviyorum çünkü beni her zaman olmak istediğim ama nasıl olacağımı bilmediğim kişi yapıyorsun. Sen özel ve yeteneklisin ve aptal olduğumda, her zaman en akıllıca seçimleri yapmadığımda bile yanımda durursan bu benim için bir zevk olur. Seninle bir hayat kurmak, seni dünyanın hayatta kalan tüm harikalarına götürmek, antik piramitlerde seninle sevişmek istiyorum. Sen bende uçma isteği uyandırıyorsun.

seni de yanımda götüreceğim."

Crew dizlerinin üzerine çökebilmek için onu bıraktı. Cebinden tuttuğu yüzüğü çıkararak kutuyu açtı ve ona uzattı, kalbi ona aitti.

Haley'nin vücudu kutuya bakarken dondu ve nefesi kesildi. Sonunda başını kaldırıp bakışlarına karşılık verdiğinde gözleri duygularla dolup taşıyordu. Crew ona ulaşmıştı.

Onun ham güzelliğine bakarken göğsündeki ağırlık kalktı. Hayatının geri kalanında ona tapacak, gerçekten ne kadar özel olduğunu gösterecekti.

"Evlen benimle, Haley. Lütfen karım olacağını söyle. Lütfen benden kaçma. Bunu ne kadar söylesem azdır, ama artık benim dünyam sensin."

Haley onunla göz hizasında olabilmek için dizlerinin üzerine çöktü ve duygularından konuşamayacak kadar etkilenmiş bir halde başını sallamakla yetindi, adam onun elini kendi eliyle kavrayıp zarif bir pırlantayı yerine yerleştirirken hıçkırarak ağladı.

"Gerçekten istediğin bu mu?" diye sordu sonunda.

"Bu son ders, Haley. Sadece kendin ol, her zaman ve erkeğin seni onurlandırmak ve bağrına basmak için dizlerinin üzerine çökecektir."

"Seni seviyorum Crew. Çekip gitmekle, hayatını yaşamana izin vermekle doğru şeyi yaptığımı sanıyordum çünkü bana başka hiç kimsenin veremediği kadar çok şey verdin. Ama seni bir daha asla göremeyeceğimi düşünmek beni parçalıyordu." Kollarını onun boynuna doladı ve başını omzuna koydu.

Her şey bitmişti - acı, keder ve korku sona ermişti. Ondan asla ayrı kalmak zorunda olmayacağını anladığında rahatlama ve katıksız sevgi onu tüketti.

Crew elini kaldırıp kızın saçlarını okşadı ve kız ona sarılıp sessizce ağlarken ona sarıldı. "Bir daha asla yalnız olmayacaksın, Haley Sutherland. Sadece seni sonsuza dek sevecek olan bana sahip değilsin, aynı zamanda artık her zaman sahip olman gereken bir ailen var. Biz her zaman senin yanında olacağız."

Başını kaldırarak ona sulu bir gülümseme verdi ve adam ayağa kalkıp onu kollarına almadan önce nazik bir öpücükle teşekkür etti. Birlikte saf karda o yolu açacaklardı ve adam ona her zaman değer vereceğine dair verdiği sözleri tutacaktı.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

TKESİNLİKLE şimdiye kadar yaşadığım en iyi nişan seksi" dedi Crew memnun bir sırıtışla.

"Ne?" Haley'nin nefesi kesildi. Onun daha önce nişanlanmış olduğu düşüncesi kalbini delip geçti.

"Şaka yapıyorum, Haley... yani, seks hakkında değil. O inanılmazdı. Nişan seksi konusunda şaka yapıyorum. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim tek kadın sensin," diyerek onu yatıştırdı.

Haley onun göğsüne yaslanarak rahatladı ve gitmesine izin vermediği için minnettar oldu. Korkularına yenik düşerek ne büyük bir aptallık etmişti. Sol elindeki yüzüğe hayranlıkla baktı ve son birkaç ayda ne kadar yol kat ettiğini düşünmeden edemedi.

Yılın başında bir psikoloji dersi alıyordu ve şükürler olsun ki profesörü ona konfor alanının dışında bir şeyler yapmasını önermişti. Eğer o müzayedeye hiç gitmemiş olsaydı, ona Catalina Couture'de iki hafta geçirmesi için bilet veren hoş adamla tanışamayacaktı...

"Aman Tanrım, babanı daha önce gördüğümü biliyordum!" Haley doğrulurken haykırdı.

"Sen neden bahsediyorsun?" Crew ona çıldırmış gibi baktı.

"Baban. Onunla buraya gelmeden hemen önce tanıştım. Bir hayır işindeydim..."

"Bekle. Yavaşla. En baştan başlamalısın," dedi Crew, kaşlarını birbirine çatarak. Haley arkasına yaslandı

ve ona hikayeyi anlatmaya başladı.

Dokuz ay önce

"Final projeniz için her biriniz konfor alanınızdan çıkıp bir yabancıya yaklaşacak, sohbet edecek ve o kişiye üç soru soracaksınız. İşte aralarından seçim yapabileceğiniz yerler. Üç soruyu seçmelisiniz, ancak bu sorular "En sevdiğiniz renk nedir?" gibi basit ve kişisel olmayan sorular olmamalı; "Balayınızı nerede geçirdiniz?" gibi karmaşık veya kişisel sorular olmalı."

Haley sandalyede donup kalmıştı. Tamamen yabancı birine nasıl mahrem sorular sorabilirdi ki?

Profesör sanki onun aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi tekrar konuştu. "Bunun sizi bunaltmasına izin vermeyin. Her biriniz hayatınızda bir şeyler eksik olduğu için dersime kaydoldunuz. Biraz daha derine inmek istediniz. Bu dönemden sonra her biriniz yeni ve heyecan verici maceralara atılacaksınız. Yaklaştığınız bu kişi, büyük olasılıkla bir daha hiç görmeyeceğiniz bir yabancı olacak. Bu, gelecekteki iş görüşmeleriniz, kendinize güveniniz ve genel eğitiminiz için iyi bir testtir. Sorularınız olursa dersten sonra beni arayın."

Birisi "Yanıt olarak tam olarak ne arıyoruz?" diye sordu.

"Bu iyi bir soru. Onların tepkilerini not alacaksınız. Gözlerindeki ifade nasıl? Siz sorarken gözlerini kaçırıyorlar mı? Açık mı yoksa kapalı mı? Çeneleri rahatsız olmuş gibi geriliyor mu, yoksa gülüp rahatlıyorlar mı? İnsanları nasıl okuduğunuz, daha sonra mülakatları nasıl yürüteceğiniz ve iş yerlerinde nasıl davranacağınız açısından önemlidir."

"Kağıtta ne yazmasını bekliyorsunuz?"

"Yabancıнын duygusal durumuna ilişkin bir teşhis istiyorum. Kendinizi psikolog, sorguladığınız kişileri de hastalarınız olarak düşünün. Nasıl tepki verdiklerine dair beş ila yedi sayfalık bir makale yazın, sadece cevaplarını değil, tavırlarını da. Kutunun ötesine bakın."

Bildiri Haley'nin sırasına geldi ve Haley önüne konan kısa etkinlik listesine bir göz attı. Buraya kadar başarısız olmak için gelmemiştir, bu yüzden yeni öğrendiği becerilerini test edecek gibi görünüyordu.

Bir hayır müzayedesini seçti ve midesindeki ilk huzursuzluk kıpırtılarını hissetti. Hayır. Endişeyi bir kenara itti. Bunu yapabiliyordu.

Dersten çıktıktan sonra yerel bir alışveriş merkezine gitti ve bir süre etrafta dolaşarak bulabildiği en sıradan siyah elbiseyi aradı. Para konusunda endişelenmemek garip bir duyguydu ama yine de tutumlu biriydi. Ertesi günün ne getireceğini bilmeden geçirdiği yıllar ona dikkatli olmayı öğretmişti. Bunu birkaç yıl içinde değiştiremezdi. Değiştirmek de istemiyordu.

Asla büyükanne ve büyükbabası kadar bencil ve acımasız olamazdı.

İçine sinen bir elbise bulduktan sonra kasiyere ödemesini yaptı ve eve gitti. Etkinlik o geceydi ve bu işi bir an önce bitirmesi gerektiğini, yoksa cesaretini kaybedeceğini düşündü. Eğer böyle bir şey olursa, başka bir etkinlik denemesi gerekecekti ve hiçbir etkinlik kalmayana kadar bu böyle devam edecekti. Bunu yapabiliyordu.

Bir parça allık ve biraz rimel sürmek için biraz zaman ayırdıktan sonra saçlarını topuz yaptı, elbisesini ve alçak topuklu ayakkabılarını giydi, ardından çantasını kaptı ve dairesinin kapısından dışarı çıktı.

Bağış gecesine vardığında kendini vale parkını bekleyen arabaların arasında buldu. Sıranın önüne ulaşması uzun sürmedi ve arabasının kapısını açan genç çocuğa içten ama gergin bir gülümseme sundu.

"İyi akşamlar hanımefendi. İyi geceler," dedi kadın ona bahşış verirken ve arabadan inerken.

Açık çift kapıdan titreyen bacaklarıyla geçerken kendini göz alıcı bir balo salonunda buldu ve midesindeki kelebekler neredeyse ağzından fırlayacaktı. Daha doğrusu, sanki ağzından bir şey çıkacakmış gibi hissediyordu... ve muhtemelen kelebekler değildi. İşte

Etrafında algılaması gereken çok şey vardı.

Erkekler kusursuz bir şekilde dikilmiş smokinler giymişlerdi - burada kiralama yoktu - ve kadınlar her tarzda ve renkte elbiseler *sergiliyorlardı*, ancak hiçbirisi onun altmış dolarlık hazır giyim *parçasına* yaklaşamıyordu. Kadınlardan damlayan pırlantaların ışıltısı gözlerini kamaştırmaya yetti ama yine de başını dik tutarak açık artırmaya çıkarılan ürünleri inceledi.

Her ne kadar satılan ürünlerden herhangi birini satın alabilecek kadar parası olsa da, türünün tek örneği bir elmas bileziğe on bin dolar ya da bir Hollywood yıldızıyla şehirde bir gece geçirmek için yirmi bin dolar asla harcamazdı. Psikoloji ödevi için gelmek için *çok* yanlış bir yer seçmişti.

Tam da bu görevi bırakma vaktinin geldiğini düşünürken, gözü masmavi gökyüzü ve ıslık ıslık kumsallarıyla seçkin bir ada tatil beldesini gösteren bir afişe takıldı. Merakla afişe doğru ilerledi ve yakınında duran yaşlı bir beyefendiyle karşılaştı.

İfadesi dostçaydı; birkaç soruyu yanıtlamaya istekli olup olmadığını merak etti, ancak utangaçlığı baskın çıktı ve ilana bakmak için döndü.

Bu bir açık arttırma ürünü değil, sadece çekilişle kazanılan bir tatildi. Gecenin sonunda bir isim çekilecek ve kazanan kişi Mayıs ayında açılacak olan Catalina Adası'ndaki yeni tatil köyünde iki hafta geçirecekti. Kazanma ihtimaline karşı birkaç dolar yatırmayı düşündü.

"Cennet gibi görünüyor, değil mi?"

Yaşlı beyefendi konuştuğunda Haley irkildi. Belli belirsiz başını kaldırıp baktı ve adamın kendisiyle konuştuğunu fark etti.

"Evet, öyle. Finallerim bittikten sonra bir tatile çıkabilirim," diye utangaç bir şekilde cevap verdi.

"Finaller mi? Ne çalışıyorsun?"

Bu, ona bazı sorular sormak için mükemmel bir fırsattı.

Derin bir nefes alarak, "*İşte başlıyoruz*" diye düşündü. "Diğer şeylerin yanı sıra, şu anda bir psikoloji dersi alıyorum."

"Psikoloji derslerini severim. Oradayken *kendim* hakkında her şeyden daha *çok* şey öğrendiğimi hatırlıyorum," diye cevap verdi ve kadın rahatladı.

Yumuşak bir sakal yanaklarını ve çenesini kaplıyordu ve renkli gözlük takıyordu. Nedenini merak etti ve bunun iyi bir soru ama biraz da kabalık olacağını düşündü.

"Evet, sanırım son dört ayda büyüdüm, gerçi profesörümüz bize pek çok kişinin kalıpların dışında olduğunu düşüneceği ödevler vermeyi seviyor," dedi hafif bir kahkaha atarak.

"Ah, benim de böyle birkaç profesörüm vardı. Bu adam ya da kadın şu anda size eziyet etmek için ne yapıyor?"

Onun rahat kahkahası Haley'nin kendini biraz daha rahat hissetmesini sağladı. "Yabancılara soru sormam gerekiyor," dedi endişeyle.

"Mmm, kulağa ilginç geliyor."

Adamın istekli olup olmayacağını bilemiyordu ama sormakla kaybedecek bir şeyi yoktu. "Benim için birkaç soruya cevap verebilir misiniz? Bu gece burada olmamın tek nedeni soru sormak olsa da, dürüst olmak gerekirse insanlara yaklaşmaktansa ölmeyi tercih ederim." Onun cevabını beklerken kalbi hızla çarpıyordu.

"Senin kadar güzel bir kadınla konuşmak asla zor değildir," diye cevap verdi kibarca.

Haley öfkeyle kızarak not defterini ve kalemını çıkardı. Bunu tuhaf bulduysa da bir şey söylemedi.

Gerçekten daha iyi plan yapmalıydı çünkü yazılı hiçbir şeyi yoktu. Açıkçası bu kadar ileri gidebileceğini düşünmemişti. Kolay bir başlangıç yapacak ve sorması gereken üç sorudan birkaçını soracak, sonra da ödevinde yazacaklarını seçecekti.

"Seattle'da mı büyüdün?"

"Hayır, doğmadım. Burada doğdum ama sonra ailem ben küçük bir çocukken Doğu Yakası'na taşındı. Kısa süre önce geri döndüm," dedi kendi sorusunu sormadan önce. "Şimdi sıra bende. Neden buraya gelmen için bir üniversite sınıfına gitmen gerekti ve neden yalnızsın?"

Haley mide bulantısına varacak kadar gergindi ama bunu bastırdı ve ona gülümsedi. "Halka açık etkinliklerden hiç hoşlanmam, özellikle de böyle partilerden, gerçi bunu sana söylememeliyim. Kendimi boyumdan büyük işlere kalkışmış gibi hissediyorum. Evde pijamalarım ile ders çalışmayı tercih ederim," diye cevap verdi gergin bir kıkırdamayla.

"Şimdi ilgimi çektin. Bana daha fazlasını anlat."

"Anlatacak pek bir şey yok. Okula gidiyorum, yarı zamanlı çalışıyorum ve bir yandan da yabancıları taciz ediyorum," diye şaka yapmaya çalıştı.

Adamın dudakları kıpırdayıp ağzından bir kıkırdama çıktığında bulantısının arttığını hissetti. Smokin giymiş bir adamla sofistike bir konuşma yapamazdı. Adam onun hayattaki konumunun o kadar üstündeydi ki komik bile değildi. Banka hesabında ne kadar parası olduğu önemli değildi. Bu gerçekten onun parası değildi; bir mirastı - ve daha da kötüsü, büyükannesi ve büyükbabası kesinlikle mezarlarında yuvarlanıyorlardı. Onu hiçbir zaman üniversiteye gitmeye, topluma yük olmaktan başka bir şey yapmaya layık görmemişlerdi.

"Kursunda başarısız olmanı istemeyiz, değil mi?

Bana istediğin başka bir şey sor" dedi.

Haley ona gülümseyerek baktı ve not defterini tekrar yukarı kaldırdı. "Çocuğunuz var mı?"

Yüz hatlarına mutlu bir gülümseme yayıldı. "Evet, beş tane var ama bazen her birini okyanusa atıp Navy Seals'ın yaptığı gibi kıyıya geri yüzdürmek istediğim oluyor."

"Özür dilerim. Evde ailevi sorunlar mı var?" Bunun sormak için fazla kişisel olduğunu fark eden Haley geri çekildi. Birinin acı çektiğini hissettiğinde yardım etmek isterdi, çünkü kendi travmalarının çoğunu yaşamıştı ama bu adam belli ki başarılıydı ve onun yardımına ihtiyacı yoktu. "Özür dilerim. Kabalık ettim. Lütfen beni görmezden gelin ve başka bir şey sormama izin verin."

Kadın daha fazla bir şey söyleyemeden, adam araya girdi. "Evet, bazı sorunlar var. Çocuklarım çok şımarık olabiliyor. Şimdi çok daha iyiler, ama bazılarımız hala

biraz zorlanıyorum. Ancak her şeyin yoluna gireceğine inancım tam."

"Kardeşlerim olmasını çok isterdim. Bir annem ve babam olmasını *gerçekten çok* isterdim. Bazen gerçekten istediğimiz ya da en çok ihtiyacımız olduğunu düşündüğümüz şeyler bize verilmez, ama bence sonunda her şey en iyisi için çalışır," dedi elini kaldırıp rahatlatıcı bir dokunuşla adamın koluna koyarken. Bir an için, bu adamın onun tavsiyesini ya da tesellisini istemeyeceğini ya da buna ihtiyaç duymayacağını unuttu.

"Adınız nedir, genç bayan?"

"Haley Sutherland." Adamın kolunu tuttuğunu fark etti ve hemen elini çekmeye çalıştı.

"Bana başka ne sorunuz var?" diye sordu elini onun elinin üzerine koyarken. Bu nazik adamla arasında garip bir bağ hissederek rahatladı.

"H e r şeyden çok istediğiniz tek şey nedir?"

Kısa bir an için sessiz kaldı ve Haley yine haddini aşmadığını umdu.

"Çocuklarımla mutlu ve evli olmalarını, kendi çocuklarına sahip olmalarını ve geleceklerini heba etmeden hayatlarını dolu dolu yaşamalarını istiyorum," dedi sesinde hüzünlü bir notayla.

"Bunun çok fazla şey istemek olduğunu sanmıyorum. Sizinle sadece birkaç dakika konuştuğum için, harika bir büyükbaba olacağınıza dair bir his var içimde." Ona en iyi gülümsemesini verdi, sonra da nazik adamın zamanını yeterince tekeline aldığına karar verdi.

"Sen çok tatlı bir kızsın, Haley. Sana erken mezuniyet hediyesi olarak küçük bir jeton vereyim," dedi.

"Ah, üç dönemim kaldı," diye düzeltti onu, kendisine nezaketten başka bir şey göstermeyen bir yabancından hiçbir şey kabul etmek istemiyordu.

"İşte bu yüzden erken bir hediye. Catalina Couture Resort'ta iki haftalık çekiliş için fazladan birkaç biletim var," dedi ve biletleri kızın eline koyarak

parmaklarını onların üzerinde gezdirdi.

Tekrar *hayır* demek kabalık olurdu, bu yüzden Haley ona gülümsedi, kazanabileceğini asla hayal etmemiştir.

"Teşekkür ederim. Çok nazıksınız." Haley gülümseyerek arkasını döndü ve odanın içinde dolaşmaya başladı. Gecenin sonunda adı okunduğunda o kadar şaşırmıştı ki ne düşüneceğini ya da ne yapacağını bilemiyordu.

Raporunu yazarken adamın adını almayı unuttuğunu fark etti. Artık çok geçti. Profesörünün yine de ödevini kabul edeceğini ve ona bir daha böyle bir şey yaşatmayacağını umuyordu.

Şimdiki zaman

"O benim babam mıydı?"

"Evet, buradayken onu tanıyamadım çünkü sinekkaydı tıraş olmuştu ve gözlük takmıyordu ama sesi o kadar tanıdık geliyordu ki onunla daha önce tanışmış olmam gerektiğini anladım. Sadece nerede olduğunu bilmiyordum."

"Sence...? Hayır. Hiçbir yolu yok..." diye devam etti.

"Ne?" diye sordu, adamın neden birdenbire bu kadar şüphe dolu görüldüğünü bilmek istiyordu.

"O çizimi düzeltmiş olamaz, değil mi?"

Haley bir an düşündü ve bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamadı. "Hayır. Hem neden istesin ki?"

"Belki de bize tuzak kurmaya çalışıyordu."

"Ama... benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Bu hiç mantıklı değil, hem de hiç. Ayrıca, bir sonraki dersimin insan cinselliği olduğunu ve başka bir yabancıya yaklaşp çıkma teklif edeceğimi nereden bilebilirdi ki?"

"Benden randevu istemiyordun. Benden sana başka bir erkekle nasıl birlikte olunacağını öğretmemi istiyordun," diye homurdandı onu yatağa yatırırken.

"Hayatımda verdiğim en iyi karardı," dedi. Ona bu kadar çok şey öğreten adamı nasıl da seviyordu.

"Evet, öyleydi. Şimdi, sana öğretmem gereken birkaç ders daha var..."

Günün geri kalanını ona vücuduyla onu ne kadar onurlandırdığını öğreterek geçirdi. *Artık balayına da başlayabiliriz*, diye düşündü memnun bir gülümsemeyle. Evet, Haley değişmişti. Eskiden utangaç ve korkak olan kızın yerini yavaş yavaş kendine güvenen bir kadın alıyordu. Tüm bunlar, çocuklarının hayatına karışmayı seven yalnız ve yaşlı bir adamın inancı ve tabii ki ona her zaman güvendiği ve inandığı için sonsuza dek gerçek aşkı olacak Crew sayesinde olmuştu.

EPİLOG

Üç ay sonra

O H, BENİM GOSH, Cidden, sen
Çocuklar vardır *değil*
Gençler!"

Lucas başını kaldırıp on beş yaşındaki kızı Jasmine'e baktı ve sıırttı. Doğduğu günden bu yana ne kadar zaman geçtiğine inanamıyordu. Neredeyse on altı yaşındaydı ve en az annesi kadar güzeldi. Ayrıca Anderson erkeklerinden herhangi biri kadar inatçıydı.

"Sadece annene bir öpücük veriyorum," dedi ve Amy'nin boynuna sokuldu.

"Açıkçası terapiye ihtiyacım olacak," dedi Jasmine gözlerini devirerek ama gözlerinde bir ışıltı da vardı. Tüm itirazlarına rağmen, çok sevgi dolu bir evde yaşıyordu ve çok yönlü ve idealist bir genç kadındı. On altı yıl sonra bile birbirlerine sürekli sarılma ihtiyaçlarının güzel olduğunu düşündüğünü ailesine söyleyemezdi. *Ewww* demek daha eğlenceliydi.

"Yakında erkekleri öpmek için gizlice kaçacaksın, genç bayan," dedi Amy, Lucas'ın gerilmesine neden olarak.

"Cesedimi çiğnemen lazım!"

"Oh, Lucas. Küçük kızımız artık bir bebek değil. Bütün erkek arkadaşlarını korkutmayı bırakırsan belki ilk öpücüğünü alabilir," dedi Amy, yatıştırıcı bir eli Lucas'ın kolunda gezdirerek ama bu onu yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyordu.

"Jasmine biriyle öpüşmek için çok genç," diye kesin bir dille belirtti.

"Oh, yani on altı yaşına kadar kimseyi öpmedin mi?"

Amy meydan okudu.

"Bu konunun dışında," dedi.

Jasmine sırtarak, "Sanırım şimdi gidip bir oğlanı öpeceğim ve ikinize de bunu her zaman ve benim önümde yaparken ne kadar iğrenç göründüğünüzü göstereceğim," dedi.

"Güzel. Öldürecek birine ihtiyacım var." Mark odaya girdiğinde konuşmaya katıldı.

"Merhaba Mark Amca. Buraya gelmenin zamanı gelmişti. Hafta sonunu seninle ve Emily Teyze'yle geçirmek için sabırsızlanıyorum," dedi Jasmine ve en sevdiği amcasına doğru atıldı.

"Seni görmek güzel, bücür. Bu erkeklerle öpüşme muhabbeti de neyin nesi?" diye sordu, ama ona bakarken gözleri yumuşacıktı. Aralarında yakın bir bağ vardı. Mark'ın Jasmine'e karşı diğer yeğenlerinden daha yumuşak bir ilgisi vardı.

"Ben sadece aileme yaşlı insanların sürekli öpüşmesinin ne kadar iğrenç bir şey olduğunu kanıtlamaya çalışıyordum. Bana yardım edeceğinden değil, çünkü sen ve Emily Teyze de aynı derecede kötüsünüz. Ama nedense ikinizi yakalamak o kadar iğrenç değil."

Mark, "Çünkü ben senin babandan çok daha genç ve yakışıklıyım," dedi ve hâlâ muhteşem olan göğsünü kabarttı.

"Hâlâ çok yakışıklısın bebeğim," dedi Emily, onlara katılarak ve ona kısa bir öpücük vererek.

"Ben Alex Amca'yı bulmaya gidiyorum. En azından *onun* biraz görgüsü var," dedi Jasmine onlara ve sonra sekerek uzaklaştı.

"Ona şu anda Jessica ile dolapta saklandığını söyleyeyim mi?" Mark gülerek söyledi.

"Hayır, bırak onları bulduğunda daha büyük bir travmayla yüzleşsin," diye cevap verdi Lucas.

Lucas ve Mark kollarını eşlerine dolayarak onları kalabalık ailelerinin toplandığı büyük odaya götürdüler.

Geçtiğimiz on beş yıl içinde Anderson ailesi kesinlikle çok daha büyümüştü. Lucas'ın eşiyle evlenmesiyle

Güzel eşi Amy, ardından Alex ve Mark'ın da onun izinden gitmesiyle klan iki kattan fazla büyümüştü.

George Amcaları dört kuzeniyle birlikte kasabaya geri döndüğünde, özellikle kuzenler birer birer evlenip kendi çocuklarına sahip olmaya başladıklarında, bu durum daha da büyümüştü.

Bayramlar asla sessiz geçmezdi ve babaları Joseph'in evi tam da onun istediği gibi sevgi ve kahkahalarla doluydu.

"Hey, kuzen, bana yardım eder misin? Isabelle büyük bir kriz geçiriyor ve sana ne kadar taptığını biliyorsun."

Lucas, Austin'in yüzündeki panik dolu ifadeye güldü. Şu anda beş yaşında ve tek çocuk olan Isabelle tam bir dehşet saçıyordu. Lucas ona tapıyordu.

"Elbette. Sadece Lucas Amcasına ihtiyacı var," dedi kendinden emin bir şekilde

"Teşekkür ederim," dedi Austin rahatlayarak. "Kinsey'e her şeyin kontrolüm altında olduğuna dair yeminler ettim. Her şeyi bu kadar verimli bir şekilde yürütmeyi nasıl başarıyor bilmiyorum ama o kadına şapka çıkarıyorum," dedi ikisi ön kapıdan çıkarken, Isabelle'in etkileyici ses tellerinin ön garaj yolundan yankılandığı duyuluyordu.

Çalışanlardan ikisi aracın başında nöbet tutuyordu, ancak ikisi de arabaya uzanıp çığlık atan çocuğu dışarı çıkarmaya çalışmaktansa canlı canlı derilerinin yüzölmesini tercih edecekmiş gibi görünüyordu.

"Neden bu kadar üzgün?" Lucas onlar yaklaşırken sordu.

"Battaniyesini unuttum," dedi Austin, sanki Isabelle'in en sevdiği pembe battaniyesini unuttuğu için dünyanın başına yıkılacağından korkuyormuş gibi.

"Ooh, başının ne kadar belada olduğunu görüyorum. Lucas Amca'nın her şeyi daha iyi hale getirebilmesi iyi bir şey." Büyük cipin yanına gelen Lucas eğildi ve çığlık atan Isabelle'e gülümsedi. "Hey hayatım, baban seni kızdırdı mı?"

Lucas'ı görür görmez sustu ve sonra büyük mavi gözleriyle ona acıyarak bakarken gözyaşları ciddi bir şekilde başladı. Şimdiden bir durumu tümüyle sağabilirdi.

değerdi.

"Baba... battaniyemi... unuttuğum için..." diye hıçkırıklar arasında burnunu çekti.

"Özür dilerim, bebeğim. Lucas Amca'nın seni içeri götürmesine izin ver, çünkü sana bir sürprizim var," dedi.

Biraz merakla ona baktı ve ağlaması azaldı. Lucas, Austin'in arkasından derin bir iç çektiğini duyabiliyordu.

"Su... su... sürpriz mi?" diye sordu, hâlâ arabadan ayrılmak isteyip istemediğinden emin değildi.

"Evet, sürpriz. Ama sadece büyük kızlar alır." Hepsi bu kadardı. Kuzenlerin en küçüğü olduğu için Isabelle'in hayattaki en büyük hedefi büyük bir kız olmaktı.

Lucas, Büyükanne Katherine ve Büyükanne Esther'in ve çocukların teyzeleriyle annelerinin bütün bir yılı onlara yeni yorganlar yapmakla geçirdiklerini biliyordu. Yeni doğan giysilerinin parçalarını, bebek battaniyelerini ve diğer değerli kumaşları kullanmışlardı. Büyükanmeleri bu hediyeleri her birine Noel'de değil, Şükran Günü'nde vermek istemişti, çünkü oyuncakların bolluğu yorganların daha az özel görünmesine neden olacaktı.

Kadınların hepsi bu projeye yüreklerini koymuşlardı ve Lucas, aileye yeni katılanların doğdukları yıl bir tane almalarının bir aile geleneği haline geleceğini hissediyordu.

Lucas Isabelle'i sakinleştirirken ve Mark oturma odasında yardım etmek için Alex'in peşine düşerken, yeni kuzenleri de gelmeye başlamıştı. Tüm aile yeni akrabalarla tanışmaktan mutluydu ve Joseph, George ve Richard'ın özellikle sevinçli olduklarını biliyordu.

Köşeyi döndüklerinde Lucas henüz tanışmadığı birine çarptı.

"Özür dilerim," dedi Isabelle'in başını korumak için elini kaldırırken.

"Bu ev çok büyük ve ben de bir tabloya hayran hayran bakıyordum, o yüzden dikkat etmemiştim. Ben Crew Storm," dedi kolunu minyon bir sarışına dolamış olan adam.

Lucas, Crew'un elini sıkabilmek için Isabelle'i kalçasına doğru kaydırıldı.

el.

"Lucas Anderson. Ben senin kuzenlerinden biriyim," diye cevap verdi.

"Senin hakkında her şeyi duydum Lucas. Sonunda ismine bir yüz eklemek büyük bir zevk. Bu benim nişanlım, Haley Sutherland."

"Merhaba ekip," dedi Amy onlara katılırken. "Haley, kütüphanede biz kadınlara katılmak ister misin?"

Lucas karısına gülümsedi. Herkese karşı her zaman dostça bir gülümsemesi vardı ve yeni ailesini kollarını açarak karşılayacağını biliyordu.

Haley, Crew'un kolunu bırakıp Amy'yi takip ederken Amy'ye belli belirsiz bir gülümseme verdi.

"Tebrikler kuzen. Çok güzel bir kız," dedi Lucas ve onun sırtını sıvazladı. İkisi oyun odasına gidip Isabelle'i büyükannesine teslim ettikten sonra birlikte bir puro ve içki içmeye gittiler.

Bu sırada Joseph, George ve Richard çalışma odasında oturmuş, ateşin sıcaklığının tadını çıkarırken kristal bardaklardan konyaklarını yudumluyorlardı.

"Richard, bu yıl yeni bir kardeş keşfettiğimiz için ne kadar müteşekkirdi olduğumu anlatamam. Sen kanımdan olmasaydın bile dostum diyebileceğim bir insansın," dedi Joseph, sesi hafifçe boğuklaşarak. Bardağından hızla bir yudum aldı ve sıçrayan alevlere baktı.

"Seni tanıdığım için daha mutlu olamazdım. Ama ailemi affetmeye karar verdim. Yaptıkları şey pek çok açıdan yanlıştı ama beni sevdiler ve beni yetiştirme tarzları sayesinde bugün olduğum kişi olduğumu biliyorum. Gerçek ebeveynlerimle tanışma fırsatını kaçırmış olmak beni üzüyor, ancak ikiniz sayesinde onlar hakkında her şeyi öğreneceğim. Çocuklarımız şimdi birbirlerini tanıyacak ve torunlarımız da yakın olacak."

"Torunlardan bahsetmişken, Crew ve Haley'nin yaklaşan düğünleri için tebrikler. Bu harika bir şey. Gelecek yıl Noel'e kadar ilk torununuz olabilir," dedi George.

"Keşke çocuklarımız biz onları zorlamadan nişanlanmış olsalardı."

"Oh, Crew'un biraz zorlanmaya ihtiyacı vardı. Haley ile tanıştım ve Crew'un tatil köyünde iki hafta geçirmesi için çekilişi ayarladım," dedi Richard ısıltı ısıltı bir gülümsemeye.

"Kardeşim, sen bizim gönlümüzün adamısın. Bize neler olduğunu anlatmalısın," dedi Joseph arkasına yaslanarak. Richard hikâyesini bitirdiğinde üçü de kahkahalarla gülüyordu.

"Artık bir çocuğunuzu evlendirdiğinize göre, diğer dördü için planlarınız nedir?" Yusuf gözleri parlayarak sordu.

"Birkaç ay önce, bahar döneminin sonunda biyokimya bölümünden mezun olacak çok tatlı bir kızla tanıştım. Oşinografi bilimleri alanında yüksek lisans yapacak ama yazın izinli ve batık hazineler onu büyülüyor. Oğlum Ashton'ın Seattle'da bir tekne işi var. Ona bir kart verdim ve biraz iş için çok mutlu olacağını söyledim."

George purosundan bir nefes çekerken, "Bir aile için fazla meşgul olacak gibi görünüyor," dedi.

"Saçmalama, kardeşim. O çok tatlı bir şey ve saçlarını açmasına yardım edecek bir erkeğe ihtiyacı var. Bence ikisi arasında kıvılcımlar uçuşacak."

"O zaman yapacak işlerimiz var," diye haykırdı Joseph ve sandalyesinden fırladı. Çöpçatanlık düşüncesi kanının yeniden pompalanmasına neden oldu.

Aile gibisi yoktu - ve çok sevdikleriniz için gerçek sevgiyi bulmak.

Üç adam odadan çıkıp hâlâ genişlemekte olan klanlarının sıcaklığına ve kahkahalarına doğru yürüdüler. Yeni bir gündü - ve Andersonlar için güneş parlamaya devam etti.

Kayıp Andersonlar'ın ikinci kitabından bir alıntı için okumaya devam edin:

GİZLİ HAZİNE

Kayıp Andersonlar Serisinin İkinci Kitabı

tarafından
Melody Anne

PROLOGUE

S Ağlamayı reddetti. Bunu on bir yıldır yapmamıştı. Bu yüzden Brielle Storm tırnaklarını inceledi, ayağını yere vurdu ve toplayabildiği tüm soğukkanlılıkla gösterinin başlamasını bekledi. Son maniküründen bu yana birkaç gün geçmişti. Evet, odaklanacağı şey buydu. Tırnaklarına odaklanmak ve ailesinin onun sığ, şımarık bir veletten başka bir şey olmadığını düşünmesini sağlamak, gerçekte ne olduğunu bilmelerini sağlamaktan daha kolaydı.

Ama kendini tanıyor muydu? Hayır. Pek sayılmaz. O kadar uzun yıllar boyunca kaybolmuştu ki, kendini bulmasının mümkün olmadığını düşünüyordu. Kendini bulmak altmışlı yıllara ait bir şeydi zaten. Bu yüzden parmaklarına odaklanıyor, tırnaklarındaki yontulmuş boyaya bakıyor ve eskiden hayatındaki en önemli kişiler olan insanları görmezden geliyordu.

Bir kaplıca onu çağırıyordu, değil mi? Tabii ki çağırıyordu.

Etrafında seri mırıldanma sesleri yükselirken, ailesiyle uğraşmak zorunda kaldığı için sinirlenerek başını kaldırdı. Babası onları neden çağırmıştı ki? Uzun zamandır birbirlerine yabancından biraz daha fazlası olmuşlardı. Ve Brielle böyle olmasından hoşlanıyordu. Şey... Bu onun hikâyesiydi ve buna sadık kalacaktı. Bir parçası olmak için geldiği bu dünyada duygulara yer yoktu. Onunla birlikte odada bulunan bu insanlar artık yabancından biraz daha fazlasıydı. Kardeşlerinden biri konuşurken yüzünü bir can sıkıntısı maskesine dönüştürerek konuşmaya geri döndü.

"Aranızda bunun ne hakkında olduğuna dair bir fikri olan var mı?"

"Hayır. Görünüşe göre ihtiyar yine kışına bir şey takmış," dedi bir başka kardeş. "Hâlâ yatmadım - babamın çağrısıyla telefonum çaldığında bütün gece ayaktaydım. Gelmemeyi ciddi ciddi düşündüm."

Brielle gülümsedi, kardeşlerinin nefret ettiğini bildiği o zoraki sosyal gülümseme. "Bu konuda şikâyet etmeyi bıraksan iyi olur, çünkü babamın nasıl davrandığını biliyorsun. Değerli güven fonunun kesilmesini istemezsin, değil mi?"

"Kapa çenen, Brielle. Babanın parasını kaybedersen asıl sen zarar görürsün."

Yorum canını yakmıştı ama bunu kabullenmeyi reddetti. Kardeşlerinin önünde zayıflık gösteremezdi - asla. Bir zamanlar hepsini süper kahraman olarak görmüş, güneşin ve ayın onların üzerinde asılı olduğunu düşünmüştü.

O zaman çoktan geçmişti.

Peki neden birdenbire gözyaşlarıyla savaşımaya başladı?

Hayır. Olm a y a c a k t ı , çünkü Brielle ağlamadı.

- Artık değil.

Bu duyguyu sildi ve bastırılmış bir kaş çatmayla en büyük kardeşi Crew'e doğru baktı. Sonra Lance konuştu ve o da ona doğru döndü. Lance, dönek annelerinin gece yarısı çekip gitmeden önce düzenli aralıklarla karnından çıkardığı çocuklardan ikincisiydi.

"Yaşlı adam içeri girmeden önce hepiniz çenenizi kapatmalısınız. Ne kadar uyumlu olursak, bu dokunaklı aile buluşması o kadar çabuk sona erer ve hayatlarımıza o kadar çabuk devam edebiliriz."

"Bu çok iyi bir düşünce, Lance. Varlığımdan kaçmanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Babasının sesi.

Günün adamı kapıdan içeri girdiğinde Brielle gerildi. Bir zamanlar onun için en büyük kahramandı. Artık onunla neredeyse hiç konuşmuyordu. Hareketsiz bir şekilde otururken bekledi, kısa bir an için bile olsa ona dönebilmeyi diledi.

Zamanı geri almak ve sırtında şimdi onu bunu yapmaktan alıkoyan kederin ağırlığı olmadan babasının kollarına koşan o küçük kız olmak istiyordu. Ama bu düşünceyi çabucak bir kenara itti. Duygu yok! Bu onun sloganıydı.

Brielle, "İyi, yakındığımızı duydun," dedi. "Özür dileriz baba ama yıllardır hepimiz aynı odada bir araya gelmemiştik. Bu kadar acil olan ne?" Sabah olmasına rağmen ayağa kalktı, içki dolabına doğru yürüdü ve kendine bir viski doldurdu. Bu sadece dramatik bir jestti, gerçekten, tamamen gösteriş içindi. İçki içmek gibi bir alışkanlığı yoktu, özellikle de sabahın sekizinde.

Doğruyu söylemek gerekirse, viskiden nefret ediyordu, hayatından nefret ediyordu, dönüştüğünü hissettiği boş kabuktan nefret ediyordu.

Ama bunu babasına söylemezdi. Ve kesinlikle kardeşleriyle de paylaşmayacaktı. Yirmi dört yaşında ailenin bebeği idi ama öyle davranmaya niyeti yoktu. Onlara saygı duymuyordu - babasına bile. Kendisine de pek saygı duymuyordu. Şimdi onlarla birlikte olmanın ne anlamı vardı ki? Kadehini geri devirdi, yutkundu ve viski boğazından aşağı kayarken yanmanın tadını çıkardı. En azından kafasından geçen bu düşünceler yerine, artık aile olarak hissetmediği bir aileyle aynı odada olmanın verdiği acı yerine odaklanabileceği başka bir şey vardı.

"Hepiniz vasiyetimden çıkarıldınız ve vakıf fonlarınızı donduruyorum."

Brielle'in babasının sözlerini sindirmesi birkaç dakika aldı ama sindirdiğinde kendini boş bardağını sıkarken buldu. Doğru mu duymuştu?

"Detaylandırmak ister misiniz?" Crew, yüzünde hiçbir duygu ifadesi olmadan sordu.

Brielle, *bunun aileden geldiğini* düşündü.

"Annem ve babam hayatları boyunca çok çalıştılar. Sadece bir değil, iki tıbbi muayenehane kurdular. Kıt kanaat geçinip birikim yaptılar ve bana iyi bir eğitim verdiler. Onlar vefat ettiğinde yıkılmışım ama mirasımı aldım ve

İkisinin de gurur duyacağı bir şey. Ne yazık ki beşinizi de şımarttım, hayatın büyük bir partiden ibaret olduğunu ve her şeyin gümüş tepside sunulmasını hak ettiğinizi düşünmenizi sağladım. Bugün bu sona eriyor. Az önce de söylediğim gibi, vasiyetimden çıkarıldın. Güven fonlarınız donduruldu ve kredi kartlarınız iptal edildi -"

"Bunu yapamazsın!" Ashton bağırdı.

Amin, dedi Brielle sessizce.

"Yapabilirim ve yaptım da. Şimdi odadan çıkıp yolunuza gidebilirsiniz ya da beni dinleyebilirsiniz." Babaları her birine dönüp gözlerinin içine bakarken hiçbir yerinden kıpırdamadı. Brielle dehşet içinde gözyaşlarının yeniden tehdit ettiğini hissetti.

Hayır! Hayır!

Bu onun göstermeyeceği bir zayıflıktı, özellikle de bu odada. Bir daha asla. On üç yaşından beri bir damla gözyaşı dökmemişti. Bir damla bile!

"Bize seni dinlemekten başka bir seçenek bırakmadın, değil mi?" Lance dedi ki. "Bu senin biraz ilgiye ihtiyacın olduğunu söyleme şeklin mi? Bir öğle yemeği randevusu ayarlayabilirdiniz." Şaka yapmaya çalışıyordu ama odadaki ruh hali gerginliğe ara verilmesine izin vermiyordu.

"Her zaman bir seçeneğin vardır, Lance. Doğru olanı yapmak ya da yapmamak senin kararın. Böyle hissettiğin için gerçekten üzgünüm. Bu gerçekten kalbimi kırıyor. Bir zamanlar birbirimize sıkı sıkıya bağlı bir aileydik, birlikte gülerdik, sık sık konuşurduk, hayatımızı *yaşardık*. Nerede yanlış yaptım bilmiyorum ama yolun bir yerinde kayboldunuz ve şimdi kendinizi yeniden bulmanıza izin veriyorum. Umarım bulursunuz."

Brielle gözlerini devirdi. "Tamam, tamam. Çıkmamızı istediğin bu 'yolculuk' nedir?" Güzel. Soğukkanlılığını yeniden kazanmıştı ve daha net düşünebiliyordu. En iyisi bu toplantıyı bir an önce bitirmektir.

"Sorduğuna sevindim, Peaches," diye cevap verdi, ona doğduğunda verdiği lakaba geri dönerek. Saçlarının güneşten öpülmüş rengi, gün batımının ilk ışıkları kadar çarpıcıydı,

Büyüdükçe de bu değişmemiştir.

Yıllardır ona böyle seslenilmemiştir ve kısa bir an için dengesini kaybetti. Bu bir aşk ismiydi, daha iyi zamanların ismiydi. Ve o günler geride kalmıştı.

Brielle kendini toparladı ve artık kısılmış gözlerle babasına baktı. "On beş yıldır *Peaches* olmadım *baba*, ama eski 'güzel' günleri anmak istiyorsan, o zaman devam edeceğim ve senin oyununu oynayacağım."

Sesinin tonu babasının hafifçe tökezlemesine neden olmuş gibiydi ve Brielle elinde olmadan büyük bir suçluluk hissetti. Ama bunu *hissedemezdi* - hissetmeyecekti. Artık babasını sevmiyordu. O sadece zayıf ve yaşlı bir adamdı, dedi kendi kendine. O da diğerleri gibi bencil biriydi. Ya da sadece işine gömülmüştü.

"Aile şirketini sattım. Yeni bir başlangıç yapma zamanının geldiğine karar verdim ve bunu Batı Yakası'nda yapmayı seçtim. Maine'de beni daha fazla burada tutacak bir şey yok ve turist sezonundan bıktım. Başarısız bir bilgisayar teknolojisi firmasının evrak işlerini yeni tamamladım ve onu tersine çevirmeyi planlıyorum. Bunu yapmak bana beşiniz için bir fikir verdi."

Lance'in gözlerinde öfke kaynıyordu. "Bu tersine çevrilebilir mi?" Sesi, öfkesini kontrol altında tutmak için uygulamak zorunda kaldığı kontrol miktarıyla gergindi.

"Hayır." Richard ayrıntı vermedi.

"İşin benim olması gerekiyordu."

"O zaman bununla gurur duymalıydın. Aile şirketinde bir hisseyi hak ettiğini bana kanıtlamalıydın. Bir gün bunu sana devretmeyi umuyordum, ama şu andan itibaren, benim herhangi bir işimin dizginlerini ele almaya layık değilsin."

Crew araya girdi. "Bunun biraz sert olduğunu düşünmüyor musun *baba*?" "Hayır, bilmiyorum Crew. Ve sen de senden farklı değilsin."

Lance kardeş. Hiçbiriniz uzun zamandır dürüst bir dolar için çalışmadınız, en son ne zaman çalıştığınızı hatırlayamıyorum ve paralarımın size bu şekilde bırakılmasındansa onları takdir edebilecek insanlara geçtiğini görmeyi tercih ederim.

rol yapıyorsun. Bunu çözmek için zamanın var - en azından şimdilik."

"Bu ne anlama geliyor - *şimdilik*?" Tanner sordu.

"Bir şey yok, Tanner. Sadece dikkatinizi vermeniz gerekiyor. Kendinizi kanıtlamanızı, hayatlarınızda bir şeyler yapmanızı istiyorum. Şu anda karşımda gördüğüm bu şımarık veletlerden çok daha fazlasısınız."

"Paramız yoksa nasıl bir şey yapmamız gerekiyor? Kendimizi *kanıtlamak* için ne yapmamızı istiyorsun?" Tanner öfkeyle ellerini havaya kaldırdı.

Richard gülümseyerek, "Bu şimdiye kadar sorduğun en akıllıca soru," dedi ve çocuklarının her birine bakarak durakladı. "Beş tane daha başarısız işletme satın aldım. Hangisini yönetmek istediğinizi seçmek için kendi aranızda kavga edebilirsiniz. Şirketleri yeniden kârlılığa kavuşturmak için yapılması gerekenleri yapmanız için yeterli bir bütçe oluşturdum. Bunu yaparsanız ve iyi yaparsanız, ancak o zaman mirasınızı geri vereceğim. Başarısız olursan, kendi başının çaresine bakarsın."

"Peki ya sizin başarılı iş anlayışınız bizimkinden farklıysa?" Ashton sordu.

"Hayatınızda ilk kez başarıyı gerçekten hissettiğinizde, bunun ne olduğunu bileceksiniz. Bu onur nişanını daha önce hiç kazanmadınız. Şimdi öğreneceksin, öyle ya da böyle. Bunu açıklamayı bitirdim. Hazır olduğunuzda beni görmeye gelebilirsiniz."

Satın aldığı beş şirketin klasörlerini yere bırakarak çocuklarının her birinin gözlerinin içine tekrar baktı ve odadan çıkmak için döndü.

Brielle öfkeliydi ve klasörlere bakmayı bile reddetti. Babası ne düşünüyordu acaba? Başarısız bir işi başarılı hale getirmek şöyle dursun, bir işin nasıl yürütüleceğini bile bilmiyordu.

Bu onun için zaman kaybından başka bir şey değildi. Kendini derin minderli bir sandalyeye attı. O sadece gitmiyordu

oyna. Ama kardeşleri masaya doğru yürüyüp klasörleri almaya başladığında, parmaklarının seğirdiğini hissetti. Başka bir seçeneği var mıydı?

Evet, o yaptı. Onun için lanet bir dosya yok.

"Ben buradan gidiyorum," dedi titrek bacakları üzerinde ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeye başlarken.

"Bunu yapmak istediğine emin misin, Brielle?" Lance sordu. "Manikürlerin ucuza gelmiyor."

Brielle gözlerinde ateşle üç santimlik topuklarının üzerinde döndü. Hiçbir şekilde yenilmemişti ve Lance'in onu itip kakmasına izin vermeyecekti. Ciddi bir kararlılıkla kardeşine yaklaştı. Yüzüne sadece birkaç santim mesafede dururken elini kaldırdı ve keskin bir tırnağını göğsüne batırdı.

"Benim için endişelenme, ağabey. Benim kendi fikirlerim var."

Lance cevap verme zahmetine girmedi ve Brielle güçlü duygularla mücadele ediyordu. Bu iyi değildi. Kayıtsızmış gibi davranarak kapıya doğru yürüdü ve iterek içeri girdi.

Bu iş daha bitmemiştir, hem de hiç.

BİRİNCİ BÖLÜM

Bir yıl sonra

BRIELLE DERİN NEFESLER ALDI ve kat numaralarının giderek yükselmesini izledi. Neden o da Seattle mı? Ve neden dilenmek için buradaydı? Çünkü seçenekleri tükenmişti.

Gerçekten de tek başına iyi olacağını düşünmüştü. Washington D.C.'de bir alışveriş merkezindeki perakende mağazasında çalışmış, Maine'i geride bıraktığı için heyecanlanmıştı, her ne kadar çok sevdiği evini de terk edip küçük bir stüdyo daireye taşınmak anlamına gelse de. Ancak çalıştığı yer iflas etmişti ve hayatını kurtaracak başka bir iş bulamamıştı. Taşınmak için sahip olduğu şeylerin çoğunu satmıştı ama tüm bu "macera" ona sadece biraz zaman kazandırmıştı - tam olarak bir yıl.

İşte buradaydı, babasının yeni ofis binasında. Hayır, kaderinin efendisi değildi ama yine de boyun eğmemişti. Daha doğrusu, sinirlenmekten de öteydi. Richard onu zorlayarak kalbindeki yerini geri kazanacağını düşündüyse çok yanılmıştı. Yaptığı şey manipülatif ve aşağılayıcıydı. Evet, kızgındı ama bunun ötesinde gerçek bir korkunun ilk belirtilerini gösteriyordu.

En üst kata ulaştığında, kapılar güzel bir lobiye açıldığında nefes almayı bıraktı. Burası babasının Doğu Yakası'ndaki yönetici ofisinden daha küçüktü ama onun kadar şıktı ve son yirmi yıldır aynı sekreter maun ağacından kocaman bir masanın arkasında oturuyordu.

"Günaydın, Brielle. Uzun zaman oldu," dedi Tanya

içten bir gülümsemeyle.

Brielle Tanya'dan her zaman hoşlanmıştı ama şu anda savunmasını indiremezdi, bu yüzden cevabı pek de sıcak değildi: "Babamı görmeye geldim." Kendisine her zaman nazik davranmış olan kadın irkilince anında pişmanlık duydu. "Özür dilerim Tanya," dedi Brielle ona. "I..." Sözleri yarım kaldı - ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Sorun değil hayatım. Anlıyorum," dedi Tanya ama anlamadığı belliydi.

Brielle içini çekti. "Hayır. Değil." Kadına acıklı bir gülümseme verdikten sonra dönüp babasının ofisine doğru ilerledi. Üşümek onun hayatta kalma yoluydu. Berbat bir şeydi ve bunu biliyordu ama her günü atlatmasının tek yolu buydu. Tanya'yla yaşadığı garipliği aklından silmeye çalışarak koridorun sonuna geldi ve orada açık bir kapı buldu.

Tabii ki ofisi suya bakıyordu. Babası, ailesini bir tekne kazasında kaybettikten sonra bile okyanusu hep sevmiştir.

Bu kadar yeter. Brielle duygusallaşmayı reddetti. Buraya iş için gelmişti ve başka hiçbir şeye ayıracak zamanı yoktu. Babasını kendi iradesine boyun eğdirmek için buradaydı. Ya da belki kurnazlığına.

Dudaklarını kararlı bir gülümsemeyle yukarı kaldırarak babasının kapısından içeri girdi. Richard başını kaldırdı ve yüzüne bir sırıtma yayıldı. Neredeyse gözleri kamaşmıştı ve Brielle'in olduğu yerde durmasına neden oldu. En son ne zaman bir odaya girmiş ve kendisini görmekten bu kadar mutlu olan birini bulmuştu? Dürüst olmak gerekirse hatırlayamıyordu.

Koruyucu duvarı birazcık çatlamış gibiydi. Gerçekten de küçükken korktuğunda ya da canı yandığında yaptığı gibi ileri atılmak ve babasına sarılmak istiyordu.

Ama zaman değişmişti. Bunu hatırlaması gerekiyordu. Artık küçük bir kız değildi ve kimseye, özellikle de babasına ihtiyacı yoktu. Etrafındaki duvarı onarmak

Kalbinin sesini dinledikten sonra tekrar hareket etmeye başladı - adımları yeterince kendinden emin miydi? - ve sonra tek kelime etmeden Richard'ın karşısına oturdu.

"Seni görmek çok güzel, Brielle. Seattle'a kadar gelebilme sevinçimdi," dedi Richard, kızın ona gönderdiği soğuk bakışa rağmen gülümsemesi hiç azalmamıştı.

"Bana gerçekten başka seçenek bırakmadınız, baba," diye cevap verdi, sesindeki acılığı azaltmaya çalışsa da bunu tam olarak başaramadı. Seattle'a otobüsle gitmek zorunda kalmıştı. Bir otobüs! Yolculuk üç gün sürmüştü. Üç gün tam bir cehennemdi.

"Tekrar söylüyorum, işleri bu şekilde yapmak zorunda kaldığım için çok üzgünüm ama hepinizin bu hayatta sahip olmaya değer her şeyin uğruna çalışmaya değer olduğunu anlamanızı istiyorum."

"Tüm bu batan bir işi kurtarma olayı aptalca, baba. İş dünyası hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Üniversitede okuduğum bölümü hatırlıyor musun? Beni başarısızlığa hazırlıyorsun ve bunu biliyorsun."

"Bunu asla yapmam. Seni seviyorum, Brielle. Ne kadar güçlü ve yetenekli olduğunu biliyorum. Doğduğun andan itibaren kardeşlerini ve beni küçük parmaklarınla sarıp sarmaladın," dedi kıkırdarak.

"Geriye kalan tek iş, İstanbul'da aptal bir çiftlik.
Montana."

"Biliyorum. Kardeşleriniz diğer işletmeleri çoktan ele geçirdi. Şimdiden sonuçlarını görmeye başladığım için çok memnunuz."

"Montana'ya gidemem!"

"Umarım bu doğru değildir Peaches, çünkü bence tam da olman gereken yer burası."

"Ben artık *Peaches* değilim!" Belli ki bunu başaramadı. Çok üzgündü.

"Sen her zaman benim bebeğim olacaksın. Kardeşlerini çok seviyorum ama sen her zaman kalbimde herkesten daha fazla yer alacaksın. Ve bunu yapabileceğini biliyorum. Başaramayacağını düşündüğüm bir görevi yapmanı istemezdim."

Birkaç dakika boyunca birbirlerine baktılar. İki

Bazı yönlerden birbirlerine çok benzeyen ama bazı yönlerden de çok farklı kişilikler. Ama sonuçta Brielle üstünlüğün kendisinde olduğunu biliyordu, geri adım atmasına gerek olmadığını biliyordu. O da bunu biliyordu.

"Peki ya başarısız olursam, her şeyi kaybeder miyim?" "Başarısızlık bir seçenek değil. Sen bir Fırtınasın." "Artık beni tanı mıyorsun, baba!"

"Seni sandığından daha iyi tanıyorum, Brielle. Sen bir savaşçısın. Bir ebeveyn olarak tembellik ettim ve seni nasıl yetiştireceğimi unuttum ama asla çok geç değildir. Kendini parlarken görme şansın bile olmadan pes etme."

"Crew güneşli Kaliforniya'da olacak ve ben Montana'ya gitmek zorunda kalacağım. Bu nasıl adil olabilir?"

"Seçim yapmak için bu kadar geç kalmamalıydın."

"Yani senin oyununu oynamak istemediğim için mi cezalandırılıyorum?"

"Hiç de cezalandırılmıyorsun, Brielle. Bu işe kalbini ve ruhunu koymaya karar verdiğinde bunu anlayacağını biliyorum."

"Bu kesinlikle bir ceza gibi hissettiriyor."

"Bunu anlıyorum sevgilim, ama Montana'ya git ve söz veriyorum kendini bulacaksın."

Delirmiş olmalıydı. Kendini bir grup ineğin arasında nasıl bulabilirdi?

"Paraya ihtiyacım var. Hiçbir şeyim yok," dedi ona. Kısa bir süre için geçinecek kadar para bulabilirse, başka bir iş bulmayı başaracak ve ona başarılı olduğunu kanıtlamak için ona ihtiyacı olmadığını gösterecekti.

"Üzerinde çalışmanız gereken bir bütçeniz var," dedi ve tekrar konuşmadan önce durakladı. "Montana'ya ulaştığınızda alacaksınız."

"Peki oraya nasıl gideceğim? Lanet otobüs bileti için son paramı da buraya harcadım." Adamın ekonomi sınıfı bir uçuş için bile ödeme yapmamış olmasına hâlâ kızgındı.

"Seni oraya götüreceğim."

Brielle onun sözlerini sessizlikle karşıladı.

yenildi.

Gidecekti ama sadece önünde başka seçenek olmadığı için. Başarılı olamayacaktı ve bunu biliyordu. Yine de kafasını dinleyebileceği, bir şeyleri çözebileceği ve sonraki adımlarını planlamaya başlayabileceği bir yer olacaktı.

Evet, gidecekti. Ama bu konuda kesinlikle mutlu olmak zorunda değildi.

İKİNCİ BÖLÜM

T WAS A ÇILGINLIK Kabus. Elbette, en çok Çiftliklerde muhtemelen tozlu eski kamyonlar vardı ve başka ne yaptı?

Sterling'deki gülünç derecede küçük havaalanında onu beklemesini mi bekliyordu? Ama paslı turuncu külüstürün kliması bile yoktu!

Ve şimdi bu antikayı çalıştırmayı başardığına göre - bir nevi - önünde duran eve bakarken bir şok daha yaşadı. Bu ev hakkında ne söyleyebilirdi? Taşralı hödük mü?

İnce topuklu ayakkabılarının içinde dehşetle durdu ve önündeki çirkin evin devasa canavarlığına baktı. Evin büyük olduğu kesindi, etrafını saran büyük bir verandası vardı ve bazı insanlar bunu çekici bulabilirdi ama Brielle verandada takılacak tipte bir kız değildi. O şirin, küçük sallanan koltuğun canı cehenneme; onu zilyon yıl geçse de kullanmazdı.

Evin umutsuzca bir boyaya ihtiyacı vardı ve pencereler sanki hiç güncellenmemiş gibi görünüyordu. Toprak ve çakılların arasında temkinli bir adım atarken, yüksek topuklu sandaletleri hiçbir koruma sağlamadığı için ayak parmağını yere vurup manikürlü tırnağını kırınca, hiç de hanımefendiye yakışmayan bir küfür savurdu.

"Bu işe yaramaz. Mümkün değil," diye mırıldandı. Babası bunu ona nasıl yapabildi?

Sadece bir cevap bulabildi: *Çünkü o beni sevmiyor.*

Bunu bir düşünün. Bu adamın, bir daha böyle bir şey yapmasına imkan yoktu.

Onu yetiştiren kişi onu sevebilirdi. Onu Montana'nın vahşi doğasına, bir sürü ineğin ve buğday tarlalarının yanına koymuştu. On bin dönüm o aptal buğday ve o sefil inekler. Ya da boğalar. Ya da her neyse.

İnekler hakkında bildiği tek şey, üst düzey bir şef tarafından hazırlandıklarında tatlarının çok güzel olduğuydu. Belki de bu hassas bir konu değildi - en iyi arkadaşlarından bazıları vejetaryendi. Ama gerçekçi olun. Dünyadaki büyükbaş hayvan nüfusu hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bu şekilde kalmasını istiyordu. Hassasiyetin de bir sınırı vardı.

Sonunda geniş ön merdivenlere ulaştığında, Brielle korkuluklara doğru kararsız bir el uzattı. Ağırlığını taşıyacak kadar sağlam görünmüyordu ve kendisi de fazla ağır değildi. Bundan emin oldu.

Ray sallanmadığında kendini daha iyi hissetti, ama çok değil. Sıkıca tutunarak yukarı çıktı. Ama verandaya ulaştığında elinde bir gıdıklanma hissetti. *Kahretsin!* Aşağı baktığında kocaman, kıllı, çirkin bir örümceğin parmaklarının arasında koşuşturduğunu gördü. Ve Brielle kendini kaybetti.

Saldırıya uğramış gibi çığlık atarak elini geri çekti, dengesini kaybetti ve geriye doğru yuvarlanarak basamakların önündeki kuru otların, toprağın ve kayaların üzerine sertçe düştü. Kıçında bir çürük olduğunu hissetti ve sonra Brielle on üç yaşından beri yapmadığı bir şeyi yaptı. On iki yıl boyunca bastırılmış duygular büyük bir öfke nöbetiyle son buldu.

"Buradan nefret ediyorum!" diye bağırdı, kendini aptal gibi hissediyordu ama umursamıyordu. Çiftliğe geleli henüz beş dakika bile olmamıştı ve dünyası şimdiden yıkılmaya başlamıştı. "Örümcekler, örümcek ağları, taşlar, kir, pislik ve kim bilir daha neler! Aslanlar, kaplanlar ve ayılar..."

Öfkeli gözyaşları kısa sürede durdu, ancak Brielle orada oturup normal nefes almaya çalışırken hala kötü bir ruh halindeydi. Birkaç dakika sonra kendini toparladı. Bundan daha iyi değil miydi? Arkasından gelen ayak seslerini duyduğunda yüzünü buruşturdu, kimseyle uğraşmak istemiyordu ya da

başka bir şey yok.

Başını sağa sola çevirerek, dili damağına yapıştığında her kimse ona gitmesini söylemeye hazırlanıyordu. Mahremiyetini ihlal eden kişi konuştuğunda, kafasının daha da karıştığını hissetti.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Brielle sesini bulamıyor gibiydi. Hâlâ yerde oturduğu için karşısında duran adam o kadar uzundu ki güneşi engelliyor gibiydi. Botları eski görünüyordu, kot pantolonu tozluydu - tıpkı o kamyon gibi - ve göğsüne yapışmış gömleği daha iyi günler görmüştü. Brielle adamın solmuş kovboy şapkasının kenarıyla gölgelenen yüzünü incelemek için boynunu geriye doğru eğdi.

"Sen gerçek misin?" diye sordu.

Adamın dudakları alaycı bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldığında, bir an için hayal kuruyor olabileceğini düşündü. Hayır, mümkün değil. Geldiği yerde kızlar kovboylar hakkında hayal kurmazdı.

- takım elbiseli bir erkeği tercih ederdi. Yine de, sadece kendine bile olsa, üzerinde yükselen adamın çok ateşli bir erkek şekeri olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Ve sonra tekrar konuştu. "Sen Brielle Storm olmalısın. Ben Colt Westbrook."

Kadife sesli dev adam kalkmasına yardım etmek için elini uzattı ve derin ses tonu Brielle'in omurgasında istenmeyen bir ürperti yarattı. Yine de Brielle elini ona vermekte tereddüt ettiğini fark etti.

Saçmalık! Onu çekici bulmuyordu ve eninde sonunda ayağa kalkması gerekiyordu.

Omuzlarını sıkarak - yerde olmalarının da yardımı oldu - elini uzattı. Adamın parmakları elini kavrayıp onu kolayca yukarı kaldırdığında Brielle nefesinin ciğerlerinden fırladığını hissetti. Ama adam elini uygun olamayacak kadar uzun bir süre tutunca, Brielle sonunda geri adım atma ihtiyacı duyarak onu çekiştirdi.

"Teşekkürler Colt. Benim için mi çalışıyorsun? Eğer adımlı biliyorsan yapmalısın." Tanrı'ya şükür sesi çıkmıştı.

pürüzsüz ve kontrollü, sonunda tekrar çalışıyordu!

Sanki söylediği bir şey onu eğlendirmiş gibi gözleri kırıştı. Şimdi daha da şaşkındı ama bunu hemen sümüklü bir yorumla örtbas etti - onun uzmanlık alanı. "Ben bir soru sordum. Bir cevap beklemek çok mu fazla olur?"

Kıkırdadı. Ama tek söylediği "Hayır, hanımefendi." oldu.

Bu da ne demek oluyor? Hayır, onun için çalışmıyordu ya da hayır, bir cevap beklememeliydi mi? Burası zaten kafasını karıştırıyor muydu? Kendini anında yanlış türden bir adama ilgi duyarken bulduğu ve dilini anlayamadığı alternatif bir gerçeklikte mi yaşıyordu?

Saçmalık. Bu saçmalıktan başka bir şey değildi. Omuzlarını tekrar dikleştirerek çekip gitmeye karar verdi. "Pekâlâ Colt. Yorgunum, burada olmaktan memnun değilim ve oyun oynamaya da hiç niyetim yok." Eğer Colt basit sorusuna cevap vermezse, çekip gidecekti.

Ayrıca, adamın kokusu artık üzerine sinmeye başlamıştı ve ter, deri ve tam olarak tanımlayamadığı başka bir şeyin karışımı karnında birkaç kelebeğin uçuşmasına neden oluyordu ki bu da yine hiç mantıklı değildi. Kolonyayı severdi, pahalı kolonyaları. Teri değil!

Merdivenleri dikkatle çıktı ama bu kez parmaklıklardan kaçındı. Bu sefil küçük yürüyüşten sağ çıkabilirse, lanet olası güneş, arazisinin etrafında beliren "pitoresk" dağların üzerinden batmadan önce evin içini görebilirdi.

Manzarayı takdir ettiğinden değil. Bu engebeli araziyle ilgili hiçbir şeyi takdir etmiyordu. Küçük bir şehirde büyümüştü ama orası deniz kenarındaydı ve büyük şehirler, özellikle de sınırsız bir kredi kartıyla çok uzakta değildi.

Sonra Brown Üniversitesi'ne gittiğinde, kampüste çok fazla bulunmasına rağmen kalabalık nüfusu sevmişti ve üniversite hayatı, benzer ilgi alanlarını paylaşan tüm yaşlılarınızla kendi kişisel şehrinizde yaşamak gibiydi. İç çekerek, neredeyse geri dönebilmeyi diliyordu...

O zamanlar, ailesi söz konusu olduşunda omzundaki ĉipi ĉoktan geliştirmişti, ama o kadar kştş olmamıştı ĉřnkř en azından ilk başta şniversiteyi sevmişti ve sonra dşnyanın ağırlığının tekrar şzerine yerleşmesine izin verdi ve mezun olmadan şnce ayrıldı. Aptalca! Bu aptalcaydı.

Sadece diplomasını bitirmiş olsaydı, şimdi bu karmaşanın iĉinde, arkasında kocaman bir kovboyla harap bir evin řn merdivenlerini tırmanıyor olmazdı.

"Burada biraz daha arkadaş canlısıyız. Ama senin gibi zengin bir kaltak iĉin muhtemelen dik bir řęrenme eğrisi."

Brielle merdivenlerin başında dşnşp Colt'a baktı; Colt dişlerini gıcırdatmasına neden olan alaycı bir gşlşmsemeyle ona bakıyordu.

"Fikrini şnemseseydim, konuşmanı isterdim," dedi dudaklarında gşlşmsemi olduğunu umduğu bir ifadeyle. Bu adamın - bu tamamen yabancının - gşnşnş olduğundan daha kştş hale getirmesine izin vermesine imkşn yoktu.

Arkasını dşndş, ama evin anahtarını almak iĉin ĉantasını karıştırmaya fırsat bulamadan basamakların gıcırdadığını duydu ve daha fazla uyarı yapmadan onu arkasında *hissederek* sıĉradı. Onunla tekrar yşzleşti -dşşmanını gşrmek daha iyiydi- ama kapıya doğru geri ĉekildi.

Birkaĉ dakika boyunca hiĉbir şey sşylemedi, sadece yşzşnş kızın şaşkın bakışlarından birkaĉ santim şteye indirdi.

"Hanımefendi, *gerĉekten* de temel gşrgş kurallarını řęrenmeniz gerekiyor." Bu bir tehdit değildi, sesi ĉok alĉaktı, gşzlerindeki ışıltı ona eğlendiğini sşylşyordu. Ama bu adamı tanımıyordu, neler yapabileceğini bilmiyordu. Eğer akıllı olsaydı, ki şu anda şyle olmadığı anlaşılıyor, şzşr diler ve onu gşnderirdi.

Ama Brielle kşşeye sıkıştığını hissettiğinde, pek de akıllıca seĉimler yapmazdı. Crew ona sık sık, genĉ bir kızken, sırf yşzşne inat olsun diye kendi burnunu kesen ilk kişi olacağını sşylirdi. Kendisini sanki

Ŗu anda bunu yapıyordu, ama ayıyı drtmekten kendini alıkoyamıyordu - oldukça çarpıcı ela gözleri olan bir ayıyı.

Sonunda sesini bulduğunda, ısırarak çıktığı için minnettardı. "Derhal ellerini üzerimden ek, yoksa yemin ederim asla ocuk sahibi olamazsın!"

Adam hiç istifini bozmadan, sadece bembeyaz dişleriyle kocaman bir sırtış sergileyince Brielle gerildi, vücudu az önce savurduğu tehdidi sürdürmeye hazırlanıyordu. Onun hafif hareketini hissetmiş olmalıydı çünkü aniden ona doğru bastırılmıştı, bacakları dizini kaldırmasını engelliyordu.

"Tatlım, bir sürü bebek yapmayı planlıyorum, o yüzden bunu yapmamayı öneririm," diye fısıldadı ve başını biraz daha yaklaştırırken dudaklarında gezinen nefesine vücudunun verdiği tepkiyle Brielle'i daha da öfkelendirdi.

Tamamen, dehşet verici bir şekilde nutku tutulan Brielle, kendini onun gözlerinin derinliklerine bakarken buldu; gözlerinde gümüş benekler olduğunu keşfetmişti. Bunu şu anda neden ve nasıl fark edebilmişti? Korkması gerekmez miydi?

"Mmm, Brielle, seninle çalışmak bir zevk olacak," dedi, daha da öne eğilerek.

Dudakları kendisinininkinden sadece yarım santim uzaktayken, bu yabancının - bu kovboyun - onu öpmesine izin verip vermeyeceğini merak ederek, ayırık dudaklarının arasından nefesini içine çekti.

Neden aklından böyle bir düşünce geçsin ki? ığlık atıyor olmalıydı, adamın dudaklarının kendininkilere değdiğinde nasıl hissedeceğini düşünmüyor olmalıydı. Sonunda sesi geri geldi.

"Colt?" Kadının sesindeki ani tatlılık Colt'un kafasını karıştırmış olmalıydı, çünkü birkaç santim geri çekilerek ona nefes alması için alan açtı.

"Evet, sevgilim?"

"Umarım o bebekler hakkında yalan sylyorsundur." Kızın ona verdiği gülümseme bir vaatti.

Söylediklerini anlaması bir anını aldı ve sonra onun gülümsemesine daha da parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Daha önce.

"Tekrar, memnun oldum," dedi geri adım atıp diz mesafesinden çıkmadan önce. "İyi günler dilerim."

Son sözlerini söyledikten sonra dönüp merdivenlerden aşağı atladı ve kısa süre sonra ortadan kayboldu - Brielle nereye gittiğini bilmiyordu. Beş dakika... on dakika - belki de bir saat - sonra Brielle nihayet kendini kapıdan çekti ve arkasını döndü.

Bu müthiş bir ilk karşılaşmaydı ve her şey arazideki ilk on dakikasında başlamıştı. Eğer her gün böyle geçerse, bir hafta bile dayanamazdı...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

H Ona zengin kaltak dememeliydi. Onunla yüz yüze gelmemeliydi. Biliyordu ki Şehirli kız üzerinde bir etki bırakmıştı ama o dikkatsiz sözüyle her şeyi mahvetmiş olabilirdi. Ama o bir şey gibi davranıyordu... Hayır. Bu kelimeyi bir daha düşünmesem daha iyi. Tehlikede olan çok şey vardı. Kendisine ait olması gereken topraklara bakarken kaşları daha da çatıldı.

Kendi çiftliğine bitişikti ve Arnold, yaşlı adamın zamanı geldiğinde mülkü satın alma konusunda ona ilk seçenek sözü vermişti. Ama Arnold'un karısı bunu yapmamıştı ve Arnold ilk giden olmuştu. Kadınların nesi vardı?

Colt 30.000 dönümlük çiftliğini genişletmek istiyordu ama Martin Whitman'ın arazisi sağında kalıyordu ve adamın arazisinin tek bir dönümünden bile vazgeçme ihtimali yoktu. Colt da bunu beklemiyordu zaten.

Ama Arnold'un mülkü idealdi. Ve onun olması gerekiyordu, lanet olsun. Colt, Richard Storm'un gelip burayı satın aldığını öğrendiğinde çok öfkelenmişti. *Onun olması gerekiyordu.*

Colt, Storm ailesinde neler olup bittiğine dair söylentiler duymuştu. Brielle Storm'a bakılırsa, buna şaşmamak gerekirdi - adamın çocukları umutsuz birer aptaldı. Ve bu iyi bir şeydi. Sonuna kadar şehirli bir kızdı ve bir çiftliği yönetecek işi yoktu. Hem de hiç. Bu da Colt'un araziye almak için uzun süre beklemek zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu.

Dünya yeniden anlam kazanacaktı.

Yoksa olur muydu? Giydiği o ayakkabılar da neyin nesiydi? Elbette kırmızıydılar ve inanılmaz derecede seksiydiler ama Montana için değillerdi, hele hele Montana'daki bir çiftlik için hiç değillerdi. Kesinlikle hayır! Şehirde bir gece geçirmek ya da belki yatak odası için daha uygunlardı - sadece ayakkabılar, başka hiçbir şey yok...

Hayır! Hayır!

Bu düşünceyi aklından çıkarıyordu... şey... itiyordu... aklından *çıkarıyordu*. Onu bir çiftlik işletmeye uygun olmadığına ikna etmek, kendisine satmaya ikna etmek için oradaydı. Ve görevi şimdi çok daha kolay hale gelmişti. Değersiz küçük velet onun bir çalışanı olduğunu sanıyordu.

Colt normalde düşüncede bile bu kadar acımasız olmadığını umsa da, bu kadın hemen derisinin altına, hem de yanlış yerlerine girmişti. O kadar kibirliydi ki...

— Ya da belki de tatlı kıcına bir şey sıkışmıştı - ve belli ki küstahlığı için hiçbir gerekçesi yoktu. Ama bebek burada olmak istemiyordu, bu yüzden onu satın alırsa ikisi de kazanabilirdi. Kısa bir süre için bile olsa onu kandırmaktan nefret ediyordu, çünkü genellikle dürüst olmazdı. Küçük bir kasaba olan Sterling, Montana'da büyümüşü, nüfusu eksi iki, diye düşündü yumuşak bir kıkırdamayla ve buralarda komşular... şey, komşuydu. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bir topluluktı ve yapılması gereken ne olursa olsun herkes birbirine yardım ederdi.

Evet, Montana'nın bu bölgesinde Fort Knox'ta tuttuklarından daha fazla para dolaşıyordu ama kimse kibirli değildi; kimsenin üstünlük kompleksi yoktu. İyi tarlalar, sağlıklı çiftlik hayvanları ve petrolle dolu zengin topraklardan mega paralar kazanabilirlerdi - aslında borsadaki iyi yatırımlar birçoğu için daha büyük bir rol oynamıştı

— Ama günün sonunda ihtiyaçları olan tek şey soğuk bir bira ve sıcak bir ateşti.

Colt'un cennetten anladığı, gölün kenarında oltasıyla, elinde soğuk bir şişeyle ve şapkasını gözlerine kadar indirerek uzanmaktı. Tabii gece olduğunda,

Brielle'inki gibi güzel bir vücudun üzerine tırmanıp onu sekiz saniyelik bir gezintiden çok daha uzun süre götürmesini umursamıyordu.

Colt kadınları kendine çekebileceğini biliyordu. Bunu ikinci sınıfta, küçük Sally gelip onu dudaklarından öptüğünde ve onunla kaçması için yalvardığında öğrenmişti. Dehşete düşmüştü.

Sonra.

Şimdi, şey, şimdi sadece iyi bir kadının üstünde *ya da* altında olmasını takdir ediyordu - her iki durumda da, umursamıyordu. Ya da yan yana, ya da ayakta, ya da... O her şekilde eşit fırsatlara sahipti. Ve yatağındaki kadınların *her zaman* yüzlerinde bir gülümseme ve akıllarında onunla ayrılmalarını sağlardı.

Yuva kurmaya hazır değildi. Daha yeni otuz üç yaşına girmişti. Bekâr hayatına kim itiraz edebilirdi ki?

Tamam, yüksek sesle itiraz eden üç kişi tanıyordu. Şu kadınlar! Korkunç üçlü! Maggie, Eileen ve en kötüsü Bethel!

Altmışlı yaşlarda olduklarına inanıyordu ama kadınlar yaşlarından bahsetmedikleri için kimse bundan emin değildi. Büyükannelerden çok gençler gibi davranıyorlardı. Her birine karşı kalbinde yumuşak bir nokta olmasına rağmen, son zamanlarda o ve kasabadaki diğer tüm bekar erkekler üçünden olabildiğince hızlı kaçıyorlardı.

Bu işgüzarlar açıkça tüm uygun erkeklerin evlendiğini ve çocuk yaptığını görmek istiyorlardı. Onun için değil - en azından henüz değil. Colt bu üçlünden uzak durarak çok iyi bir iş çıkarmıştı, çünkü onu her gördüklerinde etraftaki çekici bekâr kadınlardan bahsediyorlardı. Sterling'de bir kadınla çıkmanın bir erkeğe faydası yoktu, çünkü her sabah güneş doğar doğmaz, zavallı ahmak bir yıl içinde evlenmeye karar veriyordu.

Burada beklenen de buydu. Önce aşk gelir... sonra da ayak bileklerinizi ısırarak ve uykunuzu kaçıran bir sürü fare.

Çok para kazanmakla ilgili söylediklerinde ciddi değildi.

Ama Brielle'e doğru bastırıldığında, on altı yaşından ve Margie Thomas'ın soyunma odasında yeni gelişmekte olan göğüslerini ona doğru itmesinden beri yaşamadığı bir şehvet dalgası göndermişti. Kahretsin, Brielle'le hissettiği duygu daha da güçlüydü. Ve Colt bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemişti. Ama her neyse, herhangi bir kadın onu ve spermini aptal yerine koymadan önce önünde birkaç on yıl vardı.

Brielle'in arazisindeki büyük at ahırına neredeyse kasıla kasıla girdi. Ustabaşı Tony'yi atları şımartırken bulacağını biliyordu. Tony, Colt doğmadan önce Ponderosa Pines Çiftliği'nde çalışıyordu. Adamın kalan azıcık saçı da artık bembeyazdı ama teni kösele gibiydi ve vücudu inceydi.

"Merhaba Colt," dedi Tony her zamanki kaşlarını çatarak. "Burada ne işin var?" Yabancı biri Tony'yi korkutucu bulabilirdi ama Colt adamın huysuzluğunun altında altın gibi bir kalbi olduğunu biliyordu. Çocuklar, küçük yaşlı kadınlar ve yeni doğmuş hayvanlar söz konusu olduğunda koca bir bebektir. Tony pek gülmezdi ama güldüğünde gözlerinin ve ağzının etrafında daha da fazla kırışıklık belirirdi.

Colt gülerek, "Ortaya çıkıp rakiplerimi kontrol etmem gerektiğini biliyorsun," dedi.

"Sen ne düşünüyorsun?" Tony sordu.

"Ha." Colt ayrıntıya girmedir. Parmaklıkların üzerine çıkıp Tony'nin yanında durdu ve Arnold'ın dul eşi Candice'in ölmeden hemen önce satın aldığı yeni bir atı eğiten adamlara baktılar.

"Ah, kahretsin, Colt. Hiçbir şehirli kız bir çiftliğin nasıl işletileceğini bilemez. Buradan koşarak ağlayarak çıkması uzun sürmez, sonra da bütün arazi senin olur," dedi Tony kıkırdarak. Sonra başını çevirdi ve tütün rengine uzun bir tükürük akıttı.

"Evet. Yine de onunla tanışmak istedim." Colt onun neredeyse yarı saydam yeşil gözlerindeki şoku hatırladı. Kafasını sallayarak temizledi ve tam zamanında Tony'ye döndü.

arkadaşının
sözlerini. "Nasıl
biri?"

"Tam da beklediğimiz gibi, Tony. Her erkeğin aşağıya bakmaktan başka çaresi kalmasın diye kışında ısıltılı küçük mücevherler olan dar bir kot pantolon ve burada, taşrada bir günün sonunda mahvolacak ipek bir bluzla ortaya çıkan bir şehir kızı. Kızıl saçlar, daha da kızıl topuklu ayakkabılar ve şehirli kızların takmayı sevdiği o süslü tırnaklar. Daha önce kendi tabağını bile duruladığını sanmıyorum."

"Evet. Ben de öyle düşünmüştüm." Tony tam zamanında ata döndü ve onun tüm ihtişamıyla arka ayakları üzerinde şaha kalktığını gördü.

Çiftlik görevlisi atı sakinleştirip eğitim alanında daireler çizdirmeye başladığında Colt alçak sesle ısıklık çalarak, "Çok güzel bir at," dedi.

"Evet, öyle. Candice'in yaptığı iyi bir hamleydi. Keşke bizimle kalıp ona bir kez binebilecek kadar uzun kalsaydı."

"Evet. Bunun eğitilmesi çok daha uzun sürüyor. Kötü muamele görmesinden nefret ediyorum."

"Şu anda çok daha iyi durumda. Eller her hafta onunla biraz daha fazla çalışıyor. Çok uzun sürmeyecek," dedi Tony gururla.

Tony çoğu insanın hayal bile edemeyeceği kadar sabırlıydı, ama sonunda kendini kaybettiğinde, dikkat edin. Yaşı ilerlemiş olabilirdi ama Ponderosa Pines Çiftliği'nin iflas etmesi onun suçu değildi. Arnold ve Candice'in paraları tükenmişti ve bir bankadan yardım istemek yerine sessiz kalarak Tony'nin de aynı şeyi yapmasını sağlamışlardı.

Candice dünyadan ayrıldığında, çiftliğin ciddi bir nakit paraya ve buğdayın yeniden ekilmesi, daha fazla sığır getirilmesi ve çok ihtiyaç duyulan onarımların yapılması için zaman ve çaba harcamaya istekli bir sahibine ihtiyacı vardı.

Richard Storm ortaya çıkıp mülkü ele geçirdiğinde Colt önce şaşırmış, sonra da öfkelenmişti.

Çünkü hiçbir yabancı Ponderosa Pines'a ihtiyacı olanı veremezdi. Ama Richard en azından Tony'nin maaşını artırarak işinde kalmasını sağlamıştı. Richard ayrıca ustabaşından kızının bir çiftliği nasıl yöneteceğini öğrenmesini de istemişti.

Colt o toplantıya tesadüfen katılmıştı ve sonunda çekip gitmişti. Richard'ın çocuğunu büyütmek Tony'nin işi değildi. Tony yine de bu isteğe gülmüştü. Daha önce de şehirli kızların Montana'ya geldiğini görmüştü. Sonra da onların, yok etmeye hazırlandığı her şeyi yerle bir eden bir kasırgadan daha hızlı gidişlerini izlemişti.

Brielle Storm da farklı olmayacaktı. Colt, araziyi satın alması için yalvarmadan önce kıza çiftlik hayatıyla ilgili tek bir hafta bile vermemişti.

"Brielle onun için çalıştığımı sanıyor."

Tony'nin dudaklarının kalkması birkaç dakika sürdü. Sonra da kahkahalarla gülmeye başladı. Colt önce şok geçirdi ama kendini tutamayıp kahkahaya katıldı.

"Peki, bu senin yararına değil mi?" Tony kıkırdamayı bitirdiğinde sordu.

Atın başındaki çiftlik görevlisi onlara doğru döndü ve işine geri dönmeden önce bir dakika boyunca baktı. Tony güldüğünde, gerçek bir kahkahadan çok bir öksürük spazmı olduğu düşünülürse, trafiği durdurma eğilimindeydi.

"Evet, öyle," diye yanıtladı Colt. "Ellere bir şey belli etmemelerini söyle - onlarla fazla konuşmasını beklemiyorum, tabii konuşursa. Kendisini Montana'daki biz cahillerden çok daha üstün gördüğü izlenimini edindim." Sesini alçalttı ve ağırlaştırdı.

"Evet, buralı olmayan insanlar bizi çok çabuk yargılayabiliyor. Bırak istedikleri kadar varsayımında bulunsunlar. Bu onları sadece şakalarımızın hedefi haline *getirir*."

"Pekâlâ. Eve gitsem iyi olacak. Jackson daha sonra bira içmek için uğrayacak." Colt elini uzatmaya zahmet etmedi. Tony

onları sallamadı - asla.

Raylardan inen Colt, dudaklarında bir ısıık ve kafasında bu mülk eline geçtikten sonra onu geliştirmek için ne yapacağına dair planlarla ahırdan çıktı. Haziran ayının başlarıydı, yani buğday mahsulü yakında boy atacaktı ve hava şu ana kadar işbirliği yaptığına göre Temmuz sonu ya da Ağustos başında tarlalar hasat için hazır olacaktı. O zamana kadar arazinin kendisine ait olmasını umuyordu.

Colt hiç umursamadan atını bıraktığı yere yürüdü, atına bindi ve tüm hızıyla güzel yayılmış ve geniş çiftlik evine doğru ilerledi. Bu onun için çok iyi bir yıl daha olacaktı.

En azından o böyle düşünüyordu.

***Gizli Hazine şimdi Amazon'da. Tıklayın
Satın almak için [BURAYA](#).***

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.